

МОЯТА БИБЛИОТЕКА
Ч

Александър Драганов
Хрониките на Ралмия IV

**ПЪТЯТ НА ЧЕРНИЯ
РИЦАР**

АЛЕКСАНДЪР ДРАГАНОВ

ПЪТЯТ НА ЧЕРНИЯ РИЦАР

chitanka.info

Дакавар е млад рицар, на който е предсказано величие. Според пророчеството на Оракула, той е човекът, който ще убие Прокълнатия и ще сложи край на мрачното му царуване, продължило цели векове. И наистина, едва навлязъл в света на рицарските турнири, Дакавар започва да трупа победа след победа, което му вдъхва вяра, че действително ще може да оправдае очакванията и да стане воинът, освободил Ралмия. Ала Прокълнатия има друг план и за да го осъществи, вдига на рат своя най-верен и опасен слуга — призрачния дракон Ауганфил...

Четвъртата книга от поредицата „Хрониките на Ралмия“ връща читателя назад, разкривайки произхода на може би най-запомнящия се персонаж от първата книга — лорд Дакавар, Рицарят на Смъртта. Битки, интриги и магии — в тази книга несъмнено ще разпознаете почерка на Александър Драганов, авторът на „Сказания за Ледената планина“, „Черната корона“, „Звездата на Гибелта“ и „Тримата вълшебници и Златното руно“.

ПРОЛОГ

— Все още не съм сигурен дали трябваше да отпращаме Лейна — рече лорд Валд Дакавар, докато отпиваше от чаша греяно вино. Погледът му бе зареян в пламъците пукащи в камината, а здравото му тяло бе загърнато с тежък плащ. Дълъг, двуостър меч лежеше подпрян на стола до него.

— В замъка на барон Редкроу те ще са в безопасност, приятелю — отговори кралският магьосник Ралтасар, висок старец с дълга шапка и тъмносиня роба, подпиращ се на дълъг жезъл, с който час по час потропваше по каменния под, докато обикаляше огромната гостна на замъка Дакавар. — А когато нещата се поуспокоят, ще можеш да видиш жена си и детето си.

— Кога ще се успокоят? — избухна Валд Дакавар. — Никога няма да се успокоят!

Мъжът се изправи от стола и изгледа Ралтасар, а след това погледа му премина и през останалите магьосници дошли в замъка му — двама елфи, един кентавър и още четири человека, стискащи пергаменти и свитъци, спотаили се в ъглите на залата.

— Искам да ти кажа, Ралтасар — изръмжа Валд, — че най-добре щеше да е Оракула да си мълчи!

— Ти беше този, който пожела да узнае дали съдбата ще те награди със син или дъщеря — отговори спокойно кралският магьосник.

— Именно — намръщи се благородникът, — не съм искал да пророкува, че синът ми един ден ще убие самия Прокълнат! И вие какво изобщо правите, че още не сте хванали този луд!

Ралтасар се засмя невесело.

— Прокълната не може лесно да бъде хванат и окован, лорд Дакавар. Той е зъл дух, вилнеещ в нашия свят от зората на времето. Ние обаче — рече старецът, — ще се постараем тази нощ да му нанесем такъв удар, че да не се показва скоро.

— А откъде си сигурен, че ще дойде? — махна с ръка Валд. — Моите следотърсачи не откриха никаква следа от орки или гоблини, нищо. Сам ли ще цъфне?

— Черната магия отваря врата към възможности, които не са доловими за нормалните възприятия — каза единият от елфическите магьосници. — Вземедушецът ще дойде.

— Но няма да завари детето ти тук — довърши Ралтасар, — дори да се провалим.

* * *

— Проклето време — мърмореше си под нас Жакил, докато отпиваше от манерката си с ром. Стражът беше застанал на една от бойните кули на крепостната стена, опасваща Замъка Дакавар, подпрял се на копието си и очакваш бог знае какво. Замъкът Дакавар се намираше на юг от Кралския и зимата по тези места се изразяваше в проливни дъждове, от които Жакил имаше чувство, че прогизват и камъните.

— Дори студът в проклетите Забравени планини е по-добър — изсумтя стражът и продължи да гледа във водните стени, които дъждът изливаше, намалявайки всичката видимост от крепостната стена — и защо ни прасна тук — продължи да разсъждава стражът на глас, — да чакаме гоблини или орки, които може би Прокълнатия щял да прати заради някаква си врачка. Ба!

Стражът отпи отново.

— Ако Прокълнатия умираше от думите на някаква си врачка, цялото това упражнение щеше да е излишно.

— Излишно е — чу глас над себе си Жакил, вдигна очи и видя как от черните облаци, изливащи вода над него, се спуска кошмарно видение, скелет на огромен дракон, светещ в бледа фосфоресцираща светлина. Последното нещо, което Жакил чу бяха крясъците на стражите от съседните бойници, тичащи към него. Те обаче не можеха да направят нищо — безплътният дракон отвори уста и от нея излезе призрачно дихание, което обви нещастния страж. За секунди намиращия се в разцвета на силите си мъж се превърна в старец, а после и в прашасал скелет, който се срина на земята.

Огромното чудовище кацна на крепостната стена и помете с дългата си костелива опашка осмелилите се да се изправят срещу него стражи.

— Пристигнахме, господарю мой — изсъска драконът и в този миг от гърба му се спусна черен силует с ниско сведена качулка, изпод която се виждаха две яркочервени очи.

— Добра работа, Ауганфил — каза Прокълнатия с глас, напомнящ трошенето на сухи есенни листа. Той огледа труповете наоколо и доволно изсъска. — В Ралмия още няма никой, който да има силата да се изправи срещу теб.

— Благодаря за комплиманта, господарю мой — драконът почтително сведе огромния си череп.

— Изчакай ме тук — заповедно рече Прокълнатия. — Когато приключва с Дакавар и славния му предречен син ще полетим още малко... Може да удостоим някое близко селце с височайшето си присъствие.

* * *

— Той е тук — каза внезапно Ралтасар и жезълът му грейна.

— И аз го усещам — напрегна се един от елфите, — почувствах студ.

— А аз нищо не чувствам! — ядоса се Валд, но в този момент до ушите му стигнаха болезнени писъци. Благородникът пребледня и вдигна двуострия си меч.

— Стой настрана! — предупреди го Ралтасар. — Оръжието ти няма да помогне тук.

Магьосниците застанаха в полукръг около лорд Дакавар и се приготвиха за бой — един разгърнал свитък за поразяващо заклинание, друг вдигнал магическа пръчка, трети стиснал жезъл в двете си ръце.

Вратата на залата се отвори с трясък и в нея нахлу Злото — висок, черен силует с червени очи, бликащи с ненавист. Магьосниците извикаха и почти едновременно го затрупаха с предварително подгответените заклинания — пламъци, ледени и огнени стрели, светли

льчи. Те обаче се стопиха на пушек щом докоснаха черната роба на Злия.

— Колко невъзпитано — процеди Прокълнатия и от очите му изригнаха червени светкавици, които покосиха маговете до един, без Ралтасар, който с побеляло лице наблюдаваше как приятелите му падат на земята като овъглени скелети.

— Ралти, Ралти — почти съжалително рече черният силует, — как не се научи, че нито ти, нито почти пълните идиоти, които учиш да фъфлят магии могат да представляват за мен нещо повече от придворни шутове, с които да си оправям късогледството.

Ралтасар извика гневно и от жезъла му грейна ярък лъч блестяща светлина, който бълсна Прокълнатия крачка назад.

— Трогателно — отговори черният силует и червените мълнии отново изскочиха от очите му. Този път Кралския магьосник сподели съдбата на другарите си.

— Извън Кралския замък и Перлата на Феникса, която да ви закриля, вие сте просто дребна пречка — процеди Прокълнатия към падналите магове, — но и това няма да спасява жалкото ви кралство завинаги.

Валд, който до този момент бе стоял занемял, с вик скочи към черното чудовище, мъчейки се да го прободе с меча си. Прокълнатия се отмести с бързината на сянка и обвитата му в черна ръкавица десница удари благородника през ръцете, карайки го да изтърве меча, докато дясната го хвана за врата и го издигна във въздуха.

— Къде е синът ти — тихо попита черното същество, приближавайки Дакавар към мрака, който качулката му забулваше.

— Върви по дяволите — прошепна благородникът и лявата му ръка заби кама в рамото на изчадието.

Прокълнатия нададе безумен вой и от очите му изхвръкнаха познатите светкавици, които поразиха жертвата му право в очите.

Изчадието пусна Валд на земята и с погнуса отстрани ножа от тялото си.

— Елфическо острие — произнесе Прокълнатия, а после се взря в труповете и изруга. Детето не беше тук, което значеше, че поддия Ралтасар го е скрил другаде.

Вземедушецът сякаш потъмня още повече. Войната не вървеше добре за неговите сили. Ралмийските рицари, елфите и джуджетата

бяха ограничили атаките на орки гоблини до жалки набези, а Ралтасар бе обучил достатъчно малоумници, които да ги заливат със смехотворните си благословии. Смъртта на Кралския маг щеше да е удар, но владетеля Талдан бързо щеше да избере нов, който защен от отвратителната Перла на Феникса, да продължи да благославя глупаците, които отричаха Прокълнатия.

И това пророчество...

— Никой не може да ме убие — разгневи се Прокълнатия сам на себе си, — нито да ми убегне. Още по-малко от тези жалки простосмъртни мърши.

От очите на черното същество лумнаха нови светкавици и Замъка Дакавар пламна за миг. След минута Ауганфил, яхнат от тъмния си повелител, отлетя.

Двамата оставиха зад гърба си само шепа пепел.

ГЛАВА 1

ИСТОРИЯ И МАГИЯ

— В наше време силите на Прокълнатия са сведени почти до минимум — говореше господин Залдес, нисък възрастен човек с превзето изражение на лицето, което час по час разтриваше с ароматизирана кърпичка, сякаш стоящото пред него момче мирише.

Всичко в господин Залдес дразнеше Дак. Този човек успяваше да направи скучни дори разказите си за магии и приключения. От неговите думи дори Прокълнатия — проклето да е името му! — излизаше като обикновен политик, само дето беше безсмъртен.

Дак стисна зъби щом се сети за Прокълнатия. Барон Удроу Редкроу му бе споделил историята на живота му — как майка му пристигнала в една бурна нощ и го родила малко преди да издъхне; как баща му — лорд Валд Дакавар — бил загинал заедно с Кралския магьосник Ралтасар при нападение на Прокълнатия. „Злия оставил от замъка на баща ти само пепел“, бе казал барон Редкроу.

Дак бе кръстен на рода на баща си като последен оцелял представител — Дакавар. Никой обаче, освен барона, дъщеря му Анлина и сина му Селиан не знаеха за това. За останалите, включително досадния господин Залдес, той беше просто Дак, момчето, което барона отглеждаше от милосърдие и от мъка по собствения си син Селиан, който от много малък бе отишъл да живее при елфите. Такъв бе обичаят в ония времена — Кралството на хората в Ралмия укрепваше съюза си с това на Елфите, като даваше избрани свои благородни чеда да учат при високите светлокоси същества. Това поколение редът се падна на барон Редкроу... или поне така бе обяснил господин Залдес.

— Слушате ли ме изобщо, младежо! — чу се острият глас на Залдес и Дак уморено вдигна очи да го погледне. За своите 17 години той бе високо, снажно, хубаво момче с дълга, тъмнокестенява коса и волева брадичка, от която личаха леко надменните черти на баща му. Дак обаче нямаше как да знае всичко това.

— Опишете ми текущото състояние на войските на Прокълнатия! — заядливо заповяда господин Залдес.

— Орките са наврени дълбоко в Пещерите на Сянката — лениво отговори Дак, — в недрата на Планините на Забравата. Единственото, което пречи на джуджетата да завоюват изконните си територии е драконът Ауган菲尔. Гоблините са се разбягали към свободните пристанищни градове като Саликарнас и Градът на Раците.

— А гномите — недоволно вдигна нос Залдес и за миг заприлича на петел.

— Гномите... — Как се запъна. Какво за гномите? — Ами те... ъъ... ъъ...

— Гномите въобще не са към армиите на Прокълнатия! — сърдито изкукурига учителят по история и политика. — Всеки път като ви задам този подвеждащ въпрос се оплитате като пате в кълчища!

— Защото не ми пuka за гномите! — Так тропна с юмрук по чина. — Гноми, гоблини, орки, къде е разликата? Все измет, която мога да измета с един удар на меча си!

Залдес въздъхна и отново попи потта, избила по челото му с ароматизиращата кърпичка.

— А, кой, младежо, ще насочва ръката на меча ви, ако не вие? — попита учителят. — Вие трябва да сте знаещ и подготвен за света, за да не причините пакости с ентузиазма си. Вместо да сте благодарен, че барон Редклоу осигурява на просто момче като вас...

— Вие го казахте — озъби се Дак, прекъсвайки Залдес, — аз съм едно просто момче. Като съм просто момче, барона ще насочва ръката ми. Не ме мисли толкова!

Залдес постоя за миг, гледайки го, сетне поклати глава и рече:

— Вие сте един твърде неразумен юноша... — после въздъхна, — свободен сте за днес.

Дак тръсна доволно глава и излезе извън досадния учебен кабинет. Искаше му се да се поупражнява със стария рицар Вейкол на бой с меч, но Вейкол бе отишъл да патрулира нивите на барона за гоблини преди настъпващата жътва и Дак щеше да може най-много да събаря чучела в градината пред двореца — занимание, което отдавна не му беше интересно. Младежът обичаше мечовете, доспехите и изобщо всички неща, свързани с рицарството, освен конете. Можеше

да ги язди доста добре, но предпочиташе да се бие пешком и не можеше да разбере култа на някои хора към тези добичета. Конете бяха твърде големи и миришеха неприятно.

— Дак! — момчето чу звънливия глас гласа на Анлина и извърна глава. Дъщерята на барона стоеше пред него, облечена в удобна, но красива рокля, разпусната червеникаворусите си коси свободно.

— Здравей — Дакавар ѝ се усмихна. Беше хубава... за разлика от стария си баща, който приличаше на козел. Наум Дак се скастри, че мисли такива лоши работи за барона.

— О, Дак, как си? Видях, че господин Залдес изглежда твърде разстроен — момичето го приближи, — това наистина е важно за теб.

— Кое? — направи се на ударен младежът.

— Много добре знаеш кое — сърдито настоя Анлина. — Истински лорд можеш да станеш само ако имаш познанията за такъв.

— На кой крал на времето мислиш, че ще стана лорд? — кисело запита Дак. — Вече съм на 17, а татко ти още не ми дава да си възстановя титлата по право.

— Дак, знаеш за предсказанието... — започна Анлина.

— Да! — прекъсна я младежът. — И не ми пuka за него. Няма да живея целия си живот като присуга, само защото някаква луда бабичка предрекла, че ще се боря с духове.

— Дак, Прокълнатия е убил стария лорд Дакавар...

— Така ли? — вдигна ръце момчето. — Ами ако са били разбойници? Нали от замъка са останали само руини? Все едно — Дак прокара ръка през косата си, — когато си възстановя титлата отивам на поход, като истински рицар. Ще намеря този велик Прокълнат и ще го убия, за да се приключи с това. А щом навърша пълнолетие — момчето кръстоса ръце пред гърдите си — което, както знаеш, е съвсем скоро, тогава вече самостоятелно ще обяви титлата си.

— Дак, това е опасно и глупаво — очите на Анлина помръкнаха, — само заради това, че те крихме Прокълнатия не е успял да те намери и убие.

— Според Пророчеството аз съм този, който ще го гътне — възрази Дак. — Той е този, който трябва да се крие.

Младежът сложи ръка на рамото на Анлина:

— Освен това аз съм вече мъж и не мога да се крия като момче в полите на майка си — Дакавар се усмихна лукаво — или на любимата

си.

Сетне бързо си открадна целувка и се отдалечи. Тя остана да го гледа объркана и смутена.

* * *

Следващите няколко дни обаче навън се изля летен дъжд, на моменти преминаващ в градушка. Това безкрайно огорчи Дак, който нямаше как дори да събarya чучела из градината с мощнi удари на любимия си двуостър меч. За сметка на това уроците му с господин Залдес продължиха. Той тъкмо преподаваше обща администрация на различните кралства.

— Силите на Прокълнатия разчитат изключително на харизмата на своя водач, който почитат като божество. Орките и гоблините не са хомогенни, а троловете дори не са и социални. Но култа към лидера ги сплотява в едно. На мистична аргументация разчита и Краля на Елфите, докато този на хората в Ралмия има стройна бюрократична система, която...

— Я се спри — прекъсна монолога Дак, изправяйки се от чина си, — искам да те питам нещо.

— Да, сър — Залдес изглеждаше шокиран от присъствието на някакъв интерес у Дак спрямо преподаваната материя.

— Тоя Прокълнат го почитат както ние нашия Създател и Спасител, нали? — попита Дакавар.

— Точно така, сър — отвърна Залдес, — но нашият Бог е трансцендентен и ни обещава радост в отвъдното при праведен живот сред живите, докато техният крачи сред тях...

— Спри да ломотиш и ми обясни Прокълнатия божество ли е наистина? — Дак подпра брадичка на стиснатите юмруци на ръцете си.

— Това е теологичен въпрос, не исторически — отвърна Залдес.

— Веднъж те питам нещо и те моля да ми отговориш — изнерви се младежът. — Да или не?

Залдес остана за момент неподвижен, а сетне отвърна.

— Прокълнатия е зъл дух. Така казват нашите магьосници. Нищо повече от много силен зъл дух.

— Откъде е? — продължи да любопитства Дакавар.

Залдес примигна.

— Никой не знае — отвърна. — Някои магьосници смятат, че е кошмар на създателя, други, че е негов вечен враг, елфите са убедени, че е духът на всички умрели от насилиствена смърт...

— Ти как мислиш? — попита Дак, тъrkайки брадичката си.

— Аз ли, сър — заекна Залдес, — ами аз... мисля, че той е въплъщение на злобата на всички нас. Благодаря ви... аз... свободен сте.

И учителят излезе от стаята.

— Какво тъпо обяснение — помисли си Дак.

* * *

— Много, много добре, млади ми Дак! — каза сър Вейкол, когато боздуганът изхвръкна от ръката му. Дакавар вдигна победно меча си. Няколко дни след недовършения урок на Залдес, слънцето огря замъка.

— Обучавал съм много млади рицари, но никога не съм виждал някой с вашия плам и сила.

— Благодаря ти, Вейкол — усмихна се Дакавар. — Ти си най-добрият учител, за който един млад воин може да мечтае.

— Благодаря за комплиманта — кимна възрастният рицар, докато сваляше стоманения шлем от посивялата си глава, — но понякога се чудя дали елфите не трябваше да вземат вас, вместо Селиан за обучение.

— Елфите избират мъдро и внимателно, сър Вейкол — барон Редкроу приближи двамата биещи се. Той бе висок човек с червени брада и коса, които вече оредяваха.

— Освен това аз не харесвам елфическия стил на бой — каза Дакавар, облягайки се на меча си. — Напомня ми повече на танц за сваляне на момичета, отколкото на истинско сражение.

Вейкол се разсмя и потупа младежа по рамото.

— Което си е право, право си е.

Редкроу учтиво се усмихна, след което тихо каза:

— Приятелю, ще те помоля да ни оставиш насаме с Дак.

Рицарят кимна и се отдалечи, Дакавар отметна един кичур от косата си назад и попита:

— Какво има, чично Удроу?

Баронът се усмихна и постави бащински ръка на рамото на Дак.

— Радвам ти се, моето момче. Пораснал си голям и силен рицар. Ако си спомняш какво бебе беше...

Дакавар потръпна некомфортно. Той мразеше да му напомнят истории за това колко малък е бил и какви пакости е правил. Караваше го да се чувства смешен, а той не обичаше да се чувства смешен.

— Но ти няма как да помниш — баронът поклати глава, — а и вече си голям. Всичките ми деца пораснаха и за щастие ти бе близо до мен, докато моя син се изучаваше при елфите. — Удроу се усмихна. — Ще е мъдро да не подценяваш техния боен стил. Знам, че може да ти изглежда смешен, но в някои моменти е дори по-удачен от рицарския.

Дакавар погледна настрани. Не мислеше така, но предпочете да замълчи.

— Но аз уважавам твоя избор, Дак. Ти вече си голям и си знаеш най-добре — барон Редклou заря поглед в нищото. — Не мога обаче да не взема отношение по въпроса с Анлина.

— Какво имаш предвид? — предпазливо запита момчето.

— Не се прави на ударен, Дак. Знам, че я харесваш. Но ако я искаш за годеница — благородникът заби поглед в лицето на младежа, — по-добре да си сериозен, защото няма да позволя просто да я оставиш когато ти скимне.

Дакавар понечи да отговори нещо, но бе прекъснат.

— Първо обмисли чувствата си и тогава реши как ще се развият нещата, не бързай — Удроу поглади брадата си. — Има и още нещо.

— Да? — попита, все още смяян от разкритието на Редклou. Той бе убеден, че е бил дискретен към Анлина.

— Анли ми каза за плановете ти за пълнолетието. Че искаш да възстановиш титлата си. — Баронът се намръщи.

Дакавар вирна брадичка.

— Решил съм го, чично Удроу. Не можеш да ме разубедиш.

Барон Редклou се усмихна.

— Аз и не желая.

— А? — за втори път в рамките на минути Дак бе смяян. — Нямаш нищо против?

— Не, разбира се. Време е вече да приемеш името си. Другото би било обида към баща ти. Но трябва да знаеш нещо... — Баронът се намръщи.

— Кажи!

— Прокълнатия не е мит, нито приказка, нито някой скучен урок на Залдес — рече Редклоу — и той уби баща ти. Щом научи кой си, ще опита да убие и теб.

— Аз ще бъда готов — отговори Дакавар.

— Ти ще бъдеш предпазлив! — възрази Удроу. — Пипнали сме мръсника в скверните му пещери. Маговете на Краля са засилили контрола и той няма да може дори да приближи Кралския замък. Не бива да навлизаш в земите близо до Планините, Дак.

Младежът стисна устни.

— Аз съм рицар, чично Удроу, и лорд. Той е отнел живота на родителите ми и аз съм предреченият да го убие.

— Не можеш да го убиеш — поклати глава баронът.

— Мога — настоя Дак. — Виж, Вейкол ми е показвал техники срещу магьосници...

— Това нещо не е обикновен магьосник — поклати глава Редклоу. — Понякога мисля, че злото се оттича в това същество като в клоака.

— Тогава аз ще затворя тази клоака завинаги — настоя Дакавар, — не мога да стоя като страхливец зад защитата на Перлата докато умра!

Баронът го погледна тъжно.

— Тогава поне ми обещай да бъдеш предпазлив.

— Ще бъда готов — кратко отвърна младежът.

Редклоу се усмихна широко.

— За това поне мога да ти помогна. Предполагам ще участвуаш в рицарския турнир на южните баронства на Ралмия.

— Аз... да, бих искал — усмихна се Дакавар. — Да спечеля от името на баща си.

— Охoo, ти мислиш, че ще спечелиш — засмя се баронът. — Внимавай със самочувствието, Дак. Вирнатият нос се трине най-лошо.

— Няма рицар който може да натрие носа ми — самоуверено отговори младежът, — но няма и рицарска броня, която да облека. — Той тъжно погледна войнишката си ризница.

— За това исках да поговорим — рече Редклоу. — Турнирът е седмица след рожденияти ден, за който бях поканил ковач, готов да ти направи броня. Но трябва да свикнеш с доспехите си, затова ще е добре той да дойде по-рано.

И баронът щракна с пръсти. Иззад една от кулите на замъка се появиха няколко едри мъже със сиви престилки.

— Това са най-добрите ковачи на юг от Кралския замък — каза Редклоу. — Те ще ти направят броня.

ГЛАВА 2

РОЖДЕН ДЕН

— Изглеждаш великолепно, Дак — одобри Анлина, докато наблюдаваше как приятелят ѝ поставя шлема върху дългата си кестенява коса. Бронята, направена от здрав метал и украсена със златни орнаменти бе едновременно здрава и красива. Шлемът, за разлика от този на повечето рицари нямаше забрало, но пък за сметка на това от него се издигаха два величествени рога с позлатени върхове от изключително скъпа драконова кост.

— Радвам се, че ме харесваш, Анли — отговори младежът и се усмихна, — но каквато и броня да сложа тя не може да е блестяща като твоята красота.

Момичето се засмя и изчерви, докато приятелят ѝ вдигна меча си и го развъртя във въздуха.

— Чувствам се страхотно — призна Дакавар.

— Надявам се, Дак — сподели барон Редклou, влизайки в оръжейната. — Онези майстори ми отмъкнаха цяло състояние за тия доспехи.

Дакавар погледна барона и, след като подпра внимателно меча си на каменната стена, отиде при него и го прегърна.

— Това е най-страхотният подарък, чично Удроу. Никога няма да мога са ти се отплатя...

— Дак, Дак... това, че израсна до мен през всичките тези години е достатъчна отплата — Редклou сърдечно постави ръка върху бронираното рамо на младежа.

— Няма да ви посрдамя, бароне — каза момчето. — Ще спечеля този турнир за вас.

— Не давай такива обещания, Дак — прекъсна го Удроу, после се усмихна, — не и преди тренировките.

Освен ефектна и здрава обаче, бронята се оказа и удобна за Дакавар, чийто тренирани от години упражнения мускули правеха доспехите леки върху широките му рамене. Много скоро младежът

усвои всички тънкости на новото си бойно облекло както на кон, така и пешком и продълни всички нещастни чучела из двора на замъка, но първо повали нещастния си учител Вейкол, а след това и го надви в дуел с мечове.

— Това е... много впечатляващо, Дак — призна задъхания му стар ментор след последното сражение.

Дакавар прегърна и него.

— Всичко това е плод на твоето обучение, Вейк — каза младежът. — Ще видиш кулминацията му на есенния рицарски турнир. Преди това обаче искам да те поканя на моя рожден ден. Той е след месец и на него навършвам пълнолетие. Искам да дойдеш.

— Аз... благодаря ти, Дак — Вейкол се усмихна. — За мен ще е огромно удоволствие.

* * *

Лятото постепенно превали и с неговото отминаване дойде ранната есен, а с нея и подготовката за рождения ден на Дак. Барон Редкроу не жалеше средства за празненството и от рано ваклите агнета и най-тълсти телета бяха подгответи за пиршеството заедно с още безчет пилета и пуйки. Много значими благородници и рицари бяха поканени за рождения ден, повечето от които откликнаха. Дори от Гората на Сънищата долетя писмо, подписано от Селиан, с което той поздравяваше младия рицар.

Това малко озадачи Дак, тъй като Селиан по принцип идваше само по празниците и двамата много-много не се обичаха. Дакавар намираше истинския син на Редкроу са превзет и досаден, а обичайте, които бе придобил от елфите, като вегетарианството и комичния танцуващ боен стил — за отблъскващи.

Той разбира се, не казваше нищо нито на чично Удроу, нито на сестра му, която бе много привързана към брат си.

Вместо това той отиде една вечер при Анлина и след като почука, влезе в стаята ѝ. Дъщерята на барон Редкроу пишеше стихове на светлината на свещи върху разгънат на бюрото ѝ пергament.

— Здравей, Анли — младежът пристъпваше притеснен от крак на крак.

— Здравей, Дак! — усмихна се девойката. — Селиан ми изпрати няколко елфически стиха и сега се опитвам да напиша нещо подобно! Ти как си, как се чувствуаш? Развълнуван?

— Аха — призна си Дак и се усмихна, — само след три дни и вече името на лорд Дакавар отново ще блести из Ралмия... — после прекъсна мисълта си и леко набърчи чело. — Анли, искам да те помоля за нещо.

— Да — тя се изправи, — нещо станало ли е?

— Не, не — поклати глава Дакавар. — Просто се чудех...

— Да? — Анлина се усмихна.

— Чудех се... — запъна се Дакавар. — Щъ... дали би искала да танцуваш с мен на рождения ми ден?

Сетне се ухили невинно. Досега той винаги бе по-дискретен с дъщерята на барона, открадвайки си по някоя целувка и правейки галантни комплименти, които бе прочел от един свитък за дворцов етикет на господин Залдес. Сега обаче... я бе помолил.

— Дак, разбира се — усмихна се Анлина. — Понякога се чудех дали ще ме попиташ.

— Ти си го очаквала? — зяпна Дакавар.

— Ами, ако трябва да съм честна — запърха кокетно с мигли, — след всичките ти комплименти в последните месеци... да.

И двамата нежно се целунаха на фона на отворения прозорец, гледащ към звездите.

* * *

Най-сетне очакваният ден настъпи. Дакавар се събуди рано сутринта и потренира с меча и доспехите си.

— Не си даваш почивка и за рождения ден! — прозя се Редкроу, излизайки на поляната да измие лицето си.

— За мен това не е работа, а удоволствие, чicho — отговори Дак, развъртайки меча около себе си, — а и обожавам тези доспехи. Искам да съм с тях довечера.

— Ама аз ти бях приготвил много хубав костюм... — спря се барона, — не искаш ли поне да го видиш?

Дакавар се намръщи за миг, но после лицето му се озари в хитра усмивка.

— Всъщност прав си. Нека доспехите останат като изненада за самия турнир.

Дак закуси, след като се наигра с меча си и потроши още няколко чучела, а след това се изкъпа и облече копринения костюм с дълъг плащ, който му бе приготвил Удроу.

— Много добре — промълви сам на себе си, докато се гледаше в огледалото, — много добре, лорд Дакавар — повтори той, като изрече пълното си име и се усмихна.

— Наистина — чу гласът на Анлина зад себе си и се обърна.

— Честит рожден ден, Дак — каза девойката и му подаде малка торбичка.

— Подарък? — засмя се той. — Много мило, но нямаше нужда!

Въпреки думите си той любопитно отвори съдържанието на торбата и ахна, когато в ръката му се изсипа красива малка картина, изобразяваща обърнат с острието надолу меч, застанал над момче и момиче, стиснали ръцете си.

— Талисман за щастие и закрила в любовта — каза Анлина.

— О, това е страхотно — усмихна се Дак и я прегърна, а подир това и целуна. — Много хубав подарък, мила. Моята ръка ще държи меча, който никога няма да разреши да ни се случи нищо лошо.

— Стига да оцеля след тази вечер — проглътна при мисълта за количеството поканени гости.

Анлина звънко се разсмя.

Гостите започнаха да пристигат в късния следобед на коне или карети, придружавани от различен брой слуги и носещи малки подаръчета, които даваха на Дакавар с думите:

— И да благодариш на барона за това, че отгледа като свой син едно обикновено народно дете!

Младежът кимаше и нищо не казваше. Новината за произхода му щеше да стане факт едва на вечерята.

А тя бе обилна. Кухните на замъка от сутринта бяха пълни с тревожни работници, които въртяха шишове с пилета, пуйки, агнета, телета и ярета, салати се кълцаха, вино се точеше, хлябове и сладкиши

се месеха, за да утолят апетита на многобройните гости. Залата за приеми бе тъй голяма, че хората от единия край трудно виждаха тези в другия: все пак благодарение на добрата архитектура и акустика на замъка всичко се чуваше ясно. Пиршеството започна постепенно, с ядки и салати, които благородните гости хапнаха набързо, докато танцуваха под звуците на арфа, отекващи нежно под сводовете на залата. Когато започнаха да идват различните печени меса яденето и музиката бяха прекъснато от барон Редклоу, който се изправи от своя трон, намиращ се на края на дългото помещение. От лявата му страна стоеше дъщеря му Анлина, а от дясната Дак.

— Уважаеми благородници, скъпи приятели, драги гости — поде баронът. — Тук сме се събрали по повод осемнадесетгодишнината от едно важно събитие.

Залата се смълча. Само един пълничък барон, изгладнял от пътуването си, откъсна едно пилешко бутче, но когато видя, че всички го гледат се усмихна извинително и го оставил в чинията.

— Точно преди 18 години — продължи домакинът, — на моя добър приятел Валд Дакавар се роди син. За съжаление омразното привидение, известно като Прокълнатия, уби Валд, в ужас от думите изречени от Оракула, че синът на благородника ще го затрие веднъж и завинаги. Този син обаче — повиши глас Удроу — оцеля и аз го отгледах като мое дете и мой рицар в този замък.

Залата се разшумя.

— Този син е тук сред нас — баронът хвана ръката на Дак и я вдигна във въздуха. — Моля, приветствайте лорд Дакавар!

За миг залата стана тиха като гробница, а в следващия се разтресе от гръмки аплодисменти. Благородници се втурнаха един след друг (освен пълничкия, който се върна към бутчето си) да поздравяват младия благородник, стискаха ръката му и го засипваха с мили думи:

— О, колко приличате на баща си!

— Винаги съм казвал, че има нещо рицарско в осанката ви!

— Какво пророчество! Бедното дете! Трудно ли ти беше?

Дакавар благодари на всички и прегърна с всичка сила появилия се отнякъде Вейкол.

— Истински лорд! Знаех си, че такъв талант за въртене на меча не може да има в обикновено селянче!

— Таланта дойде от теб, не от произхода ми, Вейк! — Дак намигна на учителя си. — Моля да ме извиниш.

След което пристъпи до Анлина, целуна ръката ѝ и попита:

— Един танц?

— Разбира се, лорд Дакавар — отговори момичето усмихнато и двамата се завъртяха под ритъма на арфистите, свирещи нежни трели.

— Каква хубава двойка — каза една стара контеса, въздъхвайки докато гледа двамата млади, които влюбено се гледаха докато танцуват.

— Ммм? — отговори ѝ пълничкият лорд, докато се мъчеше да налага едновременно две парчета агнешко, резен пуешко и малко телешка пастърма.

Контесата сбърчи нос и се отдалечи.

Пълничкият благородник преглътна, сви рамене и като за десерт лапна една пилешка трътка.

По-късно вечерта, след като дори неуморимият в тренировките с меч Дакавар капна от танците, започнаха тостовете в негова чест. Първи, втори, бяло вино, червено вино, шампанско и ром — младежът не усети кога главата му се замая и единствено помощта на предвидливо стоящата наблизо трезва Анлина го спаси от конфузната ситуация да се изтърси в краката на гостите си, което дори в състояние на алкохолно опиянение Дак реши, че би било крайно непристойно.

Любимата му обаче умело подпра ръката му на рамото си и му помогна да си легне.

— Могъщи рицарю? — каза тя насмешливо, докато го оставяше в кревата му. — Вие сте пиян.

— Аха — отвърна лениво Дак и щом го поставиха на леглото, заспа като камък.

ГЛАВА 3

ТУРНИРЪТ

Следващите няколко дни минаха неусетно за Дак, който нямаше търпение за турнира. Младежът постоянно изпитваше уменията си на кон и пешком, неуморно поваляйки или стария Вейкол, или нещастните чучела, които слугите в замъка трябваше да изработват.

Ден преди турнира барон Редклоу подготви фургон за себе си и дъщеря си, а Дак, Вейкол и още няколко слуги и скуайъри, яхнали коне, поеха не особено дългия път до баронство Катлау. Младежът почти не забеляза пътя по който минаваше, като единственото нещо, което макар и донякъде можеше да откъсне мислите му от предстоящото предизвикателство, бе постоянно окуражаващата го Анлина.

Замъкът на барон Катлау бе по-малък от този на Редклоу, но имаше огромен двор, в който бе подготвил бойното поле, на което рицарите щяха да се устремяват един срещу друг с насочени един срещу друг копия и при липса на победител при три такива сблъсъка щяха да се дуелират с мечове. Още от вечерта преди турнира започна да се събира публика — селяни и гноми, които носеха флагове, подкрепящи най-известните рицари — самия барон Катлау, известния надлъж и шир сър Левонтес, херцог де Малвил.

Дак, барон Редклоу и Анлина бяха настанени в северното крило на замъка, но младежът почти не спа от вълнение и нямаше сили да хапне каквото и да е било. На сутринта се изми, облече бронята си рано и тръгна да слизга при скуайърите си, които му подготвяха кон — кобила всъщност — на име Дуена, славеща се с послушен нрав и маневреност. По пътя видя Анлина, която също бе развълнувана и не бе спала добре от загриженост за любимия си.

— Пази се! — каза тя и го целуна по устата.

— Ще спечеля заради теб — обеща ѝ на свой ред.

Скуайърите, четири усмихнати момчета, именуващи се Тоб, Боб, Роб и Георг вече бяха изчекали Дуена и пожелаха успех на младия

рицар.

— Благодаря ви! — топло им отвърна Дак.

След около час той вече бе излязъл на арената заедно с другите рицари, които поздравяваха придошлата тълпа, наобиколила двора на баронството. С ослепителната си броня и нетрадиционен шлем Дакавар бързо си спечели симпатизанти, особено сред по-младите зрители, които започнаха да го окуражават и да викат:

— Рогатия! Рогатия!

Дакавар се усмихна притеснено. Кога щеше да започне проклетия турнир? За щастие не трябваше да чака дълго. Церемониалмайсторът излезе на импровизиран подиум в края на бойното поле и извика с глас, подсилен от стоящ до него чародей:

— Шестнадесет рицари от южните баронства се състезават днес за Голямата Награда на Баронство Катлау! Жребият за първия рунд е... — церемониалмайсторът прочете имената на осемте двойки, които щяха да се сблъскат един срещу друг. Дакавар се падна срещу някакъв стар граф на име Монтри. Неговият сблъсък щеше да е седми по ред. Младежът се изтегли с кобилата си настрани в малкия си бокс, където го очакваха скучайърите му и Вейкол.

— Монтри е опитен боец, но силата му е на земята, а не на кон — каза старият учител, приближавайки го, — при малко повече късмет можеш да го победиш.

— Ще спечеля — отговори сухо Дакавар и ръцете му докоснаха дара на Анлина, изображението на застанали под меч влюбени, което бе окачил като талисман на врата си. Дак целуна подаръчето и го прибра обратно под бронята си, след което зачака нервно.

Първия дуел беше между Левонтес и неизвестен млад благородник, който фаворитът за турнира спечели с лекота, събаряйки противника си от коня. Падналият момък не посмя да стане и Левонтес вдигна забрало и изпрати въздушна целувка на публиката. Втората битка бе на двама неизвестни боеца, които паднаха едновременно от конете си и решиха сблъсъка помежду си с мечове. Победител стана някой си лорд Линли. Херцог де Малвил и барон Катлау също постигнаха лесни победи над съперниците си, бързо свърши и петата битка, но шестата, водена между неопитни войни се проточи. Накрая при трети сблъсък на копията, конят на единия рицар се препъна и го изтърси на земята за радост на победителя Рамонтин.

По време на тази битка Дак се подготви, взе дългото турнирно копие, широкия щит и зачака.

— Лорд Дакавар срещу граф Монтри! — най-после обяви церемониалмайсторът и младежът пришпори кобилата си към единния край на бойното поле, откъдето щеше да се сблъска с противника си. „Трябва да спечеля“, мислеше си Дак. „Да спечеля, да спечеля.“

Застанали един срещу друг противниците се огледаха отдалече. Монтри бе облякъл тежка метална броня, а от квадратния му шлем се вееше зелен пискюл.

— Нека битката започне! — викна церемониалмайсторът и двамата рицари се спуснаха един срещу друг.

„Да спечеля, да спечеля“, отекваше мисълта на Дакавар с всяко движение на Дуена. Ударът дойде внезапно и всичко се разви много бързо. Младежът усети леко драсване по щита си и неприятно съпротивление от копието си, а в следващия миг Монтри се търкаляше на земята.

— Победа за лорд Дакавар! — викна церемониалмайсторът. Дак вдигна ръка и я размаха победоносно във въздуха, удряйки въздуха с юмрук. Не можеше да разбере как се чувства в момента, все още не можеше да осъзнае победата си. Но в едно бе сигурен. Беше хубаво.

Дак се прибра в бокса си, но остана на кобилата.

— Добра работа, Дак — каза Вейкол, — много хубав пътен удар.

Младежът стисна ръката му.

— Много силен бяхте, господарю! — каза един от скуайърите, май Роб.

— Благодаря — кимна Дак, — но това е само първия рунд.

— Малцина постигат победи дори на рунд в дебюта си — възрази Вейкол, — постижението ти е повече от впечатляващо.

Дак обаче си замълча и отново зачака. Последната битка бе свършила, докато той се бе поздравявал със стария си учител и жребия на втория рунд бе обявен. В него на пътя на Дакавар застана лорд Линли, но големият сблъсък беше между Левонтес и де Малвил, които откриха втория рунд. Двамата благородници, облечени в почти идентични лъскави брони се удариха три пъти безрезултатно с копия, преди да слязат от конете и да кръстосат мечове. Дуелиращите им

стилове също бяха почти идентични, с малко по-леки мечове за една ръка и щит. Дак предпочиташе двуръчния голям меч.

Левонтес накрая победи, избивайки с щит меча на противника си и допирали собственото си оръжие до шията му.

— Победа за сър Левонтес! — обяви церемониалмайсторът.

След този бляскав дуел сблъсъкът на барон Катлау с Рамонтин бе разочароващ — на втория удар Рамонтин се стовари на земята, свален от коня си и домакинът спечели, хвърляйки селяните от баронството си в дива радост.

— Лорд Дакавар срещу лорд Линли! — отекна гласът на церемониалмайстора и Дак отново излезе напред със същата сковаваща мисъл в главата си: „Да спечеля, да спечеля“.

Усещането беше същото като от първия рунд, но този път Дакавар бе подготвен за него и победно вдигна ръка, сочейки с показалеца си небето, когато съперникът му падна от коня още след първия удар.

— Втори успех на лорд Дакавар с един удар! — каза церемониалмайсторът. Съbralата се публика започна да скандира:

— Да-ка-вар! Да-ка-вар!

Младежът стисна доволно юмрук пред лицето си.

— Полуфинал в първи турнир! Зашеметяващо, Дак! — каза Вейкол, ръкопляскайки.

— Полуфинал съвсем не ми е достатъчно — отвърна младежът, — дошъл съм тук за победа!

— Ще спечелите, господарю! — викнаха скуайърите.

В това време и четвъртата битка бе приключила с победа на някой си пер Талин, който щеше да се срещне на полуфинал с фаворита Левонтес. Което остави Дак срещу домакина барон Катлау.

* * *

Нервите на Дакавар бяха опънати до пръсване докато гледаше бързата победа на сър Левонтес срещу пер Талин. Той беше застанал на кобилата си, не чувайки нито окуражаванията на скуайърите си, нито съветите и предупрежденията на Вейкол, нито дори виковете на

публиката. Цялото му същество бе съсредоточено в мисълта за предстоящото сражение.

Предстоящата победа. Дак дори не си позволяваше да се съмнява в нея.

Когато вече предрезгавелия глас на церемониалмайстора най-после обяви предстоящия втори полуфинал, Дакавар излезе на бойното поле изцяло потънал в себе си, в копието си и щита си, в кобилата, която яздеше и далечния силует на барон Катлау, който застана в далечината от него. Битката започна и двамата рицари се устремиха един срещу друг. Копията им бяха отбити от щитовете им и първият сблъсък остави двубоя без победител.

Отново Дак и опитния му противник застанаха един срещу друг и отново се впуснаха във второ кръстосване на копията, които този път се пръснаха на трески при сблъсъка си и принудиха скуайърите и на двамата да подадат резервни оръжия.

Дакавар се обърна за трети път срещу барона и в този миг благодари, че няма забрало и вятърът може да охлади разгорещеното му лице, да го успокои и подготви.

Третият сблъсък дойде предпазливо и нито един от двамата не успя дори да поразклати противника.

Рицарите спряха и слязоха от конете си. Предстоеше дуел с мечове. Дакавар изтегли своето внушително оръжия, любимият му двуостър меч, който въртеше така, че буквално изтръгваше оръжията от ръцете на съперниците си. Барон Катлау извади широка сабя, чийто предпазител бе завит и украсен с орнаменти. Дакавар знаеше, че в ръцете на майстор такова оръжие е почти толкова опасно, колкото и любимия му меч.

Почти.

Противниците срещнаха остриетата си със звън под окуражаващия рев на тълпата и започнаха вихрен дуел. Сабята на барона бе по-лека, но и по-къса от меча на Дак, така Катлау успяваше да се движи повече, но това му се и налагаше, за да може да компенсира могъщото оръжие, което младежът размахваше с лекота и вешчина, неприсъщи за годините му. Лицето на Катлау също бе открито, шлемът му имаше само покривало за брадата и Дак улови искрицата изненада в очите му, заменена от концентрация и спокойствие. Дакавар

не се притесни и продължи да удря с тежкия си меч отново и отново, чакайки пробив, отваряне в защитата на барона.

Катлау почти го изигра след няколко минути дуелиране, минути, в които опитния барон разбра, че няма как да спечели съревнованието за издръжливост срещу снажния млад мъж. Затова той вложи всичко в една сложна, лъжлива атака, която отклони меча на Дак настрани и след това остирието на собствената му сабя се устреми към своята цел, а именно спиране на милиметри от гърлото на момчето.

Дакавар реагира като нападнат бик и рязко килна глава настрани, блокиратки с рог удара на Катлау. Сабята тежко се стовари върху бронираното му рамо, но това бе поносима жертва — дългото острие на меча му застинава до гърлото на стария барон.

— Победата е за лорд Дакавар — обяви пресипнало церемониалмайсторът и младежът вдигна триумфиращо ръка, правейки лека гримаса от болката по удареното рамо.

— Много впечатляващо — каза барон Катлау. — Много, много впечатляващо.

Дакавар кимна благодарно, сетне се прибра в бокса си, където почти падна в прегръдките на Вейкол.

— Невероятно, невероятно! — каза старецът, прегръщайки изпотения рицар. — Финал в дебюта, това е нечувано!

— Още... малко... остана — задъхан каза Дакавар.

Вейкол се отдръпна рязко от прегръдката, за да погледне приятеля си в очите:

— Успокой се, синко — рече той. — Никой не е печелил първия си турнир. Ти постигна достатъчно. Никой няма да ти се смее...

— Искам да спечеля... — отвърна уморено Дакавар и се качи на Дуена, която вече бе подгответа от скуайърите. Болката в рамото го прониза и той изохка.

— И така — чу се гласът на церемониалмайстора, — на финала ненадминатия майстор на меча и копието сър Левонтес ще се изправи срещу сензацията на турнира, младия наследник на считан за изчезнал род, лорд Дакавар!

Младежът излезе за пореден път на бойното поле, погледът му бе втренчен в подготвящия се за сблъсък Левонтес. Съперникът му изглеждаше спокоен, уверен на седлото си, сигурен, че след победата си над де Малвил титлата в това сражение му е сигурна. Той махна

поздравително на Дак, седне засука мустаци, спусна забралото на шлема си и се завтече в атака едновременно със знака на церемониалмайстора. Дакавар препусна срещу него. Двамата се приближиха за секунди и копията удариха целите си. Но докато това на Дак се пълзна безполезно срещу щита на противника му, оръжието на Левонтес удари младежа точно в раненото рамо.

Дакавар изпъшка болезнено, но остана на седлото. Стигайки края на полето, той мъчително насочи копието си напред и се подготви за новия сблъсък. Левонтес от другата страна докосна шлема си в знак на поздрав и двамата рицари отново се спуснаха един срещу друг. И отново копието на Дак безсилно изблизи щита на Левонтес, докато оръжието на фаворита повторно се заби в контузеното рамо, този път принуждавайки Дакавар да извика от болка. Дакавар обаче стисна зъби и остана на седлото, макар от очите му се стичаха сълзи. Младежът чу зад гърба си Левонтес да псува.

— Не можеш да победиш, Дак — констатира Вейкол, чакащ го от другата страна.

Младежът нямаше сили дори да отрече, но упорито се подготви за трети сблъсък, макар че устата му бе безсилно зяпнала от усилието да поеме въздух.

Левонтес се впусна в атака, този път без да поздравява с ръка. Дак изстена изнемощяло, но също пришпори Дуена напред. Ала бе твърде изморен. Той дори не можеше да вдигне копието си достатъчно, което стърчеше на нивото на...

Дакавар присви очи. Мисълта му мина през главата за секунда и бе твърде примамлива, за да й устои. Това не беше честно, но и гадината нарочно го удряше по раненото рамо. Правилата забраняваха на рицарите единствено да се целят в лицата си.

Копието на Дакавар прониза коня на Левонтес преди ветеранът от турнирни битки да осъзнае плана му. Дак изтърва оръжието си от силата на удара и в следващия миг света се превърна в какофония от предсмъртния писък на коня на Левонтес, отчаяния вик на опитния рицар и тежкото му изтърсване на земята.

За момент тълпата утихна, зяпнала невярващо как уж сигурния шампион на турнира се мъчи да се изправи и залита безсилно на земята. Кракът му бе счупен.

— Шампион на турнира и носител на Голямата Награда на баронство Катлау е лорд Дакавар — бавно и тихо каза церемониалмайсторът и в следващия миг публиката избухна в аплодисменти. Дакавар уморено вдигна ръка и слезе от коня си, като стенеше от болката в рамото си. Лицето му обаче бе грейнало в доволна усмивка и ръката от здравото му рамо бе вдигната победно в юмрук, цепещ щастливо въздуха. Рицарят приближи подиума и пое наградата си, която приближи до лицето си и целуна.

В следващия миг бе покрит с взрив от букети, предварително подгответи от наблизо стоящи слуги и радостта от титлата го унесоха в опияняващия празник.

* * *

Два часа по-късно, след като бе изпил порядъчно количество вино и бе целунал няколко пъти опиталата се да го поздрави Анлина, Дакавар стоеше в стаята си, а лечител разтърка рамото му с бинтове, които топеше в спирт.

Барон Редклou влезе след като лечителя привърши с процедурата, придружен от Вейкол и скуайърите.

— Благодаря ви — каза младежът и прегърна всеки един от тях.

— Вие — той посочи скуайърите — от сега нататък ще работите с мен. Винаги.

Момчетата се спогледаха и щастливо плеснаха ръце.

— За тази вечер сте свободни — допълни Дак и ги отпрати.

Вейкол прегърна ученика си с думите:

— Малко мръсничък номер накрая, ама онзи си го просеше. Браво, моето момче.

След което и той тръгна остана само барон Редклou. Той не изглеждаше особено щастлив.

— Аз не мисля като стария Вейкол — накрая каза той.

— Моля? — не разбра Дак.

— Това, което направи срещу Левонтес бе изключително подло. Конят бе добро и почтено животно, което нямаше общо с подмолните тактики на своя господар... които ти надмина.

— А, това ли било? — засмя се Дак. — Чичо Удроу, това е просто един кон. Този Левонтес изглежда богат. Ще си купи друг.

— Този кон беше живо същество — тихо отвърна Редклоу — и ти нямаше право да го убиваш дори заради тази титла.

Дакавар сякаш изтрезня.

— А това няма ли значение? — Той посочи рамото си. — Конят му по-важен ли е от мен?

— Не — отвърна Редклоу смутено, — разбира се, че не.

Той се наведе над момчето, което бе отгледал като свой син:

— Дак, ти се би великолепно и аз се гордея с теб.

— Тогава?

— Проблемът е, че ти стори нещо недостойно. То ти донесе титлата, но хвърля сянка върху нея. Прави те да изглеждаш жесток и безмилостен. А ти не си такъв, нали? — усмихна се стария барон.

— Аз само елиминирах един подлец — много тихо каза Дак.

— Но с подлост! — опита се да каже Удроу.

— Да — кимна Дакавар, — както ще отвърна и на Прокълнатия. Той уби баща ми, аз ще убия него.

— Дак, не е същото... — взмутено каза барон Редклоу.

— Защо? — повиши глас Дакавар и в тона му се усети раздразнение. — Не си ли доволен от мен? Та аз... аз се бих и за теб!

В очите на момчето блеснаха гневни сълзи.

Редклоу застина без да знае какво да каже. Накрая приближи младежа и постави ръце на раменете му.

— Доволен съм от теб, разбира се. Не биваше... — заекна баронът — да те занимавам с това днес. Ти... ти си велик шампион. Всичко е наред.

След което прегърна момчето, макар един тъничък глас в ума му да прошепна, че не беше.

ГЛАВА 4

СЛЕД БИТКАТА

На следващата сутрин всякакво напрежение привидно бе изчезнало и рицарите, които все още бяха останали в замъка на барон Катлау до един поздравиха младия лорд Дакавар за успешното му представяне. Сред тях обаче не бе Левонтес, който бе заповядал рано-рано да бъде изнесен от антуражата си към собствения си замък.

Сърцето на Дак обаче бе повече стоплено от Анлина, отколкото от сладките приказки на благородниците.

— О, Дак, ти се би великолепно вчера! — каза девойката, прегръщайки любимия си през врата.

— Още вчера ми каза — нахилен отговори младежът, — но ти благодаря отново!

— Благодариш ми за пръв път. Вчера беше доста пийнал и главно бе по целувките, прегръдките и тостовете.

С тези думи тя леко го удари по рамото.

— Ау — изстена Дак. Все още го болеше.

— Извинявай — осъзна грешката си Анлина, — добре ли си?

— Малко понаболва още — призна младежът, — но за теб ще го преживея. Хей — усмихна се Дакавар, — няма ли да ти е скучно по пътя към дома отново да пътуваш с чичо Удроу?

— Какво имаш предвид? — не разбра момичето.

— Мисля, че ще е по-вълнуващо да пътуваш с мен!

И наистина, по обратния път към баронство Редклou Дакавар взе Анлина на кобилата си, като я постави пред себе си.

— Да не уморим Дуена — притесни се девойката.

— Аз имам навика да уморявам конете, но не, ще издържи — отговори младежът.

— Това не беше смешно. Вчера единствената причина да не ти се скарам за кончето на Левонтес бе, че се радвах за теб — намръщи се Анлина.

— Не започвай и ти... — въздъхна Дак.

— Сериозна съм, аз... — на младежа обаче не му се слушаха протести, затова леко обърна главата на Анлина към своята и я прекъсна с целувка.

— Така — каза той, — обещавам ти, че за в бъдеще ще убивам коне, крави и други животни само в краен случай.

— Дак, това е... — Но бе прекъсната от нова целувка и загуби желанието си за спор.

Пътят обратно към баронството беше приятен, а пристигайки Дакавар бе посрещнат като герой. Барон Редкроу нареди да пригответят трапеза за шампиона и макар (за щастие, както каза Анлина) да не бе така огромна като тази за рождения ден, не остави седналите край няя гладни.

През следващите дни Дак осъзна, че е станал много известен, тъй като постоянно получаваше покани за балове, на които ходеше с Анли за огромно неудоволствие на многото благородни момичета, които търсеха начин как да го примамят да им стане съпруг.

От време на време се появяваха и покани за дуели — от южни благородници, които искаха да изпитат уменията си срещу новия шампион, но се бяха разминали с него в турнира. Най-известния от тях бе херцог де Малвил, Дак прие предизвикателството му и се сблъска с него в титаничен сблъсък с мечове край една река. Дакавар спечели благодарение на физическата си сила, младежка гъвкавост и известна доза шанс — притиснат от ударите му де Малвил се подхълзna на един мокър камък и падна по гръб, с което и призна поражението си.

Отделно от успехите на новопровъзгласения благородник, чието име се разчу надлъж и шир из Ралмия, баронство Редкроу имаше и успешна есен, в която селяните прибраха богата реколта от земите си и подготвиха както васалите, така и замъка за зимата.

А самата зима дойде необично рано и донесе невижданите за толкова южни части снежни парцали.

— Никога не съм виждал такова нещо! — възклика Дак, докато гледаше снеговалежа през прозореца на личната си стая в замъка Редкроу.

— Наистина, излязло е като от разказите на Селиан за неприветливите Планини на Забравата — Анлина се бе облегнала на рамото на любимия си.

— Скъпа, нищо неприветливо няма в снега — усмихна се младежът, — снежинките са красиви и елегантни почти колкото теб.

— Но пък силата на вятъра е могъща почти като твоята — отвърна му девойката.

Дакавар се засмя и я целуна. Двамата останаха загледани в падащия сняг.

* * *

Далеч, далеч на север от южните баронства се издигаха Планините на Забравата. От десетилетия, може би векове те бяха вечно бойно поле — на повърхността им крачеха горди джуджета и непримириими минотаври, а в дълбините ѝ пъплеха орки, които палеха огромни клади из своите подземни градове в чест на Прокълнатия. В най-големия от тях, наречен Орис, се издигаше грамаден храм, оформящ фигурата на самия Прокълнат. На върха, оформлен като качулка светеха два прозореца, отварящи пътя към злокобна зала, в която на массивен трон от черен метал, с втъкани кости, стоеше Прокълнатия. Черната му фигура като че погълща светлината от пламъците на факлите и свещите, която служеше повече да разпръска ужасните сенки, надвиснали като паяци по стените, отколкото да ги пропъждат.

Червените очи на Злия бяха втренчени през прозореца. Войната наистина не се развиваше така както се бе надявал. Некомпетентността на орките бе пословична и дори стотина от тях можеха да изгубят само от няколко елфа, дебнещи ги с безмилостните си стрели или от група джуджета, наточили могъщите си брадви. Ауганфил оставаше могъщ, разбира се, но все пак не можеше да рискува прекалено много с него — не бяха малко драконите, верни на Ралмийското кралство, а няколко от тях щяха да са фатални за призрачния звяр, който приживе бе единоличен господар на Планината.

Прокълнатия за миг присви червените си очи, припомняйки си как бе насыкал грамадния черен левиатан срещу джуджетата. Бе наблюдавал отстрани — от сенките — как размазва градовете им и разкъсва армиите им с нокти и пламъци след което бе подарил на

дракона обещаното му безсмъртие, с което го бе направил свой все още силен, но покорен и безопасен за властта си немъртъв роб.

И все пак той имаше нужда от по-могъщ съюзник, някой по-маневрен, по-хитър от дракона, някой, който ще всява ужас в себеподобните си.

В залата се разнесе протяжния звук на клепало — някой от висшия клир на орките искаше да говори със своето божество. Друг път Прокълнатия би смазал наглеца само заради това, че е обезпокоил мислите му — по принцип той общуваше с жреците си само в изкривените подобия на литургии, в които убиваше толкова много жертви в своя чест, че в краката му се лееше пурпурна река от кръв.

Но сега Прокълнатия усети, че му носят важна вест и поради това не помете със светковиците си оркския първожрец, който влезе в залата, кланяйки се доземи.

— Привет, велики господарю Вземедушец — извика оркът, като се просна работелно по очи на земята. Той, разбира се, каза това на своя език, който Прокълнатия бе измислил специално за слугите си още преди векове.

— Какво има, Форжак — отвърна Злия с глас, напомнящ трошенето на сухи есенни листа, — какво те е разтревожило дотолкова, че не можеш да изчакаш вечерната литургия.

— Това, което имам да ви казвам не е за литургията, господарю Вземедушец — избъбри бързо Форжак, — както знаете, аз ръководя онези от нашите сили, които проучват отвратителния живот на враговете ви...

— Давай по същество. Много добре помня с какво се занимаваш или поне с какво би трябвало се занимаваш. Какви новини от неверниците ми носиш? — попита Прокълнатия. — Моли се да са важни.

Форжак преглътна, но отвърна:

— Важни са, господарю Вземедушец. Наскоро южните баронства на човешкото кралство са имали рицарски турнири...

— Те редовно имат такива — бавно отвърна Прокълнатия, — както и северните, между впрочем, а понякога кралят им прави обща среща. Радвам се, че искаш да ме информираш за спортните мероприятия на хората, но, опасявам се, те дълбоко не ме интересуват... — очите за Злия блеснаха заплашително.

— Важен е победителят, господарю Вземедушец — бързо рече оркът. — Той носи името, което ви бе притеснило някога, докато аз бях още послушник. Лорд Дакавар, господарю.

Черната фигура застина за миг, сегне се изправи от трона си.

— Значи най-сегне войнът, предречен да ме унищожи се разкри — каза повече на себе си, — след почти две десетилетия игра на криеница... и все пак е подранил!

Черната фигура се засмя тихо.

— Има и още, господарю Вземедушец — продължи Форжак, — нашето разузнаване сочи, че той е отгледан от барон Редклоу, мръсникът, който даде сина си на елфическите отрепки.

— Човешкото дете, което ви прави толкова бели... — Прокълнатия се наведе към жреца си. — Носиш ми ценна информация, Форжак.

— Благодаря ви, господарю! — ухили се оркът. — Да събудя ли Ауганфил?

— О, не, с дракона говоря само аз — очите му грейнаха. — От теб ще се иска само да замълъкнеш... завинаги.

Червените очи изстреляха порой от светковици преди Форжак да успее да извика.

ГЛАВА 5

ВОЙ

След като дойде рано и с необичайна сила за земите на баронство Редклоу, зимата дори се усили и скоро барон Удроу благодареше на съдбата, че е успял да събере реколтата си така рано. Дакавар загуби първоначалната си радост от снега и скоро започна да се муси — натрупалата снежна покривка пречеше на тренировките му, а постоянния студ проникна в каменния замък като предател, който разваляше настроението на всички. Единственото, което разведряваше младия рицар бе Анлина, която бе винаги до него. Двамата се обичаха много и не мина много време преди Дак да поискан момичето за годеница. Тя, трогната, се съгласи веднага, а барон Редклоу ги благослови и им пожела късмет. Скоро старият благородник имаше и друг повод за радост — той получи писмо от сина си Селиан, с който той го уведомяваше, че е завършил своето обучение при елфите и се връща у дома. Анлина бе много щастлива от тази новина, за разлика от Дак, Макар и да честити вестта както на годеницата си, така и на Удроу. „Дано е станал по-малко досаден“, помисли си Дакавар.

Ала друг проблем възникна след няколко дни, проблем много по-серииозен от пълния с елфическа лъжемъдрост Селиан. Дакавар научи за нея в една студена утрин, докато се мъчеше да се сгрее с чаша чай, застанал пред пламъците на камината в трапезарията, заедно с барон Редклоу.

Закуската им бе прекъсната от разтревожен слуга, който съобщи на Удроу, че опръскан с кръв селянин иска да говори с него веднага. Баронът се намръщи, но каза на слугата да пусне селянина.

След минути в тронната зала влезе човек, облечен в мръсни кожени дрехи. По грубоватото му лице се стичаха сълзи, а едрите му ръце бяха оцапани с кръв.

— Ловецо Ходе! — възклика барона, разпознавайки селянина — един от най-добрите ловджии в баронството, често носещ в замъка сочно еленско или тълсто глиганско. — Какво е станало?

Дак отпи още една гълтка от чая си и погледна клетника, възмутен от това, че се показва в такъв вид пред Редклоу.

— Моят голям син беше убит, господарю мой! — проплака Ходе и сърцата на барона и на младия му питомник се свиха от съчувствие.

— Огромни вълци, невиждани по тези земи, разкъсаха детето ми като зайче! — изви глас ловецът и вдигна окървавени ръце пред лицето си. — Не бях виждал такива чудовища! Вълци е имало и преди в баронството... — Ходе си пое дълбоко въздух, — но не и такива. Всъщност нашите, степни вълци избягаха от района, а тези, които не са избягали, намерихме мъртви, разкъсани от тези нови изчадия!

Дакавар усети как по гръбнака му полазват ледени иглички. Вълците понякога се биеха помежду си, но не беше нормално една глутница да разкъса друга. Това дори той, неизкушения от лов, го знаеше.

— Козината им е бяла като снега, който закри земята ни, а в устите им няма зъби, а висулки, като на изчадия на Прокълнатия... — продължи Ходе. Това още повече привлече вниманието на Дак и тялото му се изпъна като тетива.

— Может би не като — младия рицар се изправи на крака, — може би наистина става дума за изчадия на Прокълнатия. — Дакавар стисна челюсти. — Вашият син ще бъде отмъстен, ловецо Ходе. Моят меч ще отнеме живота на чудовищата, които са го погубили.

— Ти нямаш опит в лова, Дак — барон Редклоу проговори зад гърба му, — а това е много различно от турнирите с контета като де Малвил или Левонтес.

— Мога да се справя, чично Удроу — вдигна брадичка Дакавар, — мой дълг е да защитя хората в баронството.

Барон Редклоу го погледна изпод вежди.

— Така е, но това също е и мой дълг. Ще дойда с теб.

Удроу се изправи и пристъпи към Ходе:

— Можеш ли да ни покажеш къде се навъртат зверовете?

Ловецът кимна.

* * *

Час по-късно Дак и Редкроу бяха облекли броните си, а край тях Ходе бе събрал ловци от близките села — мъже с мрачни лица, въоръжени с лъкове и брадви. Бронята на барон Редкроу се състоеше от плътна плетена ризница и шлем, който предпазваше лицето и бе по-проста сравнена с блъскавото снаряжение на Дакавар.

Анлина изпрати със сълзи на очи баща и годеник:

— Пазете се! — извика девойката и целуна за прощаване Дак, а с Удроу се прегърна.

— Ще се върна довечера, скъпа, а до края на седмицата ще имаш палта от бели вълци! — обеща Дак и целуна подаръка на Анли, който носеше около врата си.

Яхнали коне, мъжете навлязоха в покритите със сняг стени, а в насреща им се изви свиреп вятър, който брулеши лицата им със сняг и ги заслепяваше.

Ходе обаче безпогрешно намираше правилната посока, сочейки на барон Редкроу мрачни свидетелства за думите си — огромни стъпки, отпечатани дълбоко в снега. Не се мина много време и на пътя им изникна труп на обикновен степен вълк. Животното лежеше изтърбушено в снега, очите му бяха изцъклени, езикът — изплезен, а от отворената уста се процеждаше струйка кръв.

Ходе слезе от коня си и приближи умрялото животно.

— Това е наш, създаден от Бога вълк — прошепна мъжът. — Опасно, но достойно животно. Убива за себе си и малките, никога от жестокост.

Ловецът премести лапата на вълка и я постави до огромния отпечатък в снега, показвайки значителните разлики в размерите на животните.

— Вижте колко различни са от изчадията на Прокълнатия — каза Ходе, стисна зъби и от очите му отново покапаха сълзи, които се заледиха на бузите му. — Никога в нашето баронство не са идвали такива животни, нито такава зима — простена Ходе. — С какво сме разсърдили Бога?

Вместо отговор, останалите мъже се размърдаха неловко.

— Аз ще убия изчадията — само каза Дакавар, но думите му бяха отнесени от силата на бурята.

Ходе се качи на коня си и групата отново пое на път. След половин час езда попаднаха на прясна диря от грамадните вълчи следи

и още няколко убити степни вълка и два глигана, по чиито тела имаше дълбоки рани. Ала от труповете не липсваха части, което наведе на мисълта, че убийствата са за показност, а не за прехрана.

Дакавар стисна зъби от яд. Вече бе уверен, че става дума за нечисти сили. Врагът, който бе убил баща му най-сетне го бе намерил.

— Бъди спокоен — глухо рече Редклоу до него — и готов за всякакви изненади.

Младежът не отговори, яздейки мълчаливо след Ходе, но внезапно дирята изчезна.

— Това не е възможно! — извика безсилно ловецът, докато диво оглеждаше снежната повърхност около себе си. Снегът беше натрупал на преспи и макар да бе спряло да вали, вятъра разпръскваше снежинки и скреж в студения въздух.

— Не съм виждал такова нещо — промърмори друг от ловците, — сякаш са отлетели.

— Отлетели — лицето на барон Редклоу се изкриви в язвителна гримаса, — отлетели или...

Внезапно изразът на лицето му се смени:

— О, боже! Пригответе се за бой!

Но предупреждението дойде твърде късно. От преспите изригнаха дузина изчадия, смътно напомнящи вълци, огромни като телета, с усти, в които наместо зъби се редяха назъбени висулки, с бяла козина, спъстена от натрупал скреж. Езиците им бяха изплезени в демонични усмивки, а очите им грееха с мрачна червена светлина.

Едно от чудовищата връхлятя Ходе, събори го от коня и прегриза гърлото му в движение. Кръв не рука от раната, а плътта посиня сякаш измръзнала на мига.

Редклоу слезе от коня с учудваща за годините си пъргавина и с тесния меч помете едно от животните, скачащи към него. Звярът нададе смразяващ кръвта предсмъртен вой и се разпадна на купчина мръсен сняг.

Подплашена, кобилата на Дакавар се изправи на задните си крака и младежът тежко се изтърси на земята. Поредният леден вълк скочи към него, но младият рицар вдигна дългия меч пред гърдите си. Чудовището се наниза и превърна в още буци мръсен сняг.

Дак се изправи на крака, ловците също бяха слезли от конете си, надигнали брадви. Някои носеха арбалети и обсипваха глутницата със

стрели, които отскачаха без да нанесат особени вреди.

— Това не е естествено — промърмори един от ловците.

Из преспите се бяха присъединили още от съществата, венците им с цвят на сурво месо стояха оголени, а от гърлото им излизаше клокочещо ръмжене.

— Капан на Прокълнатия — изруга барон Редклоу.

— В такъв случай ще му покажа, че ме е подценил изпращайки тези жалки помияри — В такъв случай ще му покажа, че ме е подценил изпращайки тези жалки помияри — Дакавар тръсна глава и нападна, въртящ огромния меч около себе си. Стъписани от атаката му, няколко от демоничните вълци се разпаднаха веднага, което окуражи ловците. Те успяха да свалят още два, а трети рухна, повален от оръжието на барон Редклоу.

Разгневени от дързостта на плячката си, чудовищата нападнаха с подновена сила и скоро един по един ловците издъхваха от тежки рани, оставайки Дакавар и Удроу да се бият сами. Младият рицар натрупа камара от мръсен сняг около себе си, а старият барон също не се представи зле. Вълците обаче бяха много, невъзможно много и постоянните им ухапвания, макар и по доспехите, взеха своя дан. Движенията на Удроу се забавяха, а по краката и лявата му ръка се появиха няколко кървящи рани. Дори младият Дак взе да се изтоща и усещаше крайниците си скованы. А вълците налитаха отново и отново.

Дакавар не разбра кога загуби сили и се свлече на колене. Доспехите му, които винаги го бяха защитавали, сега му се струваха тежки като олово и повличащи го към гроба му. Старият барон по някое време бе паднал и в стремежа си да го защити от вълкообразните демони младежът бе размахвал меча си с удвоена сила, което го измори и остави задъхан и безпомощен.

Вълците бяха платили тежък дан за дръзката атака, но бяха останали цели четири — повече от достатъчно за да свършат работата, за която без съмнение ги бе изпратил Прокълнатия.

— Не може да свърши така — изпъшка Дак, опитвайки се да се изправи и да надигне меча си. Ала бе твърде немощен и един от вълците захапа острието, изтръгвайки го от ръцете му, докато друг го бълсна с грамадната си четвъртита глава по гърдите, като го просна по гръб.

Леденият вълк стъпи победно с лапа върху корема на поваления младеж и приближи муцуна до лицето му. Дак усети как студен дъх облизва бузите му и ги покрива със скреж. Червените очи на вълка грейнаха и на рицаря му се стори, че чува глас:

Сега ще умреш...

Огромните челюсти се разтвориха и по висулките минаха ледено студени лиги, когато гладната паст на ледения вълк приближи гърлото на Дакавар.

В следващия миг главата на чудовището се търкулна настрана, а из оцелелите вълци като вихър премина силуета на мъж, загърнат в тъмнозелена роба с качулка, в чиито ръце мълниеносно се въртеше дълъг, легко закривен меч. Изненадани от появата на нов враг и уморени от сражението си с Дак и барон Редклоу, съществата бяха повалени бързо.

— Стой спокойно — малко преди да изгуби съзнания рицарят видя пред себе си лицето на мъжа с качулката...

ГЛАВА 6

СЕЛИАН

Дакавар отвори очи и съзря познатия таван на стаята си. За миг не си спомняше нищо, но в следващия момент се сети за битката с вълците, разтворените челюсти на единия от зверовете и загърнатия в зелено наметало младеж, изникнал от нищото.

— Чичо Удроу! — простена Дакавар и понечи да се изправи. Прониза го остро главоболие и в следващия миг Анлина, която бе задрямала на стол до леглото му се сепна, скочи и сложи ръка на гърдите му.

— Стой спокойно, Дак! — рече младата жена. — Селиан те донесе заедно с татко. Беше измръзнал и в несвяст. Трябва да почиваш.

— Селиан... — намръщи се Дакавар. Значи това бе спасителят им. Отдавна не бе виждал учащия при елфите младеж и бе позабравил как изглежда, а и той се бе променил. Скоро мислите за брата на годеницата му обаче останаха назад.

— Как е чично Удроу? — попита младият рицар.

Лицето на Анлина се изкриви.

— Не е много добре. На легло... — дъщерята поклати глава. — Вълците, с които сте се били, са го нахапали лошо. А и това не са били обикновени вълци... лекителите са безсилни пред раните му. Селиан се мъчи да помогне с това, което е научил от елфите, но... — в очите на Анлина бликнаха сълзи, — татко е много зле, Дак. Когато Селиан ви донесе се опасявах, че ще изгубя и двама ви. Но, благодарение на брат ми, ти си спасен, надявам се и татко да оцелее.

— Трябва да го видя — каза Дакавар и въпреки протестите на годеницата си се изправи, наметна тежък халат върху ризата си и олюлявайки се леко, помоли Анлина да го заведе при барона.

Анлина нямаше избор, освен да му помогне и отведе до стаята на барон Редклou.

Баронът спеше в леглото си, завит с няколко одеяла и въпреки тях и пукания в камината огън потръпваше от студ в съня си. Синът

му стоеше до него. Беше свалил тъмнозеленото си наметало и Дак вече успя да го разпознае. Селиан приличаше на Анлина, с красиви черти, дълго слабо лице и непокорна червена коса, кичури от която падаха по челото му.

— Дак, радвам се да те видя! — кимна Селиан щом ги видя.

— Аз също се радвам да те видя — отговори младият рицар, — още повече като се има предвид, че без теб сега щях да бъда във вълчи търбух.

— Затова заслугата си е твоя, Дак — вдигна ръце Селиан, — не съм мислил, че е възможно сам човек да погуби толкова много ледени вълци. Щом разбрах от сестра си на какъв лов сте тръгнали с татко се втурнах след вас, но уви... — сянка пробяга по красивите му черти, щом погледна баща си, — уви, закъснях.

— Ще живее ли? — разтревожено попита Дак.

— Не знам — поклати глава Селиан. — Ледените вълци не са естествени същества и тяхното ухапване носи в себе си силата на самия Прокълнат, който в своите храмове ги създава с отвратителни експерименти и ги пуска като хрътки по време на зимата.

— Засега обаче татко трябва да спи — настоя Селиан, — а и ти също си омаломощен, Дак. По-добре да идем да хапнем.

* * *

Половин час по-късно тримата вечеряха, но не в трапезарията, а в стаята на Анлина, събрали се в полукръг до камината.

— Елфите ми преподадоха много ценни неща през тези години — обясняваше Селиан, докато поглъщаше поредни хапки хляб и сирене. — Как да се бия, как да оцелявам в гората или планината, но също и как да се вслушвам в песента на природата, да долавям кога е в хармония, да се радвам с нея, да я пазя и защитавам, когато е в тревога.

Анлина го слушаше любопитно, а Дак преживяваше тези скучни за него истории докато се бореше с една пържола в чинията си.

— Научиха ме и да пиша елементарни стихове, макар това да не ми е дарба — усмихна се Селиан, — а напоследък няма много време за стихове.

Червенокосият мъж се намръщи.

— Елфическите магове са загрижени. Те усещат как сянката на Прокълнатия крепне.

— Нашите войски са натикали орките дълбоко в подземните им леговища — отвърна Дакавар. — Никой от тях не смее да си подаде носа извън планинските пещери, поне такива се вестите, които достигат дотук.

— Вестите са верни — колебливо отвърна Селиан, — но моите учители се притесняват, че Прокълнатия замисля някаква магия, някаква дяволия, с която отново да ни нападне.

— Може би — намеси се Анлина, потръпвайки, — може би неговия дракон. Легендите казват, че има зъл черен дракон, който му служи.

— Легендите са верни — кимна Селиан. — Името на дракона е Ауганфил, но той отдавна не е черен. Само костите му са останали, задвижвани от злата магия на господаря му.

— Ралмийското кралство също има дракони — облегна се назад Дакавар. — Старият скелет на Прокълнатия няма да го спаси от мечами.

Селиан вдигна глава и погледна косо другия младеж.

— Старото пророчество на Оракула... — отгледаният от елфите потърка гладко избръснатата си брадичка. — Може би това е, което плаши Прокълнатия. Може би затова той прати вълците си... тук — лицето на Селиан помръкна.

— Но как би могъл да знае къде съм аз? — вдигна ръце Дак.

— Славата ти се носи надлъж и шир из Ралмия — отговори Селиан. — Казват, че си най-силния рицар, явявал се някога. Казват, че си победил херцог де Малвил и сър Левонтес...

— Вярно е — кимна Дак, — но откъде Прокълнатия ще знае такива неща, като не излиза от своите подземия?

Селиан уморено прокара ръка през косата си.

— Има зли и безразсъдни хора, които долагат информацията на орките срещу заплащане. Веднъж стигнала до тях, тази информация неизменно стига и до техния господар.

— Мерзавци! — избухна Дак. — Заслужават да бъдат осъдени на каторга!

За момент в стаята настана мълчание.

— Стига сме говорили за Прокълнатия — каза тихо Анлина. — Селиан, ние с Дак имаме да ти кажем нещо.

— О? — вдигна вежди Селиан. — И то е?

— Ние сме сгодени — усмихна се девойката и целуна нежно Дакавар по устните.

Селиан замръзна за миг, сетне се усмихна.

— Това е... това е чудесно. — После кимна. — Честито!

* * *

Изморен от битката си с ледените вълци Дакавар се извини и реши да се оттегли за заслужена почивка.

Селиан и сестра му останаха сами.

— Така се радвам, че се върна — каза Анлина.

— И аз — усмихна се вяло брат й, — но щях да съм по-щастлив, ако беше при по-добри обстоятелства.

— Ако не се беше върнал сега татко и мъжът, когото обичам щях да са мъртви — поклати глава Анлина. — Беше дар от съдбата, че си дойде точно сега.

— Благодаря — усмихна се скромно Селиан, — да си призная, успя да ме изненадаш тази вечер? Убедена ли си, че младият лорд Дакавар е най-доброят избор за теб?

— Разбира се! — отвърна тя. — Той е смел, силен и добър. И много ме обича.

— Не се съмнявам — отговори Селиан, — но пътят му е обвързан с много тежки пророчества, мила.

— Това няма значение — студено отговори младата жена.

— Добре, добре — вдигна ръце брат й, — само казвах. Кажи ми, той наистина ли е толкова добър рицар, колкото гласи мълвата?

— Повече от добър, спечели първия си турнир с лекота.

— Интересно! — отговори Селиан. — Бих кръстосал меч с него на тренировка. Любопитен съм.

— Ще бъдеш победен — Анлина закачи брат си.

— Ще видим тази работа! — засмя се червенокосият младеж. — Елфите са добри войни и ми показаха трикове, които рицарите тук не знаят.

— Дак не е като другите рицари — замечтано отвърна девойката, — той е бърз, силен, смел...

— Добре, добре! — отново се засмя Селиан. — Вижда се, че го обичаш. Дано тази любов донесе щастие и на двама ви.

С тези думи брат и сестра се прегърнаха и се разделиха.

* * *

Дак бе събуден от Анлина на следващата сутрин. Лицето й беше бледо и разтревожено.

— Татко се събуди — каза тя, — иска да ни види.

Дак бързо се изправи, тръсна глава, за да се разсъни и скоро заедно с годеницата си бе в стаята на стария барон Редклоу. Селиан вече бе там, лицето му изглеждаше посивяло почти колкото това на баща му.

Самият барон изглеждаше ужасно. За двете нощи след битката сякаш се бе състарил с двадесет години. Лицето му бе сбръчкано, диханието излизаше със свистене от гърдите му, а по ъгълчетата на устните му се виждаха следи от кръв.

— Деца мои... — прошепна барон Редклоу, — събрах ви тук, защото чувствам, че сетният ми час е близко.

Дак отвори уста да протестира, после я затвори. Анлина се отпусна безсилно на рамото му и младежът я прегърна.

— Скоро ще видя моя създател и ще се отърва от тегобите и тревогите на тоя грешен свят — продължи Удроу. — Искам да завещая замъка си поравно и на трима ви със завета винаги да живеете в сговор и обич. Докато сте заедно, дори Прокълнатия не ще има силата да ви раздели... — баронът се закашля и дълго не успя да продължи:

— Лорд Дакавар, нека годежът ти с моята дъщеря се превърне в сватба, която да ви дари с много щастие и красиви рожби. Селиан, дано и ти си намериш добра невеста, която да живее повече от моята Беки...

Баронът се отнесе за миг. Жена му, Беканна бе умряла рано и баронът не си бе взел друга. Внезапно погледът на Удроу се избистри и той погледна Селиан, а после Анлина и Дакавар.

— Толкова сте хубави — усмихна се той топло. — Обичам ви...

И след тези думи издъхна.

* * *

Подземната зала бе отрупана със съкровища. Злато, сребро, скъпоценни камъни, всичко това бе постлало пода като плътен килим и щеше да представлява мечтата на всеки алчен човек, ако не беше отвратителната абоминация на смъртта, която бе положила огромните си, светещи с призрачно сияние кости върху богатствата. Призрачният дракон обаче надигна череп, щом в леговището му навлезе познат черен силует с блестящи червени очи.

— Поздрави, господарю мой — бавно каза Ауганфил.

— Поздрави, приятелю — отговори Прокълнатия и застана до своя най-могъщ слуга. Черна ръка, сякаш забулена в ръкавица поглади гальовно черепа и подобния на трошене на сухи листа глас каза загрижено, както човек споделя с най-близките си наличието на препятствие пред него.

— Този лорд Дакавар се оказа така впечатляващо силен, колкото и очаквах. Наблюдавах битката му с моите ледени вълци през погледа на един от зверовете. Дакавар е могъщ рицар, точно както гласи предсказанието, а има и опасен съюзник в лицето на отгледания от елфите воин.

Ауганфил лениво потропа с костеливата си опашка по една купчина злато.

— Моите уважения, господарю мой, но вълците не са от най-могъщите ви създания. Проверете на мен тази задача и Дакавар ще срещне смъртта си заедно с онзи, как се казваше, Селян, Селянин, нещо селско беше...

Прокълнатия се засмя със злокобен кикот.

— Селиан, но шегата ти беше добра, приятелю — очите на Прокълнатия грейнаха лукаво. — И все пак да не избързваме. Хората, при все своята бездънна и безкрайна простодушност понякога имат хубави приказки като... — черният силует се спря за миг и очите му се присвиха до пурпурни цепки — ... като „два остри камъка, брашно не мелят“.

— Какво е брашно — щракна със зъби Ауганфил.

— Няма значение, приятелю, няма значение — засмя се Прокълнатия, — но спокойно. Когато му дойде времето, ти ще се изправиш срещу Дакавар и тогава нещата ще станат така, както аз ги предвиждам и желая.

ГЛАВА 7 ПОЧИТ

За погребението на барон Редкроу времето омекна, но това не донесе радост на никого, нито пък направи работата по изкопаването на гроба по-лесна. Снегът, който бе вледенил местността и бе довел ледените вълци със себе си, се смени с лепкав дъжд и скоро превърна натрупалата бяла покривка в мръсна киша, която слугите в замъка Редкроу трябваше да почистят преди да поставят барона в последния му дом под малка могила от камъни, която Селиан и Дакавар лично натрупаха. Докато работеха двамата младежи не говореха помежду си, а само поставяха камъните един върху друг, подреждайки ги така, че да оставят пролука между себе си и изкопания в земята гроб. Анлина неутешима се бе затворила в стаята си.

— Вината беше моя — процеди Дакавар, трупайки камъни, — аз не бях достатъчно добър, за да сразя вълците. Аз разкрих името си от рано, по-рано, въпреки че Анли ме предупреждаваше...

Младият мъж яростно хвърли поредния камък.

— И сега чичо Удроу е мъртъв.

— Вината в никой случай не е твоя, Дак — отговори Селиан. — Би било обида към рода ти, ако се криеш цял живот. Баща ми нямаше да се радва да живееш като ратай. Що се отнася до битката с вълците, справил се беше повече от достойно.

— Но не достатъчно — горчиво каза Дак.

— По тази логика мога да упрекна и себе си, че не съм дошъл навреме — отвърна Селиан. — Тези мисли ще ни отведат на мрачни места. Виновен е само един. Прокълнатия!

Отгледаният от елфите постави едно последно камъче на върха на могилата и каза:

— Така е добре.

— За втори път Прокълнатия убива моя баща — задъха се от ярост Дакавар. — Намеря ли го, ще го насека на части!

Селиан се обърна към младежа, който бе израснал вместо него в дома му и постави ръка на рамото му.

— Знам за пророчеството и повярвай... — червенокосият прехапа устни, — изпитвам към Вземедушеца същата омраза, която чувствуваш и ти. Но бъди внимателен, Дак!

— Ще го убия — повтори упорито Дак.

— С такива мисли Прокълнатия е откраднал душите на не един и двама. Най-добрите желания стават нашите най-ужасни проклятия — Селиан поклати глава. — Не оставяй омразата да те води за носа.

— Грешно ли е да мразя този, който ми отнема всичко?

— Грешно? — Селиан поклати глава. — Не знам дали е грешно, но е безплодно, опасно.

Отгледаният от елфите вдигна глава към небето, сетне каза:

— Знаеш ли как Прокълнатия създава ледените вълци?

Дакавар поклати глава.

— Какво ме интересува? Следващия път като прати такива, ще отида с цял рицарски отряд и ще ги изколя!

— Прокълнатия убива вълчици — бавно продължи Селиан, — сетне взима вълчетата и ги дава на орките да ги измъчват и тормозят. После... — червенокосият отметна няколко кичура от челото си, — после Прокълнатия ги полива с кръв от жертвоприношенията си и ги обсипва с гибелните светковици от очите си. Накрая оставя повалените животинки на някой мразовит връх и когато те се събудят, вече са чудовищата, които отнеха живота на татко.

Дак стоеше със зяпнала уста, очите му бяха разширени от ужас и отвращение.

— Откъде знаеш всичко това, Селиан? — попита младия рицар.

— Елфите знаят много за отвратителните ритуали на Вземедушеца — отговори червенокосият. — Разбери, Дак, тези вълци са жертви като нас. Истински зъл е само Прокълнатия, а като творение на омразата, той се храни от всички негативни чувства, включително... не — най-вече от тези, насочени срещу него.

Дакавар плю на разкаляната почва.

— Съжалявам, Селиан, но аз имам повече ум от едно кутре. Когато намеря Прокълнатия, ще го сваля с един удар.

С тези думи рицарят се отдалечи от лобното място на барона. Селиан въздъхна и поклати глава.

* * *

Дъждът плющеше по време на самото погребение на барона сякаш и природата плачеше за добрия Удроу. Дворът на замъка бе пълен със скърбящи селяни, които искаха да изпратят своя господар към последния му път.

Самотен монах, който отговаряше за района на баронството, застана пред могилата и заговори пред съbraloto се множество и тримата наследници на барон Редклоу. Селиан стоеше малко встрани от сестра си и годеникът ѝ, навел глава. Червената коса се спускаше по издълженото му от печал лице, а кожата му изглеждаше бледа. Очите на Селиан бяха влажни и отгледания от елфите млад мъж полагаше огромни усилия на волята си да не се разплачне. Това обаче не бе по силите на Анлина, която се бе опряла на Дакавар и ронеше горчиви сълзи на рамото му. Младият рицар я бе прегърнал успокоително, но солени капки се стичаха и неговите бузи.

— Днес е скърен ден — започна монахът, като запали огън в кандило, поставено пред надгробната могила, — трябва да изпратим на последен път нашия обичан суверен и баща на околията, благочестивия барон Редклоу.

Монахът наля малко масло в пламъците, за да го подсили срещу дъждъ и продължи:

— Барон Редклоу беше винаги добър владетел, отнасящ се с разбиране и обич към тегобите и тревогите на хората, винаги гледаше да помогне и никога не ни мореше с тежки и непосилни данъци. Той умря, загрижен за добруването на паството, дадено му от краля.

Монахът вдигна очи към Селиан, Анли и Дакавар.

— На младите, които носят неговата кръв, а също така и на потомъка на лорд Валд Дакавар той предостави нашите бъдни. Нека те помнят завета на баща си и никога не ни оставят в тежък час, както той бе винаги с нас.

Свещенослужителят погледна към небето и промълви:

— Създателю, приеми го при себе си, щото той прославяше творението ти във всеки ден от съзнателния си живот.

Миг по-късно слугите поставиха ковчега на барон Редклоу под могилата и го засипаха с пръст.

Хората се разотидоха. Дълго след като кандилото бе изгаснало Дак, Анлина и брат ѝ останаха загледани в пръстта.

* * *

Кралският пратеник дойде след седмица, галантен рицар на средна възраст, който бе придружен само от един скуайър. Не след дълго бе приет в тронната зала, където го чакаха лорд Дакавар, новия барон Селиан Редклоу и баронеса Анлина.

— Ваши превъзходителства — каза пратеникът, представил се като сър Талир, — поднасям своите дълбоки съболезнования по повод смъртта на вашия многообичан родител, барон Удроу Редклоу. Барон Редклоу винаги е бил лоялен на Короната и се надяваме вие да продължите тази традиция.

— Не берете грижа за това, сър Талир — каза Селиан.

— Кралят не се съмнява във вашите почтени и добри намерения — подчerta пратеникът, — затова ви изпраща лично подпечатани от него писма, с които утвърждава вас тримата като законни наследници на имението и владенията около него. Кралят го е разделил по-равно и се надява да няма проблеми за в бъдеще относно наследството.

— Няма да има — отвърна Селиан.

— Никой от нас не ламти за богатства до степен, че да предаде най-близките си — подчerta лорд Дакавар. Младежът погледна Анлина. — Освен това нас ни свързват... много неща.

— Радвам се да го чуя — сър Талир се усмихна учтиво, — в тази връзка аз имам още една информация за вас. Лорд Дакавар, вашият впечатляващ рекорд в турнирните сражения на южните баронства не остана незабелязан в Кралския дворец.

— Така ли? — усмихна се Дак. — Трогнат съм.

— Затова Кралят лично има честта да ви покани на изключително редкия и организиран страшно рядко Кралски Турнир на Майсторите на Меча. Надявам се, че ще приемете.

— За мен... за мен е чест — заекна Дак. — Това е... голямо признание... благодаря ви. Ще дойда!

— Едновременно с това Кралят научи, че младия барон Редклоу е изучавал бойни умения сред народа на елфите. Затова баронството

ще има уникалната възможност да има двама представители — сър Талир извърна поглед към Селиан. — Бароне, вие също сте поканен.

Дакавар усети да го жегва чувство за раздразнение. Този турнир бе за рицари. Не за танцьори.

— Много мило, сър Талир — отвърна Селиан, — но не мисля, че е разумно да участвам. Елфите са ме научили да показвам уменията си само в случаи на крайна нужда.

— Нима Кралския турнир не е такава? — вдигна вежди сър Талир. Червенокосият младеж прехапа устни, разбрали, че е хванат в клопка.

— Щом Негово Величество настоява, ще дойда.

Дак едвам се сдържа да не изсумти от раздразнение.

— Баронесо — кралският пратеник се обърна към Анлина, — естествено, че и вие сте поканена да присъствате до брат си и, доколкото разбирам... годеника си.

— Разбираете правилно — усмихна се момичето, — но кой ще управлява замъка в наше отсъствие?

— Отец Ворлок — отвърна вместо сестра си Селиан, — той е добър и почен човек.

Дакавар кимна. Монахът наистина беше честен човек.

— В такъв случай ще ви очакваме с нетърпение през лятото, когато организираме турнира. — Сър Талир си позволи да даде и съвет.

— Бих ви предложил да тренирате добре дотогава. Аз също ще участвам и с удоволствие бих кръстосал острите с вас или... с Левонтес, може би? Зависи от вашата подготовка.

Талир се обърна на пети и след няколко минути напусна замъка.

— Значи един срещу друг, а? — Дакавар се обърна към Селиан с пресилена усмивка.

— Едва ли ще се стигне дотам — криво се усмихна Селиан, — не вярвам да продължа много напред с противници като този Талир.

— Познаваш ли го? — повдигна вежди Дакавар.

— Много добре — отговори червенокосият, — предвожда атаките срещу орките. Свирип войн, нищо, че е малко превзет.

— Ако все пак се изправите един срещу друг — намеси се Анлина, заставайки между двамата, — обещайте ми, че няма да се наранявате.

— Никога, миличка — отвърнаха двамата едновременно.

ГЛАВА 8

ПРЕДИ ТУРНИРА

Беше ранна сутрин и навсякъде из замъка Редклоу цареше пълен мрак, тъй като почти всички спяха. Навсякъде, освен в тренировъчната зала.

Селиан винаги тренираше малко преди зазоряване. Веднъж съгласил се да участва в Кралския турнир, той не смяташе да посрами елфическите майстори, които го бяха обучили. Не искаше обаче да влиза и в сблъсък, макар и тренировъчен, с годеника на сестра си. Знаеше до каква степен си е вирнал носа Дакавар и нямаше намерение да влиза в конфронтация с арогантния рицар, конфронтация, която нямаше да доведе до нищо. Ако спечелеше, Дакавар щеше да полудее от унижение, ако загубеше, младият рицар щеше да стане нетърпимо нахален.

Не, че самочувствието му беше без покритие. Селиан го беше видял докато тренира със сър Вейкол. Годеникът на сестра му бе станал учудващо могъщ войн, с тежки и плътни удари, които може би не така грациозни като собственият му стил, но бяха не по-малко ефективни. Смазващ в атака, непробиваем в защита — това беше Дакавар и Селиан знаеше, че рицарят би бил смъртоносен противник за всеки, освен за магьосник или дракон.

Селиан развъртя в дъга закривения меч около себе си, изпразни съзнанието си от всички мисли и за няколко минути просто се наслаждаваше на свистенето на оръжието си, докато леко подскачаше напред-назад, досущ пантера, която обикаля около плячката си. Зеленият плащ плющеше на гърба му и го превръщаше в почти нереална гледка на горско привидение, играещо из залата.

Селиан завърши една бойна комбинация, разсичайки въздуха и падайки на едно коляно, когато чу тихо дрънчене зад гърба си. Отгледаният от елфите младеж се изправи и се обърна.

През сенките към него пристъпваща чудовищна фигура на черен рицар с рогат шлем, от който лъхаше абсолютно зло.

Селиан премигна невярващо и в следващия миг видя как на светлината на свещите излиза Дакавар, в пълното великолепие на инкрустираната си със златни орнаменти броня, рогатия шлем на главата и дългия меч в ръцете си.

— Добро утро, Селиан. Изглеждаш, сякаш си видял призрак — усмихна се Дак.

— Рано си станал — отговори червенокосият младеж, докато проклинаше наум играта на сенките и добави, в опит да разведри обстановката: — Хубава броня имаш.

— Радвам се, че ти харесва — наклони глава Дакавар и рогата на шлема му проблеснаха на светлината на свещите, — би ли искал такава и за теб?

— Опасявам се, че не — отговори младият барон Редклоу, — аз предпочитам да се чувствам по-лек, докато се бия.

— Забелязах — кимна рицарят, — вкус, който признавам си, не разбирам.

После вдигна рамене:

— На мен ми прилича повече на танц, отколкото на истински бой.

— В известен смисъл наистина е танц — отвърна Селиан, — това не означава, че не е ефективен.

Лицето на Дакавар се разтегли в леко насмешлива усмивка.

— Защо не ми покажеш? — попита.

Селиан въздъхна. Беше му ясно, че ще се стигне дотук още щом видя младият мъж в броня толкова рано. Беше очевидно, че Дак търси тази битка, за да изпита силите си срещу презрения от него стил на елфите.

Щеше да получи, каквото иска.

— Защо не — Селиан надигна меча си, — готов ли си?

Дакавар приближи своя пред лицето си.

— Напълно.

Миг по-късно меча на Селиан се стрелна напред като мълния, мъчейки се да удари Дакавар в коляното и да го дестабилизира. Рицарят свали собственото си оръжие и двете остриета се срещнаха със звън. Червенокосият младеж, отскочи назад, а в следващия миг се гмурна под широкия удар на Дак, стремейки се да опре острието на меча си до гърлото на самоуверения си опонент.

„Твърде лесно“, помисли си Селиан... и в следващия миг Дакавар наклони глава като минотавър и рогата на шлема му отклониха острието на Селиан. Осъзнал в колко уязвима ситуация е бил само допреди миг Дакавар изръмжа и замахна с меча си към Селиан, който се принуди да се превърти с кълбо назад. Двамата кръстосаха мечове няколко пъти и Дакавар накара Редклоу да се оттегли с още няколко крачки назад.

„Много е силен“, помисли си Селиан, докато рицарят продължаваше да го избутва към каменната стена на залата с могъщите си удари. Червенокосият барон се опитваше да измисли някаква атака, с която да изненада Дак, но просто нямаше време за това, рицарят не му оставяше гълтка въздух, а продължаваше да го притиска с тежки, мощни удари.

Селиан усети как опира гръб в стената и видя самоуверената усмивка отново да се появява на лицето на Дакавар. Младежът присви очи и престорено изтегли закривения си меч в страни, оставяйки на Дак привидно леката задача да опре тежкото си острие в тялото му, слагайки край на тренировката и печелейки победата.

Рицарят направи точно това, но Селиан вече бе отстъпил крачка в страни и, стъпвайки върху меча на изненадания Дак, го принуди да падне на едно коляно, сетне го прескочи и се обърна за да опре острието на собственото си оръжие в тила му.

Дакавар изпъшка отчаяно, но отново рогатия му шлем го спаси, отбивайки първия удар на Селиан, а за втория вече бе подложил своя меч пред този на противника.

Очите на двамата се срещнаха за миг, в следващия Дак напрегна мускули и успя да се изправи на крака, отблъсквайки Селиан назад.

Младия барон Редклоу се почувства изморен от този сблъсък. Дакавар наистина бе много, много силен.

— Закуска за годеника ми и за брат ми — гласът на Анлина накара и двамата да се обърнат, сваляйки мечове. — Предполагам сте огладнели след такава битка — младата жена, поставяше таблица с хляб, яйца и сирене на земята.

— Признавам си, че да — отвърна Дак и приближавайки Анлина я целуна по устните, — трудно е да се опитваш да се биеш, докато другия танцува.

Селиан не отговори на нападката, а запушвайки устата си с едно яйце.

* * *

Беше почти обед, когато лорд Дакавар почука на вратата на Анлина.

— Да? — каза момичето и годеникът ѝ влезе в стаята. Беше свалил бляскавите си доспехи след битката със Селиан и бе облечен в красави дрехи, подчертаващи снажната му фигура.

— Дак...

— Здравей, Анли — отвърна младежът. — Дойдох при теб, защото... искам да ти споделя нещо.

Анлина погледна приятелят си. Изглеждаше притеснен.

— Станало ли е нещо? Да викна ли Селиан?

— Не, не мисля — поклати глава Дак — и нищо не е станало. Просто искам да... — Той се запъна. — ... да поговоря с теб.

Девойката кимна и се усмихна. Младежът усети как сърцето му се свива като я поглежда. Беше много красива, стройна, с огнена коса и го обичаше. Какво по-хубаво от това?

— Значи, Анли... — започна Дакавар — както знаеш аз...

— Да?

— Аз те обичам.

— И аз те обичам, Дак — отвърна момичето и се изправи срещу него. Двамата се прегърнаха и нежно се целунаха за миг.

— Сега кажи какво има — усмихна се Анлина.

— Аз... — отговори колебливо Дакавар, — ъ... нали знаеш, че ще участвам на Кралския турнир?

— Да, нали прие поканата на Краля. Ти и брат ми.

— Да, аз... значи аз... — Дак я погледна сериозно, — искам да спечеля турнира.

— Желая ти успех — прегърна го отново девойката, — сигурна съм, че ще се справиш достойно. И ти, и Селиан ще се справите отлично.

— Аха — отвърна Дакавар, — когато го спечеля...

— Е, сега — засмя се тя, — полека с плановете. Ами ако Селиан те победи? — Анлина го каза на шега, но усети как годеникът ѝ изтръпва в ръцете ѝ.

— Няма да ме победи — отговори, сетне тръсна глава, — аз ще спечеля. И когато го направя, моята титла ще е подарък за теб.

Анлина отново прегърна младежа.

— О, скъпи — каза тя, — много мило, но няма нужда да си поставяш такива цели заради мен. Аз ще те обичам дори и да загубиш.

— Няма да загубя — настоя Дак — и ще ти дам титлата като подарък, защото... защото...

Анлина усети, че момчето е притеснено и постави ръка на челото му.

— Хей, успокой се, отдавна сме заедно. Какво те притеснява?

Дакавар отвори уста, после пак я затвори, сетне прегърна, пое дълбоко въздух и попита:

— Анли, когато стана шампион на Турнира, ще се омъжиш ли за мен?

Девойката занемя за миг, сетне, усещайки как очите ѝ се навлажняват отговори:

— Независимо от резултата на турнира, ти винаги ще си шампион за мен, Дак.

После Анлина се замисли и каза:

— Лорд Дакавар. За мен винаги ще бъдеш шампион... — девойката приближи младия мъж. — И моя лорд.

Двамата се целунаха страстно. В този момент дори Дак забрави всички мисли за битки и мечове.

* * *

Мъждукацият, белезникав призрачен огън изпълни очните кухини на Ауганфил, когато неговият господар влезе в залата му, отрупана със съкровища.

— Поздрави, господарю мой — отекна гласът на немъртвия дракон, — имате ли нужда от мен?

— В интерес на истината, да, приятелю — отговори Прокълнатия. Червените му очи блестяха, гладни за смърт. —

Кралският турнир на Меча наближава, а с това аз настъпва времето да задвижа плановете си.

Ауганфил се изправи и костеливите му криле изтракаха.

— Смятате да отидете в Замъка? Това ще е много опасно, господарю мой! — изръмжа драконът, но Прокълнатия го прекъсна с режещия си смях.

— Не, не, скъпи мой верен Ауганфил — Вземедушеца вдигна ръце. — Турнирът просто е сигнал да започна работа, но засега не планирам да ходя до жалкия замък на хората. Не, вместо това ще отида в обратната посока, до едно малко графство близо до горите на Елфите.

— Там — присви очи Прокълнатия — младия лорд Дакавар ще срещне съдбата си. Както и онази отрепка, отгледана от елфическите псета. Докато ме няма, на теб поверявам командването на орките.

— За мен е чест, господарю мой — наведе череп драконът.

— Когато има нещо, ще се явявам пред теб в мираж от издиханията ти, за да ти давам указания как да работиш. Много скоро планът ми ще се събудне, приятелю. А след това, Ралмия ще падне.

ГЛАВА 9

ТУРНИРЪТ НА МЕЧА

Лятото дойде неусетно, а с него и приготвленията на Дакавар и Селиан станаха много по-интензивни, макар двамата повече да не кръстосаха мечове, внимателно избягвайки се след първия пробен опит.

За сметка на това Дак редовно се дуелираше с рицари от съседни баронства и графства, всеки път излизайки победител, без значение дали противникът му е млад или стар, опитен или не, силен или пъргав, на кон или пешком. Младежът взе участие и в няколко малки турнира, печелейки ги до един. Скоро той отдели малка зала, която изпълни със своите трофеи: купи и титли от различни благороднически имения, които бе покорил.

Докато течаха неговите подвизи, Дак научи повече и за Кралския турнир и колкото повече знаеше, толкова по-удивен и горд се чувстваше от поканата. Когато за пръв път научи за първенството от Талир, Дак си представи, че шампионатът ще има безкрайно много участници, като постепенно ще останат най-добрите.

Грешеше. Кралят вече бе подbral най-добрите рицари и бе ограничил участниците в турнира до осем — четири от южните баронства и четири от севера. Талир, както Селиан бе предположил, беше сред избраните, както и първият кралски рицар Радел, Линдан Планинца, идващ от малко графство от южните склонове на Планините на Забравата, прочул се с почти мечешка сила, а също така и Плинний, наричан Теоретика поради това, че познаваше бойния стил на почти всички видове мечове — от массивния двуръчен до късите закривени саби, ползвани от леката конница на Ралмийското кралство.

Но представителите на Севера, макар и изтъкнати воини, не предизвикваха такова притеснение у Дак, колкото тези от Юга. И ако херцог де Малвил бе опитен опонент, с който се уважаваха, то сър Левонтес бе някой, с когото Дак не желаеше да се среща отново.

В месеците след битката помежду им в баронство Катлау двамата се избягваха в различните малки турнири или по-точно Левонтес не участваше в сраженията, където бе Дакавар.

Дак, който имаше неприятни спомени от бруталните тактики на въпросния рицар, не възразяваше особено. Сега обаче двамата щяха да се срещнат отново и младежът бе сигурен, че Левонтес ще желае да отмъсти за смъртта на коня си.

А мисълта за поражение изгаряше Дакавар. Той искаше да победи — за себе си и за любимата си Анлина. Мисълта за годеницата му го караше да се усмихва дори в разгара на най-лютото сражение. Всеки път преди сблъсък той целуваше нейния подарък за късмет. Всеки път печелеше.

Но сега на пътя на победата — победа, която щеше да е колкото негова, толкова и нейна — стоеше брат ѝ.

Селиан.

Дакавар не можеше да разбере защо обученият от елфите е поканен за това първенство. Той не бе рицар или поне не бе обучен за такъв. Бойният му стил бе комичен и обиден за кралския двор. Да, бе чул слуховете от севера, които достигнаха и баронство Редклou — че Селиан е воювал редом до елфите срещу ордите орки и гоблини, извиращи от Пещерите на Сянката.

Но можеха ли няколко оркски глави да са равни на много купи и титли, които той, а и всеки друг от участващите вече имаше?

Независимо от това, Дакавар бе сигурен в едно. Това, че Селиан е брат на Анлина нямаше да го спаси. Следващия път, когато двамата щяха да се изправят един срещу друг, Дак нямаше да допусне да го изненадат отново. Щеше да победи. За себе си. За истинското рицарство в Ралмия.

И за Анли.

Всичко това, ако разбира се Селиан се добереше до битка с него.

* * *

Лятото бе необичайно прохладно след студената зима и пътят на лорд Дакавар, годеницата му и барон Селиан до Кралския дворец мина през дъждец, който направи прехода през степите не особено приятен.

В отсъствието на наследниците на барон Редклоу, замъкът щеше да бъде управляван от отец Ворлок и сър Вейкол — добър избор, подкрепян и от тримата наследници.

Когато стигнаха Кралския замък, времето беше слънчево и Анлина ахна от красотата на палата, в който живееше владетелят на Ралмия. Той беше висок и красив, а кралските флагове се вееха величествено по кулите му. И понеже отражението на зданието светеше във водите на река Песнопойна, той изглеждаше някак небесен и светъл, такъв, какъвто трябва да бъде замъкът на крал в Ралмия.

Слуги посрещнаха гостите и се погрижиха за конете им, макар Дак да изпрати своите четирима скуайъри, които го следваха на всеки турнир, да погледнат дали за кобилата му се грижат добре.

Тримата наследници бяха настанени в отделни стаи, а после бяха поканени и на Кралската Вечеря, на която официално щеше да бъде даден стартът на Турнира на Меча.

Дак се изкъпа, след което отиде при Анлина и двамата хванати за ръце отидоха на Кралската вечеря, следвани от Селиан, който бе облечен в елегантен зелен елфически костюм.

Тронната зала бе отрупана с ястия и вече повечето участници в Турнира бяха там, заедно със своите дами и приятели. Дак забеляза Левонтес, отпиващ от бокал с вино и потръпна. Без шлем рицарят изглеждаше още по-зловещ с дългите си черни мустаци и пронизващи сиви очи. До него стоеше огромен млад мъж с дълга руса коса, който не особено елегантно разкъсваше пуешки бут. Линдан Планинеца, предположи Дакавар.

На вниманието му се отдели от бъдещите противници, когато погледът му попадна на властно изглеждащия старец в края на залата, седнал на массивен златен трон, наметнат с дълга червена мантия и с корона на главата.

— Ваше величество! — каза Дакавар и тримата със Селиан и Анлина се отпуснаха на колене.

— Добре дошли, скъпи гости — рече кралят, — драго му е да се запознаем. Хапнете и пийнете, докато дойдат останалите.

Така и постъпиха, сядайки между нисък човек с гърбав нос и висок воин с посивяла коса. Плиний Теоретика и Кралския Рицар

Радел, както разбраха впоследствие. На масата дойдоха постепенно и херцог де Малвил, и сър Талир.

Всички те вечеряха заедно с Краля, който не им обръщаше голямо внимание до един момент, в който щракна с пръсти на един от виночерпците. Момчето се поклони на владетеля и изчезна, само за да се появи отново, придружен от висок мъж с лилава роба и сребърна диадема в кафявите си коси.

— Ваше величество — мъжът се поклони леко.

— Приятелю Менон — усмихна се кралят.

Дакавар изтръгна. Той знаеше името на Менон, всеки го знаеше. Това беше Кралския магьосник на Ралмия, най-големият враг на Прокълнатия. Беше наследил още съвсем млад Ралтасар, който, твърдяха слуховете, бе умрял в същата нощ и на същото място, на което бе загинал и стария лорд Дакавар.

— Моля те подсили гласа ми, тъй като вече е стар и немощен — прекъсна мислите на Дакавар владетелят. Менон кимна и очите му проблеснаха за миг. Когато кралят заговори отново, гласът му отекна из цялата зала.

— Скъпи гости, уважаеми бойци — започна той. — Аз, крал Талдан, имах удоволствието да поканя всеки един от вас на моя Турнир на Меча, в който ще имаме несъмненото удоволствие и високата чест да отличим Първия Рицар на Ралмия.

Кралят отпи гълтка вино, сетне продължи.

— Бих искал да кажа няколко думи за всеки един от вас, тъй като този Турнир, макар и изльчващ победител, на практика няма да изльчи губещ. Тъй като всеки един от вас, дори най-младите, като Линдан, лорд Дакавар и барон Селиан вече е доказал себе си като достоен воин, биещ се в мое име, името на Ралмия и това на нашия Бог Създател.

Владетелят си пое дълбоко въздух.

— Бих искал да започна с Радел — посивелия рицар се изправи и сложи разтворена длан на сърцето си.

— Ти, приятелю, ми служи отлично през дългите ми години. Титла на теб не ти е нужна, тъй като ти отдавна си извоювал мястото си на най-личен рицар, мой и на Ралмия. При все това — кралят се усмихна, — ще се радвам, ако я спечелиш. Плинний. — И високият мъж с гърбав нос се надигна, докато Радел сядаше обратно на мястото си.
— Едва ли има по-голямо признание за теб от това, че огромна част от

рицарите в този замък са обучени от теб. Но все пак, мисля — намигна му кралят, — че една титла няма да ти дойде излишно.

Стоящите на масата се засмяха.

— Кой не е чувал Левонтес, прославения рицар от Юга, носителят на над двадесет турнирни титли, а що се отнася до броя на индивидуалните победи — кралят поклати тъжно глава към изправилия се мустакат мъж, — мисля, че ще имаме нужда от кралските математици, за да ги изчислят.

— А какво да кажа за винаги галантния херцог де Малвил — вдигна ръце Талдан, — винаги участващ само в изтъкнати битки, в които да се докаже срещу доказани противници? Тук — усмихна се владетелят, — дори и със самото си присъствие се доказвате. Не мога да пропусна и сър Талир, разбил цяла армия от гоблини само с двадесет рицари. Двадесет, сред които изгря звездата и на нашия млад приятел Линдан, мисля... — Едрият младеж малко тромаво се изправи.

— А това стана и с помощта на възпитаника на елфите, неуловимия Селиан — Талдан кимна към червенокосия барон, който скромно наведе глава.

— И накрая нашия най-млад приятел — кралят погледна Дакавар, който се бе сконфузил като разбра, че Селиан е участвал в битка със силите на Прокълнатия и то заедно с други двама турнирни бойци. Младежът обаче се изправи и погледна Краля в очите.

Нямаше от какво да се срамува.

— Приличаш на баща си — прошепна бавно Талдан, — а той беше смел воин и добър човек.

— Благодаря ви, Ваше Величество — кимна лорд Дакавар, навеждайки глава.

— Казват — продължи обаче кралят — или по-точно Менон ми сподели виденията за смъртта му.

— Баща ти е умрял — рече владетелят, — нападайки Прокълнатия.

Гостите се разшумяха и някои от тях дори изръкоплясаха.

— Прокълнатия, който е предречено, че ще убиеш — завърши кралят. Тежка тишина настъпи в тронната зала.

— Ако сториш това — Талдан се изправи, — ще станеш Първия Рицар на Ралмия завинаги. Но не съм те поканил заради делата на баща ти, нито заради пророчества. С твоите шест турнирни титли и

над 30 победи в рамките на по-малко от година, мисля, най-впечатляващия дебют в историята на рицарството, ти сам заслужи участието си тук.

Дакавар се усмихна. Кралят го бе похвалил. Бе го оценил. Най-впечатляващия дебют...

— Благодаря ви, Ваше Величество — каза младежът признателно и седна до Анлина, нежно целувайки я по устните. Сега щеше да ѝ подари седмата титла, най-ценната — сватбения подарък за тайно планираната от тях сватба.

— А сега — каза кралят, — нека Менон обяви жребия, по който ще се изправите един срещу друг в първия кръг!

Магьосникът пристъпи напред и занарежда неразбираеми слова. Над главите на участниците в Турнира блеснаха разноцветни светлини, които после се впуснаха една срещу друга.

— Херцог де Малвил ще се изправи срещу сър Талир! — рече магьосникът, когато първия сблъсък на светлините гръмна в малък фойерверк, обсипващ гостите с цветя.

— Сър Левонtes ще се изправи срещу Плиний Теоретика — коментира Менон втория сблъсък.

Дакавар вдигна очи към светлинките, търсейки своята, чудейки се с кой ли ще се сблъска.

— Младия лорд Дакавар ще се изправи срещу Кралския Рицар Радел! — обяви третия фойерверк.

— На добър час, млади рицарю — чу Дак глас до себе си и усети как ръката му бива поета от стоящия до него посивяващ мъж.

— Благодаря — кимна объркан той.

— Това оставя обучение от елфите Селиан срещу Линдан Планинеца — обяви и финалния фойерверк магьосника. — Починете добре, защото утре битките започват.

ГЛАВА 10

ЗАПОЧВА СЕ...

За разлика от другите турнири в които Дак беше участвал, този се провеждаше на закрито, в огромна зала, по чиито стени бяха сложени картини на велики рицари, борещи се помежду си или с чудовища — дракони, тролове и други.

До стените на залата бяха поставени дървени трибуни, на които се бяха покачили благородниците. Изключение правеше централната част, на която на трон седеше кралят, обкръжен от участниците в турнира и магьосникът Менон, който щеше да изпълнява ролята на церемониалмайстор по време на съревнованията.

— Скъпи гости, благородни приятели — започна Менон, обръщайки се към публиката. Дакавар съзря сред нея своята любима Анлина и докосна подаръка й, висящ на врата му. Рицарят бе облякъл своите доспехи, както и всички участници, освен Селиан, който просто се бе загърнал в тъмнозеления си плащ.

— Събрали сме се тук — продължи магьосникът, — за да видим коронясването на Първия и най-личен Рицар на Кралство Ралмия!

Аплодисменти прекъснаха думите му. Щом утихнаха, Менон продължи:

— Днес, в стартовия ден от Турнира ще видим дуелите от първия кръг и жребия за втория. Пожелаваме на участниците и на Негово Величество Крал Талдан крепко здраве и успехи! Нека на арената излязат първите двама дуелиращи се — галантният херцог де Малвил и достопочтеният сър Талир.

Противниците излязоха в средата на арената, облечени в почти идентични рицарски брони, с шлемове, скриващи лицата им и дълги, остри и тежки мечове, които държаха с две ръце. Единственият начин да бъдат различени бе, че бронята на де Малвил бе малко по-тъмна от тази на Талир и това, че херцогът носеше плащ върху доспехите си.

Менон извиси глас:

— Тези противници остават сами с мечовете си. Правилата на турнира забраняват умишленото нараняване на сериозни травми. Щом се стигне до първа кръв или ситуация, в която единият от бойците не може да се защити, дуелът се прекратява и победителят продължава напред. Нека битката започне! — гръмна накрая гласът на Менон и от пръстите му изхвърчаха сини пламъци, които за миг обкръжиха в огромен кръг опонентите, а само след миг изчезна, оставяйки сини искрици около бойците.

— Докато няма победител, този дуел не ще свърши — натърти магьосникът — и никой няма да може да се намеси в него, било приятел, враг или демон.

В това време рицарите вече се бяха приближили към центъра на магичната аrena и започнаха да удрят огромните си мечове един в друг, а от сблъсъците на остриетата им хвърчаха искри. По сила двамата бяха равностойни, но де Малвил бе малко по-тромав от Талир и скоро севернякът принуди херцога да отстъпи няколко крачки назад. Де Малвил се опита да изненада съперника си с няколко удара насочени към краката и лъжливи атаки, но това не му се удаде и Талир продължи да напада.

Щом херцогът бе притиснат до магическата стена, тя се втвърди в прозрачна синя повърхност. Без да може да отстъпва повече, де Малвил бе обезоръжен от Талир.

— За севера! — викна победителят, а победеният свали шлема си.

— Стар съм вече за тези битки — изпъшка той, разтривайки зачервеното си брадясало лице.

В това време Талир приближи съпругата си, пълна жена, която сърдечно го прегърна. Малко по-късно Малвил намери сили да поздрави съперника си, сетне се оттегли сред публиката редом до пратениците от своя замък, които се заеха да го утешават.

Дакавар бе наблюдавал боя с интерес, макар че самият той се бе бил с де Малвил и нито той, нито Талир го изненадаха с нещо. Младежът призна силата им, но тя не бе показател, по който отстъпваше на старите воини.

— Нека на арената излязат Плиний Теоретика и сър Левонтес — обяви Менон. Плиний се появи, облечен в тежка плетена ризница и с

шлем, който покриваше само главата му. Това, което бе интересно при него бе, че държеше по една криза сабя във всяка ръка.

Що се отнася до Левонтес, той бе още по-ужасен отколкото Дакавар го помнеше. Облечен от глава до пети в железни доспехи, той бе потъмnil бронята си до почти черно и единствения цвят в нея бе дългото червено перо, което носеше на шлема си.

Магическата стена отново обкръжи мястото на сблъсъка. Сър Левонтес вдигна дългия си меч до шлема, отдавайки поздрав към съперника си. Плиний късо кимна и вдигна сабите над главата си, напомняйки на Дакавар за котка, подготвяща се за скок.

Двамата скоро кръстосаха оръжия и Теоретика успя да спечели известно надмощие. Сабите му се спускаха като стъртели върху Левонтес, който започна бавно да отстъпва, поемайки част от ударите с дългия си меч, а друга, с масивната си броня.

За разлика от де Малвил, който отстъпваше от безсилие, Левонтес не бягаше безпомощно към стената, а променяше посоката си на движение, не позволявайки на Плиний да вземе решаващо предимство и да го обезоръжи или притисне.

Теоретика се намръщи и заприлича на кондор с издължения си нос. Той ускори скоростта и обхватата на атаките си, отправяйки все пошироки удари, с които искаше да принуди Левонтес да наруши плътната си защита и да се разкрие за изненадващ удар.

Накрая обаче Плиний бе този, който остана изненадан. В края на битката Дакавар бе решил, че отколешният му враг ще загуби подобно на де Малвил и дори сам се притесни от умението на ниския мъж с двете саби (макар то да му изглеждаше почти толкова противно, колкото и танците на Селиан). Левонтес обаче внезапно прехвърли тежкия си меч в лявата ръка, отбивайки едната от сабите на Теоретика, а с дясната хвана китката с втората сабя и я изви.

Плиний извика от болка и в залата се разнесе отвратителния звук на трошаща се кост.

Теоретика падна на колене, изпускатки и другата си сабя, за да задържи счупената си китка със здравата ръка.

— Ти губиш — чу се гласът на Левонтес, който опря меча си във врата на Плиний точно когато магическата стена се разпадна. Черният рицар се обърна към Дакавар и го посочи с пръст:

— Ти си следващият!

Сетне се отправи към скуайърите от неговия дом — мрачни и навъсени като него самия. Менон дотича до Плиний и с тихо заклинание излекува ръката му.

— Аз съм си виновен — бъбреше Теоретика, — недогледах ситуацията. Фокусиран върху техниката с мечове, не предположих невъоръжена. Макар че рицарската ръкавица също би могла да е оръжие...

Плиний продължи да говори, дори когато близките му го обкръжиха да го питат как е.

Но Дакавар вече бе забравил за битката на Левонтес. После щеше да се беспокои за жестокия рицар.

— Нека на Арената излязат младия, но вече легендарен лорд Дакавар и гордостта на Кралския дворец, сър Радел!

* * *

Когато лорд Дакавар пристъпи в кръга, сред благородниците се разнесе одобрителен шепот. Младият рицар изглеждаше точно толкова впечатляващ, колкото бе и репутацията му — с искряща броня, обсипана с красиви златни орнаменти, с величествен рогат шлем, оставящ красивото му лице открито, с могъщ меч, който държеше с две ръце, готов за битка.

Радел изглеждаше съвсем обикновен пред него със сивата си, на места поочукана броня и цилиндричен шлем, разкриващ само очите му. Въпреки това, когато Менон даде началото на битката и обгърна арената с магическия щит, Дак бързо разбра, че противникът му не е случаен. Радел имаше точни, прецизни удари, които не оставяха на младежа възможност да се възползва от гъвкавостта си и да настъпи в атака. Нещо повече — след първоначалната размяна на удари Дак бе този, който направи няколко крачки назад.

Младежът се ядоса. Не бе дошъл в двореца, за да падне пред годеницата си още в първия кръг и то от някакъв старец. Дакавар вложи повече сила в ударите си и от остриетата на мечовете започнаха да прехвърчат искри. Отгоре, отдолу, отстрани, удар към краката — постепенно Дак пое инициативата на двубоя и след няколко минути ожесточена размяна на удари Радел бавно заотстъпва, а разширениите

очи иззад шлема му показваха колко е изненадан от могъществото на младия мъж пред себе си.

Дакавар изръмжа доволно и продължи да напада, вече по-уверен в силите си. Радел бе добър воин, може би най-добрят, с който някога се бе срещал, но вече бе стар и издръжливостта му не бе на висота. А Дак бе млад, силен, красив, предречен за подвizi — все неща, които бяха зад гърба на Кралския рицар.

Радел опита всичко, на което е способен и два-три от най-майсторските му удари се приплъзнаха опасно близо до Дакавар, а един дори леко близна бронята на рамото му.

Крайният изход бе неизбежен. Дакавар извика победоносно, щом оръжието изхвърча от ръцете на Кралския рицар и собствения му меч спря на сантиметри от гърдите на Радел, докато магическата преграда около тях падна.

— Честита победа, момко — чу се гласът на Кралския воин, — за мен бе удоволствие да кръстосам меч с такъв майстор.

Дакавар вирна гордо глава и си позволи да го потупа по гърба, казвайки:

— Вие бяхте най-големия съперник, който съм имал досега. Почти помислих, че ще загубя!

Сетне се насочи към Анлина, която ръкопляскаше изправена на крака и я целуна страстно по устните.

— Беше великолепен, любими — прошепна задъхано, когато най-после двамата се отлепиха един от друг.

— Ти си тази, която ми дава сила, Анли. Всяка моя победа посвещавам на теб.

А вниманието на зрителите вече бе насочено отново към Арената, където обкръжени от вдигнатата наново от Менон преграда застанаха Селиан и Линдан.

Планинецът бе облечен в масивна ризница от стоманени плочки, подчертаваща стегнатото му тяло и подобно на Дакавар носеше рогат шлем, макар и не толкова красив. В мускулестите си ръце, които бе оставил голи, въртеше меч толкова голям, че напомняше пика.

Селиан пред него приличаше на горско привидение. Качулката на тъмнозеления му плащ бе спусната над лицето му, а леко извития меч бе наведен небрежно надолу.

— Добра среща, приятелю — усмихна се младия барон Редклou.

— Добра, горска сянко — отговори Линдан с усмивка. — За мен е чест да се изправя срещу теб, но... опасявам се тук няма гора, където да се скриеш!

И огромният меч замахна към Селиан, който отстъпи настрана. Линдан изръмжа и продължи да преследва обучения от елфите благородник, ала той ловко избягваше ударите, без дори да се налага да се затича — само с гъвкаво преместване в страни и леко отбиване със закривения си меч.

Дакавар не беше много доволен от гледката и тайно стискаше палци за Линдан, макар годеницата му да трепереше за Селиан. Накрая трябваше да признае, че макар и почти нечовешки бърз и доста силен, Планинецът просто бе по-бавен за Селиан. Огромното му оръжие, което бе предимство в битка с многочислен съперник като гоблините или грамадно чудовище като някой трол, се превръщаше в недостатък, който Селиан умело използваше, измаряйки опонента си, минавайки на милиметри от острието на огромния мъж.

Някои от благородниците ахнаха при танца на отгледания от елфите и Дакавар сви устни. С него нямаше да стане така. Неговият меч бе достатъчно голям, за да му даде предимство и да остане добро почтено рицарско оръжие (прочее, Дак гледаше и грамадното острие на Линдан с немного добро око; приличаше му на сатър), но не толкова, че да изглежда глупаво като Планинца сега.

А русокосият мъж, запъхтян и запотен от безплодните си атаки вече започваше да изнемогва от силата на собствените си удари и когато Селиан започна да го атакува с лъжливи удари, се олюля като пиян, объркан и немощен.

Дакавар усещаше, че краят идва бързо, но дори той бе изненадан от начина, по който обученият от елфите се гмурна под един вечно съвсем непремерен удар от страна на Линдан и, прехвърляйки меча в лявата си ръка хвана дясната ръка на Планинца и след като го препъна, буквально го преметна през рамо на земята.

Линдан се просна изненадан по гръб и успя само да изпъшка, щом видя острието на елфа леко да докосва бронята на гърдите му.

— Победа за Селиан! — обяви Менон, докато обученият от елфите помогна на Линдан да се изправи и го потупа по гърба.

— Нямаше нужда да се крия иззад храстите, приятелю — усмихна се младият барон. — Твоите мускули свършиха същата

работа.

— Ъъ... аха — кимна Планинецът тъпо, все още ошашавен.

В това време Анлина приближи брат си и го прегърна.

— Браво, Селиан! Не мога да повярвам, че имам двама от най-добрите воини за брат и годеник!

Зад гърба ѝ Дакавар хладно изрече някакъв поздрав и Селиан разбра, че лесните му битки са свършили в първия кръг.

ГЛАВА 11

НОЩ

— Беше невероятен, Дак! — каза Анлина и се метна на врата на годеника си веднага, щом вратата се хлопна зад гърба на Селиан и тримата останаха сами в стаята на младия рицар.

Девойката целуна младежа за пореден път след края на битките от първия кръг. Двамата постояха прегърнати дълго време, а когато най-после се разделиха, Анли продължи да сипе похвали за своя герой:

— Беше непобедим, моят блескав рицар! Старият войн беше добър, но нямаше как да спечели!

— И ти, брате — Анлина се обърна към Селиан, — едрият младеж изглеждаше силен като бик, но нямаше никакъв шанс да те достигне.

— Благодаря, сестрице — усмихна се скромно баронът, — той е достоен млад войн и ми е малко криво, ако съм го унизил. Срещу орките струваше два пъти колкото мен.

— Надявам се да останеш до края на турнира — намеси се Дакавар, усмихвайки се насмешливо, — тогава ще може да види как човек се бори срещу танцьори.

Селиан се засмя малко пресилено, но Анлина удари на шега годеника си по рамото:

— Стига, Дак! Днес и двамата бяхте герои. — И девойката прегърна любимия си и брат си, които се разсмяха и на свой ред поставиха ръце на нежните ѝ рамене.

— Трябва винаги да сме заедно — каза Анлина — и тогава щастието и победите винаги ще са в изобилие.

— Добре речено, сестрице. Винаги ще съм до теб.

— Ти си моя живот, Анли — каза ѝ Дак, — заради теб... ще наглеждам и брат ти как се оправя.

Анлина отговори на обещанието му с нова целувка:

— Сигурно си изморен от днешния дуел, мили. Ще те оставя да починеш за утрe — после се обърна към брат си. — Сел, съветвам те

да направиш същото.

— Да, ще го направя — отвърна отгледаният от елфите, — но първо искам да кажа нещо на Дак.

Сестра му погледна двамата.

— Да не сте се скарали нещо?

И Дакавар недоумяваше, ако се съдеше по въпросително вдигнатата му вежда.

— Не — отговори Селиан, — просто разговорът ни е... между мъже, разбиращ ли?

Анлина се нацупи:

— Добре. Оставям ви, но все пак ви умолявам да си легнете рано! — Девойката бързо излезе от стаята.

Рицарят погледна братата на годеницата си.

— Какво искаш? — попита Дакавар.

— Искам да поговорим за жребия.

Жребият. След края на битката Менон отново бе призовал магическите фойерверки, които изпратиха Селиан срещу Талир. Баронът не бе доволен. Не само защото Талир отлично познаваше бойния стил на елфите и като много по-хитър войн от Линдан щеше да е адекватно готов за предизвикателството.

— Има нещо... лошо около Левонтес — каза Селиан.

— Побеждавал съм го преди, ще го победя и сега — отговори ледено Дакавар. — Гледай си танците, Сел, и не се меси в рицарските битки.

Селиан усети как почервенява от яд.

— Линдан също мислеше за моя боен стил като теб и виж какво му се случи.

Дакавар остана невъзмутим:

— Линдан е животно. Щях да бъда горчиво разочарован от елфическите майстори по танци, ако не можеше да се справиш с трол като него.

— Линдан е добър и храбър войн и заслужава уважение от някого, който знае за битките само от турнирни сражения! — избухна Селиан.

— Интересна позиция на човек, който няма нито една турнирна титла — отвърна Дак, като се усмихна горчиво. Обидата на Селиан

беше ударила в десетката, но младежът не го показа. — Ако това е, което искаше да споделиш с мен, виждаш къде е вратата.

Селиан вдигна ръце:

— Извинявай — каза той, — това, което казах бе глупаво и предвид опита със снежните вълци, невярно. Просто...

Селиан се поколеба:

— Страх ме е от този Левонтес. В него има тъмнина. Пази се, Дак.

Лицето на Дакавар омекна.

— Не се притеснявай, Селиан. Няма да разочаровам нито сестра ти, нито името на баща ти — увери го младият рицар — и за да бъда най-добре подготвен за утре, смятам да си легна!

Дакавар се разсмя.

— Да, добре. Успех!

Оставяйки Дакавар сам в стаята си, Селиан си помисли, че както обикновено бъдещият му девер нищо не е разbral.

* * *

Сам в стаята си, Левонтес коленичи до прозореца. Нощният вятър вееше черните му коси, а очите му святкаха с безумен плам.

— Скъпи Създателю, дай ми силата да отмъстя за моя верен кон, който ме бе носил до толкова много победи. Дай ми сила, както ми даде в последните скръбни месеци, отвръщайки на моите молитви.

И Левонтес зачака отговор. Отговор, за пръв път дошъл в трескавите му и изпълнени с омраза молитви, след като онова нагло пале с мяко около устата бе убило верния му четирирог приятел и бе строшило крака му.

Отговор, нашепващ му съвети. Гласът на Създателя, звучащ като трошене на сухи есенни листа.

— Справяш се добре, мой верни рицарю — чу Левонтес гласът на оногова, който мислеше за Създателя, — но за да се справиш с омразното чедо на мрака, няма да стигне просто да се бориш за победата.

За момент съзнанието на рицаря остана празно, а в следващия миг гласът на Прокълнатия отново го изпълни.

— Ще трябва да се бориш, за да убиеш лорд Дакавар.

ГЛАВА 12

ПОЛУФИНАЛИ

Втория ден от турнира донесе изненада на четиримата участници в него — всяка една от полуфиналните битки щеше да се проведе на различно място.

Селиан и сър Талир, които щяха да се бият първи трябваше да сторят това пред Кралския замък, където работливи слуги бяха донесли трибуни за благородниците, дошли да наблюдават срещата. За Краля, Менон и другите двама полуфиналисти, Дакавар и стоящия на дистанция от него Левонтес както и по време на първия ден имаше отделен подиум, от който магьосникът даде начало на битката, отново ограждайки бойците с магически щит.

Селиан този пък свали качулката от лицето си, тъй като, за разлика от битката със силния, но не особено бърз или умен Линдан този път въобще не бе уверен, че има предимство. Талир стоеше пред него досущ желязна статуя, и този път бе изbral малко по-лек меч, комбинирал с щит.

Още сред първата размяна на удари, обучения от елфите барон разбра, че Талир ще разчита на защита и целта му ще е да умори гъвкавия войн. И наистина, колкото и много удари да нанасяше Селиан, при това от най-различни ъгли и позиции, Талир изглеждаше сякаш има шест ръце, винаги блокирал с меч, или с щит.

Червенокосият младеж разбра, че няма да победи само благодарение на ловкостта си и реши, че ще му е нужна и малко хитрост. Селиан започна престорено да охка и пъшка при размяната на удари, сякаш е изморен и полека започна да отстъпва.

Талир се хвана на въдицата и започна бавно да излиза от защитния транс, в който бе изпаднал, атакувайки малко по малко, като се надяваше да изтика Селиан до магическата стена, по същия начин, по който бе победил и де Малвил.

Въпреки това той не предприемаше твърде лекомислена атака, с която да се открие на прециznите удари на Селиан. Младият барон

Редклоу се отчая от този опитен противник, макар изобщо да не бе изненадан от уменията му — Талир вече бе виждал и преди обучения от елфите в действие и за разлика от Линдан не отдаваше уменията му само на горските сенки.

Приближавайки магическата стена, която започна предупредително да пуха, червенокосият разбра, че времето му да измисли нещо изтича. Селиан реши да рискува и престорено се подхълъзна.

Талир извика триумфално и замахна с меча си да избие оръжието на младежа. Ала Селиан се извъртя във въздуха с пъргавина на котка и настъпи с крак плоската страна на меча, избивайки я от ръката на изненадания рицар.

Миг по-късно закривеното острие на собствения му меч спря на милиметри от гърлото на Талир.

Магическият щит се разпадна, а публиката избухна в гръмки аплодисменти.

— Една точна атака — тъжно коментира Талир, докато сваляше шлема.

— Беше единственият ми шанс — отговори Селиан полуусмихнато. — Никога не съм виждал войн като вас.

— Благодаря — отвърна Талир, сетне приближи ухoto на барона, — ама и Дакавар си го бива.

— На мен ли го казваш — направи гримаса обучението от елфите. Талир се разсмя.

* * *

Битката на Дакавар с Левонтес щеше да се проведе в самата тронна зала на Ралмия. Арена им беше почти цялата зала, с изключение на един ъгъл, в който от едната страна беше публиката, а от другата — краля, Менон и единствения друг останал участник в Турнира на Меча, Селиан.

Дакавар изгледа своя облечен в черна броня противник и му кимна от любезност, макар в сърцето си да не хранеше нищо освен презрение към сър Левонтес. Предишният път едва не бе изгубил от него, но сега това нямаше да се повтори. В баронство Катлау Дак все

още бе много неопитен. Сега вече бе прочут: всъщност най-изтъкнатия майстор на меча в Ралмия. Малко го делеше от официалното му признание. Танцърът на елфите и този човек.

Левонтес, както винаги вдигна меча си за поздрав пред шлема. Дакавар стисна зъби. Още помнеше този нагъл салют, малко преди подлецът да удари младежа точно в раненото рамо.

Но сега Дак бе здрав и целувайки талисмана на Анина и се подготви за сблъсъка.

Менон даде начало на битката, като отдели дуелиращите се от публиката с магическа стена. Щитът едва бе избледнял, когато двамата тежковъръжени рицари се втурнаха един срещу друг. Масивните им мечове се удариха със звън и от силата на ударите им захвърчаха искри.

Дакавар чу ахването на зрителите когато неговото острие и това на Левонтес забарабаниха едно в друго със сила и ожесточение, каквito досега не бе имало в нито една от турнирните схватки. Макар да бе по-млад и по-подвижен от Левонтес, Дакавар не превъзхождаше по сила черния рицар, който бе достатъчно опитен, за да не предприеме някоя глупашка атака, която да го открие.

Което не го правеше по-малко опасен.

Схватката между двамата се проточи. Отново и отново някой от тях се привеждаше или отстъпваше леко, за да завоюва обратно изгубеното предимство и отново да кръстоса меч с противника си. Плувиали в пот, нито Дак, нито Левонтес забелязваха умората си или разширениите от възхищение очи на съ branите.

Двамата, стигнали стената на срещуположния край от тронната зала, кръстосаха мечове и застанаха лице в лице — или по-точно красивото лице на Дакавар срещу спуснатото черно забрало на Левонтес.

— Ти уби моя кон — чу се глухия глас на черния рицар — и затова и ще умреш.

— Не мисля — отвърна Дак и рязко свали меча си надолу, обезоръжавайки противникът си, чието оръжие падна с трясък на земята.

Дакавар обаче нямаше време да се зарадва на успеха си. Левонтес отдръпна глава назад и в следващия миг удари незащитената физиономия на Дак с шлема си. Младежът усети как носа му

експлодира от болка и извика, изненадан и заслепен, покрил окървавеното си лице с ръце.

Левонтес изръмжа доволно и хвана Дакавар за рогата на шлема, придърпа към себе си и заби коляно в стомаха на безпомощния си противник. Наколенникът грозно изтрещя в коремната броня на по-младия рицар и младежът за втори път извика от болка.

Левонтес отново дръпна Дак за рогата и придърпа главата му към лицето си.

— Твоята суета и самодоволство те погубиха, изчадие такова. Истинският шлем винаги е със забрало.

Сетне хвана младия мъж за врата и заби рогата на шлема му в стената, приковавайки го към нея. Дак паникъосан се опита да извади главата си от предателския рогат шлем, докато Левонтес сваляше собствения си.

— Искам да гледаш лицето ми, докато умираш — каза черният рицар и удари с такава сила на шлема си гърба на Дак, че го смачка. Ударът принуди младежа отново да изкрещи от болка, след което Левонтес започна търпеливо да го пребива.

Зад гърба им — зад магическата стена — публиката крещеше на черния рицар да спре. Анлина бе пребледняла и нямаше сили дори да заплаче.

— Свърши, Левонтес, ти спечели — извика кралят, изправил се на крака.

— Развали магическия щит, Менон — извика извадилия меча си Селиан на магьосника.

— Не мога — извика вълшебникът, — докато битката трае, нищо не може да свали щита. Лорд Дакавар трябва да се предаде.

Селиан затвори очи.

Той познаваше Дак.

Той никога нямаше да се предаде.

Не, че в момента можеше да го направи. Той висеше почти безпомощно на колене, нямащ сили нито да извади главата си от хваналия го като в капан шлем, още по-малко да се защити от ударите на Левонтес, които бяха изкривили тук и там прекрасната му броня, изтръгвайки златните орнаменти от нея.

— Сега ще те убия — засмя се Левонтес и обърна гръб на пребития младеж, за да вземе падналия си наблизо меч. Дакавар

изпъшка и за последно се помъчи да се освободи от проклетия шлем.

Левонтес вдигна меча си и го завъртя.

Дак се напрегна.

Левонтес се засмя.

Дакавар най-после се изтръгна от стената все с шлема си и именно рогата блокираха падащото острие на черния рицар, макар силата на удара да го повали отново на земята, този път в обратната посока.

До оръжието му.

Левонтес нададе рев, повече напомнящ на див звяр, отколкото на човек и отново вдигна меча си във въздуха за последен удар.

Дакавар се претърколи, изнемощял и заслепен от собствената си кръв, хвана оръжието си и го издигна пред себе си в отчаян опит да се защити.

Острието му се устреми напред и се удари в черната броня на нападащия. Чу се отвратителен звук на чупещо се желязо, а след това и втори, още по-отблъскващ, на разкъсана плът.

Ръцете на Левонтес се отпуснаха покрай тялото, изпускайки меча. Устата на черния рицар се отвори и по брадичката му потече кръв.

Миг по-късно той рухна назад, с меча на Дак, забит в тялото.

Магическият щит се разпадна с грозно пукане.

С почти лъвски скок Селиан се озова до годеника на сестра си, която само миг по-късно го последва.

— Дак, Дак... — викаше тя.

— Добре ли си, братле — попита Селиан, искрено разтревожен.

— Спечелих ли... — попита уморено Дакавар. Лицето му бе цялото в кръв, а носът очевидно бе счупен.

— Уби го — кимна Селиан.

— Дръпнете се — чу се гласът на Менон и магьосникът приклекна до падналия войн. Дланите му изстреляха лъчи от бяла енергия и Дак отново извика, когато вълшебството възстанови счупения му нос до нормално състояние. След това магията обви тялото му, за да го излекува.

Когато Менон свърши, младият рицар се отпусна в несвяст.

— Няма вътрешни наранявания — облекчено въздъхна магьосникът, — но е добре да си почине.

* * *

Дакавар се свести в стаята си по-късно вечерта. Младежът бе завит и измит от кръвта. Все още се чувстваше замаян, но нямаше и помен от болките, които го бяха пронизвали веднага след края на битката.

Понечи да се изправи и изстена.

— Стой, стой! — дотича до него Анлина и нежно целуна любимия си.

— Добре ли си, Дак?

— Сякаш ме е ритнал кон — изсумтя Дакавар, — само че аз приключих и този кон.

— Дак, толкова се бях притеснила! — Анлина го прегърна. — Мислех, че Левонтес ще те убие!

Дакавар се разсмя немощно.

— По едно време и аз си го помислих — призна си, — което беше грешка. Както Селиан скоро ще узнае, аз не мога да загубя.

— Смяташ да се биеш с мен на финала? — учуди се Селиан, който в това време бе влязъл в стаята.

— М-да — кимна Дакавар, — аз победих Левонтес, все пак. Редно е да се дуелирам с теб.

— Досега никога не е имало смъртен случай на Кралския турнир — поклати глава Селиан. — Негово Величество Талдан каза, че ако не се чувстваш добре, смята да анулира турнира.

— И да ми открадне победата? — вдигна вежди Дакавар. — Не мисля.

Анлина се засмя против волята си.

— Дак, брат ми не е за подценяване. Все пак стигна до финал и сега, както си болен...

— Танците му няма да минат при мен — настоя Дакавар и прекъсна годеницата си с целувка. — Ще спечеля, а след това ще се оженим.

Селиан зяпна.

— Вие ще се жените? — попита той.

— Ами — отговори Анлина леко изчервена, — годеници сме все пак.

— Аха — кимна объркан брат й — и защо не ми... казахте?

— Идеята бе моя — усмихна се Дакавар, — да се оженим след като стана Пръв Рицар на Ралмия.

— За мен вече си, Дак — отвърна девойката.

— Да, чудесно — кимна Селиан, — ами аз... ще ви оставя.

Младият барон заетствва към вратата.

— За да се подготвя за финала.

Но Дакавар и Анлина, вече прегърнати, не го чуха.

ГЛАВА 13

БЛЯСЪК

„Това ли е човекът, който вчера едва не умря“, невярващо поклати глава Селиан, когато лорд Дакавар вдигна меча си за поздрав към десетките благородници, накацали по балконите за да гледат финала на турнира. За аrena беше избрана широка тераса между някои от най-високите кули на замъка.

След героичната си победа над заклеймения като предател и обладан от зъл дух Левонтес, Дакавар определено бе любимецът и фаворитът на Кралския замък и Селиан не можеше да упреква благородниците, част от които, освен че подобно на самия Дак не одобряваха странния боен стил на Селиан намираха в младия рицар въплъщението на своя идеал — сирак, издигнал се съвсем млад до върховете на рицарството, блъскав, красив в бронята, която неуморните му скуайъри бяха оправили, работейки по нея през цялата нощ.

И борещ се за честта на своята любима.

На сестра му.

Селиан уморено въздъхна, докато издигаше изкривения си меч, подготвяйки се за решаващата финална битка. Не знаеше какво прави и за какво се бори.

Миг по-късно мечовете се кръстосаха. Началото на двубоя бе дадено с обикновен фойерверк, Менон, застанал заедно с краля и Анлина на края на терасата този път не посмя да създаде магически щит, макар, разбира се, да не очакваше инцидент точно между брата и годеника на лейди Анлина Редкроу.

В сравнение с драматичните полуфинали, тази битка бе почти скучна. Селиан разбра, че Дакавар е бил прав в заканите си и независимо от тежкото си сражение вчера започна леко битката, с мощни, учудващи бързи удари, срещу които младия барон трябваше да приложи цялото си умение.

Дакавар усети предимството си и реши да свърши тази битка бързо. Ударите му се учестиха, а той стисна зъби, изтласквайки Селиан все повече към ръба на терасата, където обученият от елфите щеше да е принуден да се предаде.

И тогава Селиан го видя.

Малък пропуск в атаките на Дакавар, легко откриване, толкова леко, че почти не бе сигурен, че е там. За нетренирано око, то бе невидимо... дори и за кален боец, едва ли щеше да бъде забелязано.

Даже за Плиний Теоретика.

Но за някой, обучен от елфите на котешка ловкост и прецизност, някой способен гъвкаво да се извива като змия, това легко откриване щеше да е достатъчно... или може би не?

Имаше ли право Селиан да отнема победата на Дакавар, който наистина я бе изстрадал, замисли се червенокосият младеж, докато рицарят продължаваше да го изтласква към стената. Дак имаше предимството в тази битка, бе победил класни съперници, оцелявайки на косъм в полуфинала и... щеше да се жени за Анлина, щеше да й подари тази победа, да я направи съпругата на Първия рицар.

Имаше ли право Селиан да отнема този успех от Дак? Дори и да можеше, което далеч не бе сигурно — в крайна сметка пролуката в защитата на Дакавар се явяваше твърде рядко и изглеждаше твърде малка, за да е от значение.

Но все пак... танцьор, смешен, на Селиан му бе омръзно да го обиждат. Той виждаше, че младият рицар е твърде самоуверен и самовлюбен. Една загуба може би щеше да му подейства отрезвяващо. Може би щеше да го накара да се отнася с повече уважение.

Но може би щеше да го накара и да намрази Селиан.

Може би... може би се двоумях твърде дълго, горчиво си помисли Селиан, когато поредния тежък удар на Дакавар изби закривения меч от ръката му и острието на младия рицар се опря в гърдите му.

— И така, Шампион на Кралския Турнир на Меча — оповести засиления с магия глас на Менон — и Пръв Рицар на Ралмия е лорд Дакавар!

Дак размаха меча над главата си, за да отвърне на поздравите от десетките празнуващи благородници. Сетне подскочи от радост във въздуха и доближи Кралската Купа, която стоеше в нозете на Талдан,

преди да прати въздушна целувка на Анлина, гледаща го от един близък балкон, усмихната и горда както с годеника си, така и с брат си.

Дакавар коленичи пред развълнувания Талдан, който му говореше нещо, което, честно казано, не вълнуваше особено триумфирация младеж. Дакавар оставил Менон да наметне пурпурния плащ на победител върху рамото му и целуна ръката на краля, грабна Кралската купа и я вдигна над главата си, изпроводен от гръмките аплодисменти на благородниците.

Анлина дотича до любимия си, прегърна го и двамата се целунаха пред всички, като предизвика още повече ръкопляскания.

Дакавар оставил Купата на земята и даде знак на Менон към гърлото си.

— Да усили гласа ти? — вдигна вежди Кралския магьосник. Дак кимна. Менон се обърна към Краля, който даде благоволението си и след миг гласът на лорд Дакавар гръмна над Кралския Замък.

— Благодаря на всички, които ме подкрепяха — рече лорд Дакавар, все така прегърнал до себе си Анлина, — тази Купа е невероятна гордост за мен и съм много щастлив, че я спечелих. Аз посвещавам титлата си на красивото цвете до мен, което ще стане моя съпруга.

Аплодисменти прекъснаха думите на рицаря, който се усмихна и отново целуна Анлина.

— Сватбата ще стане тук, в Кралския двор на Ралмия — намеси се развълнувания Талдан, — за нас ще бъде чест Първият ни Рицар да се ожени за такава красива девойка именно тук.

Дакавар се усмихна признателно на Краля:

— Благодаря ви, Ваше Величество — кимна той на Талдан и с Анлина се отправи към входа, който извеждаше от терасата към вътрешността на замъка.

— Поздравления, Дакавар — каза Селиан и леко притеснен пристъпи към сестра си и годеникът ѝ.

— О, Сел, ти също се би чудесно — Анлина прегърна и брат си.

— Наистина — усмихна се Дакавар насмешливо, — майсторски танц.

Селиан се засмя на шегата, но усети горчив вкус в устата си. Може би все пак трябваше да опита да спечели... докато все още можеше.

* * *

През следващите дни вълненията от Турнира бяха почти изцяло забравени, макар блъсъкът на лорд Дакавар като шампион да бе по-ярък от всякога. Всички се приготвяха за сватбата на Първия Рицар с баронеса Анлина Редклou. Най-добрите шивачи на Ралмия ден и нощ работеха, за да направят най-красивите сватбени костюми, а кралски ловци излязоха из степите около двореца, за да наловят животни, които да изпекат за пиршеството съпътстващо сватбата.

На самия сватбен ден Кралския Замък бе изпълнен с гости от цяла Ралмия — благородници, магьосници, дори елфи от далечните гори. Те много се зарадваха, когато видяха Селиан и го поздравиха, задето е стигнал финала на Турнира на Меча.

Все пак Дакавар и Анлина бяха безспорно в центъра на тържествата. Младата баронеса беше облечена в блъскава лазурносиня рокля със сребърни пайети, докато бъдещият ѝ съпруг бе в морскосиня риза, черни панталони и дългия червен плащ на Пръв Рицар на Ралмия, който бе получил като шампион на Турнира на Меча.

Двамата бяха венчани от Менон, който освен магьосник изпълняваше ролята и на жрец. Когато той ги обяви за законни съпруг и съпруга, двамата възнаградиха събралите се гости с дълга и нежна целувка, която им спечели овации и поздравления, включително от самия крал Талдан, чийто стари очи светеха. Самият владетел бе бездетен и се радваше на Дак и Анли сякаш бяха негови деца.

След като целувката най-сетне свърши, Замъкът се изпълни с песни и танци, а младите съпрузи танцуваха най-добре от всички, преизпълнени с топло чувство.

На този ден нямаше и един нещастен в Кралския Замък. Всички се веселяха искрено и от сърце, танцуваха, хапваха, пийваха. Селиан, който се надяваше сестра му да е щастлива с новия си съпруг се превърна в любимец на по-младите благороднички и не отказа танц на нито една от тях. „Поне да оправдая високото мнение на лорд Дакавар за танците ми“, помисли си червенокосият барон и се усмихна.

С настъпването на вечерта кралят си легна и виното започна да върви все по-бързо и по-бързо. Скоро могъщия Дакавар започна да се олюлява все едно са го ударили силно по главата, а съпругата му само

се смееше безспорно. Дори грациозният Селиан усети пода под краката си опасно нестабилен. Все пак той приближи младоженците и им каза:

— На добър час! Анли, дано си най-щастливото момиче на света!
Дак, грижи се за нея!

Дакавар прегърнал жена си през рамо се усмихна, този чистосърдечно и топло, сякаш алкохолът бе открил някаква по-добра негова черта.

— Ще се грижа за нея и ще я обичам, братле. — Протегна ръка към Селиан, за да го придърпа към себе си. — Ще сме щастливи завинаги.

Младият барон се усмихна, все пак Дак бе заслужил тази титла.

Тримата не го знаеха, но тази вечер остана най-щастливата в живота им.

ГЛАВА 14

КРАЛСКО ПОРЪЧЕНИЕ

Следващите няколко седмици бяха едни от най-безметежните и прекрасни в живота на Дакавар и Анлина. Двамата изкараха медения си месец в Кралския Замък или препускайки в степите около него. Времето беше прекрасно и те се веселяха, като често си правеха пикници на открито. Дакавар не забрави за четиридесетте верни скуайъри и възнагради момчетата като помоли Крал Талдан да им подари по една сабя, с която те започнаха да тренират под наставленията на не кой да е, а на Плиний Теоретика, който бързо се привърза към Роб, Тоб, Боб и Георг.

Добро мнение имаха всички — сър Талир, сър Радел, дори вълшебникът Менон, но ако към Селиан изпитваха уважение към странните му бойни умения, а към Анлина — преклонение пред красотата ѝ, то Дакавар бе истинска тяхна гордост. Старите рицари бяха щастливи, че ще имат такъв могъщ наследник и постоянно искаха да приказват в него. За тяхно съжаление младежът бе постоянно извън Замъка, забавлявайки се с Анлина. Рицарят много обичаше да препуска на гърба на кobilата си Дуена, прегърнал весело пищящата си съпруга докато цапат в плитчините на река Песнопойна. Веднъж там хапнаха, а след това се и изкъпаха в студените води, стопляйки се с прегръдки и целувки.

Лятото започна да свърши заедно с медения им месец и тримата се приготвиха за връщане в графство Редкроу, когато в една студена утрин кралят извика младите съпрузи, Селиан и най-видните си рицари в тронната зала.

Щом Дак и Анли влязоха вътре, веднага разбраха, че нещо не е наред. Талдан изглеждаше много уморен и угрижен, Менон непрекъснато се суетеше край него и му носеше топли напитки, а лицата на присъстващите Талир, Плиний и Радел бяха издължени от тревога.

— Лоша работа, Дакавар, синко — каза кралят щом видя младежа — и се страхувам, че само ти можеш да оправиш нещата.

Дакавар усети как стомахът му се свива. Анлина се притисна до него.

— По северните склонове на Планините на Забравата — започна крал Талдан и приглади брадата си — има едно малко графство, казва се Мандау. Старият граф Мандау беше добър човек, способен рицар, макар и не колкото тук присъстващите.

Кралят се облегна назад.

— За жалост сина му се извъди болnav и слабохарактерен и сега, когато старият граф вече го няма, във владенията му цари хаос. Младият Мандау ми писа, че в небето над замъка му витаели страховити привидения, а местните селяни се клели, че в горите наоколо се е появило чудовище от отвъдния свят.

— Селяните са суеверни, Ваше Величество — отвърна Дакавар.

— Не и тези в тези райони на света — тихо рече Селиан.

— Ездач с череп вместо лице и очи от жив огън — продължи кралят. — Менон мисли, че ръката на Прокълнатия е замесена. Според пророчеството на Оракула, ти си този, който ще надвие Вземедушеща.

Талдан вдигна лице и очите му блеснаха:

— Като Крал на Ралмия настоявам да отидеш да провериш какво става. Ако този ездач съществува, искам да го умъртвиш.

Дакавар стисна зъби. При други обстоятелства с радост би тръгнал на поход, за да победи такова нечестиво изчадие и да изпита силите си в истинска битка. Но сега...

— Аз съм младоженец, Ваше Величество — опита се да каже рицарят — Кой ще прибере моята Анлина в замъка й?

— Аз, лорд Дакавар — поклони се Талир, — аз ще я отведа до вашето баронство. Никаква беда няма да й се случи.

— А кой ще пази Дак? — намеси се Анлина. — Той е още много млад, Ваше Величество!

— Колкото е млад, два пъти повече е могъщ — рече кралят и пряко волята си Дакавар се усмихна на комплиманта, — но аз не съм така безразсъден, че да го изпратя там. Барон Селиан Редкроу, вашият брат ще помогне с безценния си опит на обучен от елфите. Моят пръв рицар Радел също ще го придружи, както и Плиний Теоретика.

— Прокълнатия този път си позволи твърде много — каза и Менон. — Ние победихме армиите на този нагъл призрак, а новото му чудовище ще бъде сразено от вас, храбри рицари.

Магьосникът погледна Дакавар:

— Оракула никога не е бъркал. Няма да събърка и този път. Чувствам, че ти ще сложиш края на Прокълнатия, млади рицарю.

Дак поклати глава, погледна любимата си и стисна зъби. Отново това изчадие заставаше между него и близките му. Какво още щеше да направи, ако не тръгнеше на път сега? Дали щеше да изпрати още вълци? Срещу Анли? Ако имаха дете, срещу него?

— Ще отида — кимна и погледна сър Талир, — грижи се добре за жена ми.

— Косъм няма да падне от главата й, лорд Дакавар — поклони се старият рицар.

Анлина заплака.

— О, Дак... — Двамата се прегърнаха.

— Ще се върна — обеща младият мъж на съпругата си, — след като свърша с Прокълнатия. И повече никой никога няма да ни обезпокои.

Анлина притисна здравото му тяло към своето, обърна се към брат си, за да прегърне и него.

— Пази ми го, Селиан — помоли.

— Ще направя всичко възможно, сестрице — кимна червенокосият. — Заедно ще се справим!

— Никога досега толкова много силни рицари не са отивали на една мисия едновременно, освен на рат — рече Менон. — Ще се движите дискретно, само с конете и, ако имате такива, и със слугите си. Чувствам, че този ездач е пряко свързан с Прокълнатия, може би дори е самият той.

Магьосникът погледна изпитателно рицарите, а сетне и краля.

— Аз се молих — призна Менон — и чувствам, че молитвите ми бяха чути. Имам усещането, че този ездач с огнени очи е разковничето на успеха. Спрете ли него, ще спрете и Прокълнатия.

— Тогава ще сторим точно това — кимна Дакавар, — не се е родил войнът, който може да ме победи. Все едно дали има за глава череп или тиква.

Останалите рицари се разсмяха и дори лицето на краля се разведри. Само Селиан, прегърнал неутешимата Анлина, усети как сърцето му се стяга в мрачно предчувствие.

* * *

Ауганфил усети вътрешен порив да се събуди и празните му очни кухини се изпълниха с призрачен огън. Драконът надигна костелива снага и разтвори челюстите на черепа си, за да издиша гъст черен облак, от който се оформи фигурата на Прокълнатия:

— Нещата се развиват както ги предвидих, приятелю — рече отвратителната черна сянка със своя стържещ глас. — Дакавар ще бъде изпратен срещу моето ново чудовище в битката на живота си.

— Сигурен ли сте, господарю — Ауганфил разпери костеливите остатъци от крилете си.

— Напълно — мракът под качулката на Прокълнатия се раздвижи, сякаш Злия се усмихваше, — глупавите смъртни се молят на своя Бог с омраза, което значи, че желанията им стигат директно до мен. Успях да внуша на глупака Менон да изпрати Дакавар срещу ми.

— И аз ще го убия — челюстите на Ауганфил се разтвориха в костелива усмивка.

— Не, приятелю мой — вдигна ръка Прокълнатия, — твоята работа е да избиеш спътниците му. Дакавар трябва да стигне жив до графство Мандау. Там ще срещне съдбата си.

— Но, господарю...

— Може би мислиш, че бъркам в преценката си? — очите на Прокълнатия грейнаха застрашително.

— Не е моя работа да мисля такива неща, господарю мой — сведе очи към земята Ауганфил.

— Много вярно — кимна Прокълнатия. — Стори това, което се изисква от теб и нищо повече.

След което черният силует се разсея в тъмния дим, издигнат от дракона.

ГЛАВА 15 НА ПЪТ

Още в ранна утрин рицарите се бяха подготвили за път, яхнали коне, зад които на понита бяха застанали слугите им. Радел беше взел със себе си нисък дебел човек, който представи като свой оръженосец, а скуайърите на Дак също бяха настояли да дойдат и младият рицар удовлетвори молбата им, макар Селиан да бе против. Те обаче щяха да помогат и на Дак, и на Сел, и на пътуващия без слуги Плинний, който в замяна им обеща да продължи да им показва трикове със сабите.

Времето бе все още приятно топло, но от Планините на Забравата навяваше хладен вятър.

Анлина и Менон бяха станали да изпратят рицарите. Девойката отново изпроводи съпруга си с целувка, а той, стиснал отколешния ѝ подарък в ръката си, обеща да се върне възможно най-бързо.

— Пази се, сестрице — каза ѝ Селиан, докато прегръщаше Анлина и се качи на белия жребец, осигурен му от краля. За разлика от него Дакавар остана на върната Дуена.

Скоро малката група препусна из степите, като Дак, Селиан и Радел яздеха малко по-напред от Плинний Теоретика и слугите. Пътят им бе приятен и прохладният вятър ги освежаваше. Високите треви още миришеха на роса и от време на време групи от гноми им маахаха отстрани. Дребните същества ловуваха полски мишки, които после правеха на чорба с много чесън, както обясни Селиан.

— Хората, които не са виждали гноми често ги бъркат със злонамерените гоблини — рече обученият от елфите, — но макар и примитивни, дребосъците не служат пряко на Прокълнатия, освен ако не са заробени ли подмамени от зли сили.

— Което не е невъзможно, гномите са доста суеверни — допълни Радел.

— Мъдро е от тяхна страна обаче, че не ни се пречкат — заключи Дакавар.

След цял ден езда отряда стъкми лагер, край който хапнаха от провизиите, които слугите им носеха зад тях — сирене, сушено месо и малко вино в манерки. След вечеря рицарите започнаха да говорят за войнски подвизи. Дак подробно разказа за турнирните си победи, макар малко да поизкриви историята за първата си титла в баронство Катлау.

— Късметът ми проработи — каза той, — защото ръката ми беше изтръпнала и не можех да вдигна копието си, което прониза коня на Левонтес. Затова и той ме мразеше така.

— Жалко за него — поклати глава Радел, — помнех го като доблестен рицар. Сякаш обаче зъл дух се бе вселил в него.

Старият войн погледна Дакавар:

— Представям си как си се чувствал, след като го уби.

— Ако трябва да съм честен, не се чувствах никак — поклати глава Дакавар, — както каза ти, той беше като обладан и се опита да ме унижи и убие.

Дак леко се задъха от неприятния спомен:

— Получи каквото заслужаваше.

— Разбира се — кимна Селиан, който добре знаеше настроенията, в който съпругът на сестра му изпадаше, — но все пак е тъжно когато някой някога славен воин потъне в мрака.

— Сами правим изборите си — вдигна рамене Дак.

Зад гърба им Плиний показваше някои тактики на четиридесет скуайъри, като ги надви едновременно. Момчетата се заливаха от смях.

— Сър Теоретик — попита едното от тях на име Роб, — на турнира имаше най-различни рицари, които се биха много добре. Всички обаче знаем, че господарят Дакавар е най-добър. — И момчето гордо вирна глава. Другите скуайъри изръкопляскаха, а Дакавар се усмихна трогнат от чутото. — И все пак, кой е най-ефективния боен стил? Господаря Дакавар казва, че барон Селиан, който стигна финала срещу него, танцува като момиче!

Скуайърите се засмяха шумно.

Оръженосецът на Радел, опитващ се да заспи малко по-настани изсумтя.

— Лорд Дакавар има по-остро чувство за хумор — нисичкият мъж се усмихна на младия рицар. Радел не бе обърнал внимание на забележката на скуайъра, а Селиан гледаше към небето.

Не му беше приятна тая шега на Дак, но беше свикнал.

— В действителност, най-добър стил на бой няма — каза Плиний, сядайки до момчетата, — всичко зависи от ситуацията, бойците и арената.

— Как така? — попита друг от скуайърите, по-точно — Боб.

— Помните ли Линдан, например — наклони глава Плиний.

— Аха — отвърна скуайърът Георг, — ако барон Селиан танцува като момиче, онзи се въртеше като крава.

Другите момчета се засмяха, ала Плиний не се присъедини към веселието им.

— Наистина срещу гъвкавия и пъргав барон Редкроу Планинца изглеждаше объркан и безпомощен — Теоретика поклати глава, — но срещу пещерен трол неговите могъщи удари биха били по-полезни от цялата ловкост на Селиан, който със своя меч не би могъл да му нанесе сериозни рани, независимо, че острietо е елфическо.

— Или лорд Дакавар? — Теоретика погледна младия рицар, който леко се изпъчи, — в битката си със Селиан той използва своята сила и своята броня за да обезоръжи обучени от елфите войни. Но ако Селиан изненада нашия шампион докато той е без доспехи, победата ще е негова.

— Нека не избързваме в изводите — вдигна предпазливо ръце Селиан, а Дакавар изръмжа:

— Дори и това да е така, истинският рицар е в доспехи. Кой би предприел такава подла атака — лорд Дакавар вирна брадичка. — Може и да не съм съгласен за много неща с барон Редкроу, но той не е подлец.

— Разбира се, че не — поклати глава Плиний, — но Прокълнатия има много чудовища, които не познават чувството за чест. Истинските битки, страхувам се, понякога нямат красотата на турнирите.

— Нямат никаква красота — мрачно допълни Селиан.

— Никой не може да победи нашия лорд Дакавар — нацупи се като дете Роб, — той е най-великият рицар, който съм виждал!

Неговите другари скуайъри кимнаха в знак на съгласие, а господарят им ги погледна признателно.

— Мисля, че това, което Плиний се опитва да каже — намеси се Радел, усещайки приближаващ спор, — е, че в Планините е добре

постоянно да сме в броня, дори и да е неудобно. Те гъмжат от орки.

Очите на кралския рицар светнаха предупредително към Плиний, който сви устни, но накрая сведе глава.

— Разбира се. Извинявам се, ако съм ви засегнал, лорд Дакавар.

— Съвсем не — усмихна се младежът, — дори бих благодарил за предупреждението.

* * *

Следващите няколко дни преминаха без особени премеждия, единствената промяна в пейзажа бе, че Планините на Забравата ставаха все по-големи пред очите им. По едно време от тях обаче се отдели огромна сянка, която бързо започна да ги приближава.

— О, боже — каза Радел.

— Дракон — отвърна тихо Селиан.

Дакавар стисна юздите на кобилата си.

— Ауганфил? — попита той напрегнато, а десницата му докосна дръжката на меча му.

— Не — поклати глава младия барон Редклou, — Ауганфил е призрачен дракон, летящ скелет. Този е син.

И наистина скоро от небето се спусна прекрасно създание, четири пъти по-голямо от кон, с дълга източена шия, гущероподобна глава, чиято муцуна имаше някак тъжно изражение и разперени криле, които блестяха на слънчевата светлина, хвърляйки сини отблъсъци. На гърба на дракона бе застанал познатия силует на огромен мъж с дълга руса коса.

— Ехеее — викна Линдан, видял рицарите, а щом синият дракон кацна, Планинецът го потупа по шията.

— Стой! — рече той. Създанието извърна глава към огромния воин и от устата му се чу скръбен глас като на отегчен от живота поет.

— Мога да спра и без да ми подсказваш.

— Тъй, тъй — отвърна неопределено Планинца и слезе от дракона. — Това е моят приятел, драконът Азур. Получих гълъб от Краля, че сте тръгнали да дирите Прокълнатия. Рекох да дойда и понеже сме приятели с тоз юнак тута, взех и него. — И той потупа дракона по главата, за огромно неудоволствие на създанието.

— Приятели? — зяпнал беше Дакавар към огромното същество.
— ... с дракон?

Селиан скри усмивката си от сбърчената гримаса са дракона. Баронът по-скоро се чудеше как дракона общува с някой като Линдан.

— Тъй, тъй — отново рече грамадният мъж. — Като малък се беше заклещил в един капан за глигани. Аз го пуснах оттам и оттогава е предан като куче.

— Още едно такова сравнение и тази преданост ще е в миналото — остро отвърна Азур, — още повече че ти беше този, нацвъкал гората със свински капани.

— Е, че да — отговори Линдан. — Нали трябва да ям!

ГЛАВА 16

ТРОЛСКА БОРБА

Изкачването по планините не бе много лесно нито за рицарите, нито за слугите или конете им. Планините на Забравата се славеха с тесни и усукани пътеки, провиращи се като змии измежду оголени скали или гъсти лесове, изглеждащи мрачни и неприветливи дори на дневна светлина. Освен това колкото по-нависоко се изкачваха, толкова по-студено ставаше времето, а от време навреме от небето падаха и ледени капки дъжд.

За щастие на пътуващите, драконът Азур често летеше напред и след това се връщаше, казвайки им кои пътеки са най-подходящи за конете им и в кои могат да намерят безопасни пещери, където да се подслонят.

— Такива има все по-рядко — тъжно поклати глава драконът. — Имам чувството, че след няколкото години затишие орките отново започват да надигат глава.

— Която ние ще стъпчем — отговори Дакавар, — щом убием новото чудовище на Прокълнатия. След това няма да са така смели.

Линдан изръмжа одобрително, Радел също кимна в съгласие. Селиан и Плиний не казаха нищо.

През следващите няколко вечери Линдан се показва като умел ловец и често се шмугваше из околните лесове, носейки на спътниците си я убит елен, я глиган. Така те всяко имаха прясно месо, с което да нахранят както себе си, така и спътниците си — четиримата млади скайъра на Дак, които изглеждаха винаги гладни иечно сърдития оръженосец на Радел.

В една от вечерите Линдан представи на останалите рицари игра, наречена „тролска борба“. Много векове по-късно Алекс Джаспърс, който се озова в Ралмия от Земята щеше да я идентифицира с познатата му канадска борба. А малко по-късно стария Радел, дребничкия Плиний и стройния Селиан установиха, че не могат да

удържат изобщо мощната ръка на Линдан, който ги побеждаваше за секунди.

— Уха! — доволно каза Планинеца, след като победи Селиан. — Върнах ти го за оня дуел на Кралския турнир.

— Несъмнено — отговори обученият от елфите, докато разтриваше китката си.

— Ще опиташи ли и ти, шампионе? — Линдан попита Дакавар, който стоеше настрана със свален шлем, докато студеният вятер вееше косите му.

Рицарят изгледа огромния войн многозначително.

— Не е ли много тролска тая игра? — попита той, усмихвайки се насмешливо.

— Просто една игра, изпитание за силата — сви рамене Линдан.

— Хайде, господарю — подканаха Дакавар скуайърите му. Младият рицар ги погледна, сетне сви рамене.

— Защо не.

Секунди по-късно двамата мъже премериха силите на ръцете си. Дакавар напрегна цялата си мощ, а тя в никой случай не бе малка. Годините въртене на рицарския меч и носенето на доспехи бяха направили мускулите на младежа стоманени. Линдан обаче бе планинец, свикнал от малък да носи тежести и поради това точно в такова силово изпитание бе непобедим. Лицето му почервяло от напрежение, но накрая успя да надвие Дакавар, който нададе стон от раздразнение.

— Уха, победих самия шампион на Меча — ухили се Линдан, а рицарят пламна от яд.

— Защо да не опиташи битка с меч срещу мен тогава?

— Так, не мисля, че е разумно — обади се Селиан, но бе прекъснат от виковете на околните скуайъри:

— Само така, покажи му, господарю Дакавар!

Линдан се намръщи, но прие:

— Защо не?

Драконът му, който лежеше наблизо и притворил очи, въздъхна:

— О, боже.

Плиний Теоретика се обърна към Радел:

— Това ще е интересно. Лорд Дакавар, макар и по-ловък от Планинца няма котешките рефлекси на Селиан, а силата му не може

да се мери с тази на Линдан.

Дак постави рогатия шлем на главата и изтегли массивния си меч.

Срещу грамадното оръжие на Линдан дори той изглеждаше като играчка.

— Готов ли си? — попита грамадният мъж.

Дакавар кимна и в следващия миг остриетата на двамата се кръстосаха с тръсък, който екна из цялата планина. Още след първата размяна на удари се видя, че прогнозата на Плиний е вярна. Макар и доста по-ловък от Линдан, рицарят не можеше да „танцува“ покрай него по начина, по който Селиан го правеше и затова посрещаше острието на Планинца със собственото си оръжие, от което раменете му скоро изтръпнаха. Освен това Дак вече бе изморен и изпотен от тролската борба, докато Линдан изглеждаше бодър и способен да пребори мечка.

Дак скоро заотстъпва назад, притиснат от тежките удари на Линдан, който се усмихна доволно.

— Давай, господарю Дакавар! Какво става!? — викаха скуайърите, а Плиний се обърна към Селиан:

— Класическа ситуация „камък-ножица-хартия“ — обясни майсторът. — Един войн, в случая лорд Дакавар, има значително предимство пред втори, в случая, вие, но губи от трети, тук сър Линдан, който пък е бил победен от втория.

И наистина Дакавар бе почти стигнал масивната скала, до която се бяха подслонили и изглеждаше в почти победен.

— Давайте, господарю Дакавар! — изхленчи един от скуайърите, почти просълзен. Другите трима мрачно мълчаха.

— Няма да стане, Роб — промърмори Георг. — Проклетия планинар вкара в клопка лорд Дакавар.

— Ако е клопка, да я свършва — свадливо се обади оръженосецът на Радел, — че не мога да спя от дрънченето на тия мечове!

В това време Дак кипеше от ярост. Чувстваше се замаян от продължилия твърде дълго бой, ръцете и рамената го боляха, а потта се стичаше от челото му и го заслепяваше.

Как можеше това говедо, което Селиан търкаляше като коте да победи него, Първия Рицар на Ралмия, предсказаният да убие самия Прокълнат?

— Няма да загубя! — внезапно изкрещя лорд Дакавар и в пристъп на последни сили увеличи мощта и бързината на ударите си. Линдан стъпisan отстъпи крачка назад, което беше фатална грешка. Веднъж върнал си инициативата, лорд Дакавар продължи да напредва с могъщи удари, макар всеки един от тях да го изцеждаше и да бе съпроводждан с болезнен стон.

Накрая грамадният меч на Линдан изхвърча от пръстите му, а острието на Дакавар се опря до гърдите му.

— Аз... печеля — въздъхна Дакавар.

— Няма спор — объркан кимна Линдан, — честито.

— Аз винаги печеля — заяде се Дак, след което залитна и падна на колене.

— Господарю, добре ли сте? — дотичаха разтревожените скаййри.

— Нали победих! Значи съм добре.

— Гориш от треска — рече Селиан и докосна с длан челото на Дакавар. — Вяতърът те е простудил докато си бил изпотен, а в плама на битката не си го усетил. Така става с подобни глупави предизвикателства! Сякаш малко орки имаме да се безпокоим!

— Аха — отвърна Дакавар, докато неприятните вълни на болестта го обгръщаха. — Студено ми е.

— Планинска треска, няма страшно — успокои ги Линдан, — само го завийте с нещо.

ГЛАВА 17

СТЪМВА СЕ

Когато се събуди, лорд Дакавар видя, че се намира в малка суха пещера, в която около стъкмен огън се бяха настанили останалите — рицарите, скуайърите, мрачния оръженосец на Радел, който мънкаше нещо на господаря си и конете. Синият дракон Азур не се виждаше никакъв.

— Добре ли спа? — чу се гласът на Селиан и Дак се изправи. Все още се чувстваше леко замаян, но като цяло треската бе попреминала.

— Доста — призна си. Като цяло имаше усещането, че е ободрен, въпреки леката остатъчна слабост от болестта.

— Това е добре — кимна обученият от елфите, който му донесе купа със супа. — Трябва да благодариш на синия дракон. Той те носеше през целия вчерашен ден, заедно с купчините кожи, които Линдан Планинца сложи отгоре ти, за да ти е топло.

Рицарят хвърли поглед върху завивките и кимна признателно към огромния воин, който закусваше с парче полусурово еленско.

— Мм, нищо — махна му Линдан, — тя планинската треска е калпава болест. И мен веднъж ме хвана, след като се бях изкъпал в едно планинско поточе.

— Къпането със сигурност е полезен навик за теб, но не и в планината посред зима — думите на дракона Азур бяха съпроводени от плющенето на крилете му. — Друг път бих посъветвал всеки един от вас, смели рицари, да внимава при какви обстоятелства си взимате баня, биете се или правите други такива дейности, увреждащи вашето здраве.

Азур изгледа двамата воини и подигравателно изсумтя:

— Независимо от призовите, с които ме подкарва моят голям приятел, аз не съм товарно добиче, върху което да поставят болници.

— Ако искаш може и здрави да ни носиш — обади се Линдан. Драконът го изгледа продължително и недружелюбно.

— Носил съм те достатъчно — накрая каза той — и винаги ме боли гърбът след това. За момента бих носил единствено Селиан, той е по-лекичък.

Младият барон Редклou се усмихна.

— И Плиний Теоретика не е тежък. — Той посочи с поглед ниския човек, който както винаги се занимаваше със скуайърите. Те обаче престанаха да му обръщат внимание, щом видяха, че господарят им се съвзема.

— Невероятен бяхте, лорд Дакавар! — каза Боб. — Хем болен и хем пак победихте!

— Няма втори като вас, господарю! — додаде Георг. — За нас е чест да ви служим.

— И аз много се радвам, че имам такива сърцати момчета до себе си — усмихна се Дакавар — и ви благодаря за подкрепата.

— Право си думат децата — намеси се Линдан, след като приключи със закуската си и хвърли един кокал настрами. А кокалът удари Раделовия оръженосец по главата и спечели на Планинца гневна ругатня, която дори критичния поглед на Кралския рицар не можа да спре.

— Не съм виждал някой толкова добър с меча. — Планинецът стисна ръката на Дакавар, помагайки му да се изправи, после го дръпна към себе си в мечешка прегръдка. Костите на младия рицар изпускаха.

— Барон Селиан е пъргав като планинска усойница, ама ти посрещаш ударите на меча ми и пак си доста бърз. Наистина шампион — продължи да бъбri Линдан.

— Е, благодаря — усмихна се Дак притеснено. — Ти също доказа, че си много добър воин.

— Тук всички сме го доказали — намеси се Плиний, — важното е правилно да подбираме враговете си. — И Теоретика излезе навън, явно не одобрявайки лекотата, с която другите бяха простили предизвикателството на Първия Рицар на Ралмия.

— Какво му става? — попита Дакавар.

— Не му обръщай внимание — отвърна Радел, — той си е мърморко от отдавна. Почти колкото моя Перей.

И той погледна към оръженосеца си, който крещеше на четиридесета скуайъри на Дак, че са поръсили пепел по завивките му.

— Е, старите рицари са си такива — усмихна се Дакавар.

— Много на сериозно се вземат — съгласи се и Линдан. — Аз пък смятам, че си спретнахме хубава битка.

— Аха — обади се Селиан. — Вижте, може ли да поговоря с Дак насаме?

— Разбира се — кимна Радел и подкани с ръка Перей и скуайърите да го последват навън, докато Азур викна Линдан. Синият дракон предвидливо застана с гръб към пещерата, така че да осигури нужното уединение.

— Какво има, Сел? — попита младият рицар. — Нещо станало ли е?

— Да — кимна Редклоу. — Виж, Дак, не искам да те засягам, но времето на турнирите отмина. Ти спечели каквото можа. Оттук нататък трябва да сме отбор, а не да се конкурираш с нас.

— Не съм сигурен, че те разбирам.

— Явно не — вдигна ръка Селиан. — След като нападна Линдан и то заради това, че не можеш да приемеш да губиш дори и на една приятелска игра като тролската борба!

Усмивката изчезна от лицето на Дакавар.

— Какво ти става, Сел? Това беше рицарско предизвикателство, напълно нормално. Линдан даже каза, че му е било забавно.

— На Линдан може би, той винаги обича битките, все едно дали печели или губи, но теб те гледах внимателно. Ти просто не можеш да търпиш да не си отгоре!

Баронът леко бе повишил глас. Драконът Азур се изкашля гръмко, за да заглуши зараждащата се кавга.

Дак скръсти ръце пред гърдите си.

— Знаеш ли какво мисля, Селиан? — тихо попита рицарят.

— Ти не мислиш, там ти е проблемът — поклати глава баронът и миг по-късно съжали за думите си.

— Ти ми завиждаш — изръмжа Дакавар. — Великото баронче, обучено от великите елфи на танци и накрая аз съм най-добрият рицар, аз съм този, който трябва да спре Прокълнатия.

Селиан изглеждаше втрещен.

— Ако беше най-велик, нямаше да има нужда го казваш — поклати глава баронът. Влизаше в неприятна разпра, но знаеше, че вече е късно да я спре.

— Аз вече го доказах на финала на турнира, забрави ли?

Селиан усети гневът да го обзема и макар да знаеше, че е грешно, прошепна.

— Можех да те победя, Дак... но за мен победата не е всичко.

Дакавар потръпна и приближи младия барон, за да процеди:

— Лесно е да го кажеш сега, нали?

Селиан срещна погледа на младия рицар и за момент помисли дали да не отвърне с нещо остро, сетне се отказа и отпусна рамене.

— Виж, Дак, не искам да се караме... — започна миролюбиво.

— Ама вече се скарахме — прекъсна го Дакавар.

Селиан усети да го обзема отчаяние. В дните след финала като че ли полека-лека между тях бе започнало да се образува приятелство. Сега всичко се разваляше като пясъчен замък.

И това бе по негова вина. Защо бе тръгнал да съди Дак?

— Виж, ние трябва да сме единни, да сме отбор...

— Никакъв отбор не сме — намеси се Дакавар. — Аз съм този, който ще се изправи срещу Прокълнатия, не ти. Аз съм този, израснал без баща, криейки произхода си като роб. Ти танцува с елфите в горите.

Селиан искаше да изкреши, че танцът му с елфите бе преминал през десетки изпитания, през ужасни битки с орки и гоблини... време, което искаше да забрави. Но усети, че няма смисъл.

— Добре, Дак. Както желаеш — кимна младият барон и остави рицаря сам. Азур се отмести от пътя му и го изгледа тъжно. Той бе прикрил разговора от другите, но сам бе чул всичко.

Дакавар облече доспехите си и ги последва.

— За какво толкова говорихте? — попита Линдан.

— За танци — злобно отвърна Дак, докато се качваше на Дуена.

Селиан стисна очи, за да не изкреши.

ГЛАВА 18

ГЛАСЪТ НА СТАРЕЦА

Следващите няколко дни времето се развали в унисон с чувствата на Дакавар и Селиан. Студеният вятър донесе мрачни, буреносни облаци, от които час по час се процеждаха тежки капки дъжд, държейки под напрежение и без това изнервени пътници.

Рицарите не общуваха много-много един с друг, с изключение на бъбрия Линдан. Той стоеше до Дакавар, който обаче главно мълчеше и Радел, който объркано се мъчеше да помири враждуващите, без да знае дали, за какво точно и защо се карат. Селиан пътуваше с Плиний Теоретика, с който обсъждаха неговия стил на бой.

— Идеалното би било — каза по едно време Теоретика, — да се направи броня, здрава като тази на рицар, но да не тежи изобщо. Бих го казал на елфите, ако ги видя.

Пътят също стана по-труден и неприятен. Горите около пътеката оредяха и се смениха със стръмни и назъбени скали, редуващи се със зеещи пропasti, мрачно мамещи пътниците към техния гроб. Воините спряха и да говорят, тъй като високите скали изкривяваха гласовете им и го препращаха по околните върхове като подигравателно echo.

Затова и първоначално когато чуха виковете за помощ, рицарите помислиха, че наистина става дума за echo, но Селиан имаше по-остър слух.

— Някой вика! — каза обученият от елфите.

— Така е — кимна и Линдан.

И действително, от една гъста и мрачна горичка, скатана между два огромни и подобни на вампирски зъби върха, се чуха приглушени викове:

— Помощ! Помогнете, добри хора! — гласът звучеше като да е на възрастен човек и бе пълен с паника.

Дакавар завъртя Дуена към страничната пътечка, водеща към гората.

— Някой е в беда! — Младият рицар изтегли меча си. — Трябва да помогнем.

— Сигурно орки са заобиколили някой нещастен дядо — съгласи се Линдан и грамадното му оръжие блесна в ръцете му.

— Наш рицарски дълг е да се намесим — Радел насочи коня си към пътеката. — Да тръгваме.

— Добре — съгласи се Селиан, — но бъдете внимателни. Усещам някаква тъмна сила наоколо.

— Аз също — кимна драконът Азур, кръжейки над тях, — тъмна и никак странно позната.

— Нямаме време да се чудим какво е — викна Дакавар, — напред!

И заедно с Радел препуснаха по тясната пътека, следвани от тичащия като огромен вълк Линдан и Селиан. Плиний пусна коня си в тръс, останал до скуайърите и Перей, който започна да мърмори кому е нужно е да спасяват разни отрепки.

Пътечката ги изведе вътре в гората, на кръгла поляна, където просяк, загърнат в тъмно наметало с мръсносива качулка, спусната над лицето, викаше:

— Помощ, помогнете!

Той бе окръжен от няколко орка с дълги криви мечове, които ръмжаха около него. Щом видяха рицарите, те разкривиха лица в отвратителни подобия на усмивки, стоящи злокобно върху зеленикавите им морди.

Рицарите слязоха от конете и Дакавар извика:

— Предайте се в името на Краля!

Един от тях отговори нещо на непонятния си за останалите език, след което вдигна ръка и я свали. От храстите наоколо изсвистяха дузина стрели. Те зачаткаха по броните на Дакавар и Радел без вреда и отскочиха от нагръдника на Линдан, но Перей, който тъкмо хокаше скуайърите за нещо нямаше такъв късмет. Една чернопера стрела го прониза в гърлото и той се свлече с гъргорене на земята.

Роб изпища.

— Гадини! — Радел се хвърли напред към орките, носещ им смърт с дългия си меч. Просякът отстъпи назад с ридания, а от храстите наизскачаха гоблини, стиснали дълги криви ножове и още

орки, размахали ятагани. Не това обаче накара рицарите и дори Селиан да разтворят широко очи.

От сенките на най-високите дървета излязоха четири огромни пещерни трола с грамадни боздугани в ръце.

Драконът Азур изрева гневно щом ги видя и нападна два от тях. Останалите се отправиха към рицарите, като ломотеха под носа си и въртяха масивните си оръжия.

Дакавар усети как в тялото му нахлува адреналин. Беше чакал истинска битка твърде дълго. Той надигна меч и с вик се хвърли към едно от чудовищата, докато Линдан кръстоса грамадното си оръжие с боздугана на друго. Около тях Селиан вършееше с тънкото си острие сред орките и гоблините, подобно на неуловима зелена сянка, а Радел ги сечеше като суhi съчки. Плиний бе застанал пред скуайърите и пресрещаше с двете си саби всеки, приближил уплашените момчета.

Дакавар обаче не забелязваше нищо от това, погълнат от борбата с трола. Досега младия рицар никога не се бе сблъсквал с такъв огромен враг и за пръв път се принуди да избягва удари. Бронята му дрънчеше при всеки негов отскок. На всичкото отгоре собствените му попадения по дебелата кожа на трола само разлютиваха съществото.

Младият рицар мерна, че до него Линдан се справя много по-добре и с подобното си на чудовищен сатър оръжие е накарал трола да кърви сериозно.

— Спокойно, Дак! — екна гласът на Планинца. — Хей сега ще свърша с моя и идвам на помощ!

Дакавар тръсна гневно глава. Той нямаше нужда да бъде спасяван! Младият рицар яростно нападна и засипа зеленикавото същество с удари. Тролът изрева, когато рицарският меч преряза сгъвката на лявото му коляно и падна на другото, докато замахваше с боздугана си. Рицарят все пак успя някак да избегне удара и с всичка сила прониза трола право в окото.

Съществото измуча и се отпусна назад мъртво. По същото време Линдан привърши и със своя трол, сцепвайки главата му като на дина.

— Азур, как е? — викна Планинца, докато окуражително вдигаше палец към победилия Дакавар.

— Не е добре, но ще се оправя — отвърна синият дракон. Той беше съборил единия от троловете на земята и го засипваше със сини

пламъци, докато другия се гърчеше, задушаван от опашката на крилатото влечugo.

— Да помогнем! — рече Линдан и се втурна към дракона, следван от Дакавар, който уморено изпъшка. Този не се ли уморяваше?

Двамата все пак стигнаха почти едновременно до хванатия от драконовата опашка трол и го довършиха, което позволи на Азур да доубие последния.

— Добра работа! — кимна Линдан, сетне потупа Дакавар по рамото. — Би се отлично! За пръв път виждам човек, освен себе си, който сам да убие трол!

— Аха... — леко задъхан отвърна Дак — все пак аз съм Кралски шампион.

— Просто не сте хора и двамата — измърка Азур, — нито пък Селиан.

И посочи зелената фигура, която довършваше последните няколко орка.

Радел вече бе приближил Плиний със свален меч.

— Бяха пет наведнъж — обясняваше през сълзи скуайърът Георг, — просто не съобразихме как да помогнем!

— Вие сте още момчета... — отвърна Теоретика, полегнал на едно дърво. Кръвта му изтичаше през огромна рана на гърба. — Битките не са за вас...

Плиний се усмихна, а после престана да диша.

Около него имаше камара от гоблини.

— Толкова много — въздъхна Селиан, загледан в труповете на чудовищата — защо толкова много за една обикновена кражба?

Обученият от елфите се обърна към просяка, който бе скръстил ръце пред гърдите си. Лицето му не се виждаше изпод качулката.

— Какво толкова носеше, дядо? — попита Селиан. До него Радел бе поел Плиний в една ръка, а другата бе сложил на челото на мъртвия Перей. По лицето му се стичаха сълзи.

Просякът се разсмя, цялото му слабо тяло се разтресе от нечовешки кикот, който отекна из цялата планина.

— Смешно ли ти е, че умират рицари, отрепка такава? — ревна Дакавар и понечи да приближи. Азур вдигна опашка пред гърдите на младежа и изсъска.

— Този старец... — драконът се намръщи, а сетне очите му се разшириха. — О, не.

Непознатият продължи да се смее, докато се уголемяваше пред втрещения поглед на рицарите. Грамадни кости разкъсаха парцаливите му одежди и грейнаха в болезнено сияние, а във въздуха се разнесе мириসът на гробищна пръст.

Конете, застанали наблизо по време на битката изцвилиха от ужас и препуснаха из околните пътеки.

Ауганфил разпери криле над гората и гласът му гръмна от високо, глас, пълен с могъщество и омраза:

— Най-после се срещаме, лорд Дакавар! Моят господар ми е говорил толкова много за теб!

Младият рицар пребледня при вида на грамадния блещукащ скелет, но щом чу името си стисна зъби и надигна меча си.

— Тук съм, плашило от кости! Бях дошъл за господаря ти, но и през теб ще мина.

Линдан бе първият, който се хвърли към Ауганфил, вдигнал грамадния си меч.

— Само дракон ми липсваше сред трофеите — изрева Планинца, почти заглушавайки вика на Азур.

— Линди, нееенеене — викът на Азур прерасна във вопъл, когато грамадната опашка на призрачния звяр прониза гръдта на Линдан и го издигна във въздуха подобно на парцалена кукла.

Ауганфил приближи Планинца към черепа си, а огромният мъж се опита да каже нещо, докато лицето му бе разкривено от ужас. За пръв път пролича младостта му.

От устните му потече кръв.

— Боли, нали? — усмихна се Ауганфил, без да обръща внимание на Радел, който също бе надигнал меч и се втурна се към призрачния дракон, докато Дакавар стоеше втрещен пред ужасяващото същество.

В този миг Ауганфил издиша. Диханието му обгърна Планинца и го превърна за броени мигове в старец, а после и в скелет, който се разпадна във въздуха. След това продължи да се носи като отрова във въздуха, за да порази и Радел. Старият рицар рухна назад и докато падаше, се състари. Когато тялото му удари земята, от шията му се отдели полуизгнил череп.

Азур стисна очи и се обърна към Дакавар и Селиан, които бяха застанали с вдигнат меч пред скуайърите.

— Бягайте — каза синият дракон с предрезгавял глас, — просто се спасявайте.

Дак нямаше нужда от подканяне. За пръв път в живота си изпита страх. Дори повече от страх. Беше ужас. Чувство, парализирало сетивата, емоциите и усещанията му.

Дак не се страхуваше от оръжия, от огън, не се страхуваше и сега от ноктите и зъбите на грамадния призрачен дракон. Но тази магия, тази дяволия, тази отвратителна смърт, превръщаща силни здрави мъже в изгнили трупове го паникьоса.

Младежът побягна, дрънчейки с доспехите си. Когато го видяха да бяга, него, непобедимия лорд Дакавар, скуайърите му също се втурнаха на където им видят очите.

Селиан погледна за последно Азур и очите му се изпълниха със сълзи, при измъчения и пропит с болка рев, който синият дракон нададе, нападайки със сините си пламъци призрачния звяр.

Ауганфил ги посрещна с грозен кикот и обгърна в костелива хватка красивото животно.

Миг по-късно Селиан последва Дакавар и останалите живи.

ГЛАВА 19

КРАЙ ОГЪНЯ

Няколко часа по-късно Селиан завиваше уморените от плач скуайъри, като им шепнеше успокоителни думи. Момчетата бяха съкрушени от смъртта на старите рицари и ужасени от това, че дори любимият им господар бе избягал изплашен от мощта на злия дракон Ауганфил. Роб, Боб, Тоб и Георг заспаха неспокоеен сън, но и това позволи на младия барон Редклou да отиде при техния рицар, който не беше в много по-добро състояние.

Лорд Дакавар мрачно гледаше в пламъците, седнал в пълно бойно снаряжение. Не бе свалил дори и шлема, а отблъсъците на огъня го караха да изглежда като на дух на древно и отчаяно същество.

— Как си, Дак? — попита Селиан и седна до приятеля си.

Дакавар не отвърна, а продължи да гледа към пламъците. Двамата помълчаха известно време — минути или часове, не можеха да кажат, но в един момент обученият от елфите наруши тишината.

— Това е, което исках да ти кажа преди, Дак. — Прокара пръсти през косата си. — Битките не са блъскави като турнирите. В тях няма слава, няма красота. В турнирите случка като тази с Левонтес е словещо изключение, ала в истинска битка е правило.

Дакавар не отговори.

— Казвах всичко това, не за да омаловажавам твоите успехи — Селиан постави ръка на рамото му. Бронята бе ужасно студена, дори през плаща на Пръв рицар.

— Казвах го с надеждата, че никога няма да разбереш истинските битки. В тях умират хора — очите на Селиан се навлажниха, — добри хора и не го казвам, ограничавайки се до човешките същества.

Известно време помълчаха, спомняйки си за веселия Линдан, умния и странен Плиний, винаги тихия Радел, намръщения Перей и, разбира се, храбрия Азур.

Внезапно Дакавар изхлипа:

— Бях толкова уплашен, Селиан — младият рицар се опита да сдържи сълзите си, ала не бе плакал от много години и не можа да се спре. — Избягах като псе, с подвита опашка. Те умряха за мен.

Селиан бе изненадан от внезапното разчупване на човека, който почти винаги се държеше като непобедимия, недостижим шампион. Баронът рече:

— Дак, нищо не можеше да направиш. Срещу такъв враг храбростта носи само смърт.

— Като Линдан — поклати глава Дак — или Радел, или Азур. Но те опитаха... а аз...

Селиан прегърна девера си.

— Жертвата им щеше да е безсмислена, ако се беше хвърлил към Ауганфил, Дак. Не се упреквай за това, че ти си жив, а те не.

— Защо, Сел, кажи ми защо някой ще има такава ужасна сила? — рицарят заби пръсти в земята.

— Това е силата на Прокълнатия, Дак — отвърна мрачно обучениет от елфите. — Силата да извращаваш както живота, така и смъртта, обичайки жертвите на мрачно полусъществуване.

— Кои жертви?

— Всички, подмамени от Вземедушеща. Мислиш ли, че Ауганфил е щастлив в този си вид на скелет?

— Неговото щастие не ме интересува — тръсна глава Дакавар, — бих го убил... ако не ме беше толкова страх! Не от самия него — продължи рицарят, след като прегърна, — чудовището не ме плаши. Но това дихание... не искам да умра така, станал за секунди до по-малко от труп.

— Не мисли за това, Дак — потупа го по рамото Селиан. — Време е да си легнеш. Опитай да поспиш.

Дакавар понечи да възрази, но умората и емоционалното изтощение го надвиха, отпусна се край пламъците и заспа както бе в бронята.

Селиан остана на пост. За разлика от другите, той не можеше да заспи — затвореше ли очи, виждаше озъбената паст на Ауганфил.

* * *

Призрачният дракон се прибра в своята съкровищница и издиша във въздуха призоваващия дъх, а после работелно сведе череп пред материализиралата се във въздуха фигура.

— Докладвай — бавно нареди Прокълнатия. Черният силует бе все така мрачен и ужасяващ, но поне външно бе приел по-човешки вид. Под качулката се виждаха суворите черти на изпито старческо лице, а самата роба бе повече кафява, отколкото черна.

— Нападнах отряда на лорд Дакавар, както заповядахте, господарю мой. Те имаха дракон със себе си, но аз убих както него, така и рицарите, с които Дакавар пътуваше.

— Надявам се си изпълнил указанията ми и не си докоснал Първия Рицар? — процеди Прокълнатия.

— Разбира се, че не, велики господарю — разклати енергично череп драконът. — Всъщност... освен Дакавар от моята засада се измъкна и обучението от елфите Селиан.

— Глупак! — гръмна гласът на Прокълнатия и Ауганфил се сви като ударена котка. — От друга страна — с по-мек тон добави черното същество, — може би така е по-добре. Ще видим. Засега нямам повече задачи за теб. Наслаждавай се на богатствата си, Ауганфил.

Прокълнатия се усмихна и очертанията му изчезнаха от издиханието на призрачния дракон.

* * *

Следващите няколко дни Дакавар, Селиан и скуайърите пътуваха мълчаливи и угнетени от смъртта на техните приятели. Гората в Планината най-сетне се разреди и скоро на пътя им се появиха селца, в чиито странноприемници нощуваха. Оттам и разбраха, че вече се намират в земите на графство Мандау, а самия замък бе съвсем наблизо.

Дак и Селиан забелязаха, че вечер хората залостват вратите си с дебели резета, а прозорците им са зазидани.

— Страшен горски дух върлува из горите нощем — сподели кръчмарят, — вместо глава има череп, а от очите и устата му изкачат пламъци.

Дакавар предложи на барона да издебнат духа още преди да стигнат замъка, но Селиан счете за по-разумно да разберат повече за противника от самия граф.

И така след още няколко дни път замъкът Мандау изникна пред очите им, обкръжен от рехава крепостна стена. Местността бе мрачна и негостоприемна. Самотен страж дремеше на един от бойниците на ниския зид. Щом видя новодошлите, стражът се сепна и викна:

— По каква работа сте тук?

— Кралят ни изпрати — отвърна Дак. — Аз съм лорд Дакавар, Пръв Рицар на Ралмия. С мен е барон Селиан Редклоу.

— Чудесно! — възклика стражът. — Очаквах, че ще сте повече, но, влизайте, влизайте!

Той се скри зад миг от очите им, подир което отвори портата на крепостната стена. Когато ги посрещна, стисна ръцете им и обеща топла храна.

— Бихме искали да видим графа възможно най-бързо — каза обаче Селиан.

— Опасявам се, че това в момента не е възможно.

Новодошлите чуха дрезгав старчески глас и се обърнаха по посоката, от която идваше. Към тях бавно пристъпяше висок старец, загърнат в плътно кафяво расо, със спусната качулка, изпод която се виждаха само острата му брадичка и свитите тънки устни.

— И защо така? — попита Дакавар, докато младият барон Редклоу се оглеждаше намръщено. Имаше нещо отвратително около този старец, но обученият от елфите не можеше да разбере какво.

— Граф Мандау спи в момента. Той е много болен — отвърна старецът. — Но нека все пак се запознаем. Аз съм абат Глиндрик.

ГЛАВА 20

ПРИЗРАКЪТ И АБАТЪТ

— Отвратителна болест, наистина — разказваше малко по-късно абатът, след като бе поканил Дакавар и Селиан в своята малка стая насред почти пустия замък на Мандау. Той им бе сложил храна — хляб, малко месо и сирене с по чаша вино на гостите си и бе отпратил стража да нахрани и скуайърите.

— Доколкото знам първо е поразила стария граф Мандау, а после и предишният абат. Не съм сигурен дали е зараза или прокоба — Глиндрик започна да масажира ръцете си една с друга, — но откакто аз съм тук няма повече случаи... само младият граф Мандау.

— Какви са симптомите на болестта? — попита Селиан. Дакавар мълчеше. Историята не му се нравеше. Едно нещо беше да го изпратят срещу адски ездач, който да съсече, друго в замък, където върлува мор.

— Слабост, загуба на тегло и памет, немощ. Проблемът е, че болестта няма характерни симптоми, които да я отличават. Боря се с нея с молитвите на Създателя и церовете, които забърквам вечер.

— Какви билки използвате, абат Глиндрик? — погледна въпросително Селиан.

— Черен имел, бароне. — Тънките устни на абата се извиха в усмивка.

— Но как? Черният имел е отровен! Прокълнатия го е създал със зла магия, извращавайки хубавия цвят на любовта!

Глиндрик остана все така усмихнат.

— И кой ви каза всичко това, барон Селиан?

— Аз съм обучаван от елфите...

— А, да... елфите — усмивката на Глиндрик изчезна. — Опасявам се, че елфите са твърде старомодни в лековете си.

Абатът погледна Дакавар, който се размърда, почувстввал се неудобно за момент. Изглеждаше сякаш думите му са предназначени за рицаря, а не за събеседника, с когото спореше.

— Черният имел наистина е отровен — продължи Глиндрик. Гласът му бе едновременно глух и отекващ в малката зала, ала и някак упоителен. Дак усети, че се унася.

— В правилните количества обаче, отравя само болестта.

— Нека аз донеса билките, които знам, абате! — изправи се Селиан, Дак се сепна и тръсна глава.

— С елфите съм успявал да излекувам смъртно ранени — продължи барон Редклou.

— Не — отвърна спокойно Глиндрик.

— Но защо?

Глиндрик също се изправи:

— Предполагам знаете колко опасно е да се кръстосват противоположни методи на лечение, бароне. Елфите не може да не са ви го предали.

Селиан извърна лице към огъня, горящ в една малка напукана камина. Наместо топлина, от него лъхаше на студ.

— Така е, но... — понечи да оспори червенокосият младеж.

— Освен това — прекъсна го Глиндрик, — след като графът е още жив, а повече разболели се няма, върша нещо както трябва, нали?

Старецът се усмихна широко и разтеглените му устни разкриха мръсни жълтеникави зъби, подобни на надгробни камъни.

— А и задачата на Първия Рицар лорд Дакавар — абатът спря погледа си към младежа, който отново се бе унесъл — и неговия спътник е подходяща за воини. Оставете церовете на старците!

Дак усети, че е единственият седнал в малката стая и неловко се изправи.

— Знаете ли, вашите подвизи обиколиха Ралмия — напяваше Глиндрик, а Дак не можеше да определи какъв цвет са очите на абата, те сякаш преминаваха от сиво през черно до кървавочервено.

— Знаем, че сте победили Първия Рицар Радел, коварния Левонтес и дори тук присъстващия тук Селиан... подвиг, достоен да бъде възпитя.

В следващия миг абатът се сви и сякаш състари, обзет от съчувствие:

— Това, което ми казвате, че злият дракон Ауганфил е убил вашите спътници, е наистина лоша вест.

— Ауганфил ли? — обади се Селиан. — Как разбрахте, че е той?

— Моля? — Глиндрик се намръщи.

— Ние ви споменахме, че дракон е избил приятелите ни — поде обучениет от елфите, — но не сме ви казали името му.

— Ами кой друг може да е? — защити се Глиндрик. — Ауганфил винаги е бил най-ужасният дракон на Прокълнатия, а и с това пророчество относно добрия лорд Дакавар...

— Наистина... — кимна баронът. Гласът на стареца започваше да го обърква. Имаше нещо нередно...

— Както и да е — продължи да бъбri Глиндрик, — вашият проблем сега не е драконът, а огнеликият ездач, който тормози нашето графство.

— Кой е той? — попита Дакавар, доволен, че най-сетне започват да говорят по същество. — И какво представлява?

— Огромен воин — отговори абатът с напевен глас, — облечен в тъмни дрехи, въртящ огромен боздуган. Вместо глава има череп, а от очните му кухини изкачат пламъци.

— Значи скелет? — опита се да уточни Селиан.

— О, не, само лицето му е на мъртвец, иначе тялото му е на здрав и силен воин.

— Няма да е силен колкото мен — настоя Дакавар. — Къде броди и как можем да го хванем?

— Куражът ви е похвален, младежо — Глиндрик облиза пресъхналите си устни, — но именно той ще отблъсне огнения ездач.

— Как така?

Глиндрик погали едната си ръка.

— Злият конник търси беззащитните. Той напада жени, старци и деца. Начина да го хванете, е да използвате примамка, някой селянин, който ездачът да нападне... вие трябва да го чакате в засада и тогава да го спрете.

— Не обичам засадите — разкърши рамене Дакавар, — те са подли и недостойни.

— Вашият враг също е такъв, лорд Дакавар — абатът стрелна с поглед рицаря. — Той не би се поколебал да ви нападне в гръб! Това би бил и единственият му шанс за победа.

— Аха — отговори рицарят, поласкан от думите на стария абат, — ами тогава ще вземем някой селянин и...

— Не — прекъсна го Селиан, — няма да рискуваме беззащитна душа. Аз ще се престоря на обикновен пътник, Дак, а ти ще издебнеш създанието.

— Номерът няма да мине! — възрази абатът. — Злият дух е твърде хитър за това!

— Злото никога не е толкова силно, колкото изглежда, абате — усмихна се Селиан на стареца. — Ние с Дакавар ще се оправим с този скелетоподобен войн още тази нощ. Преди това обаче ще имаме нужда от малко почивка.

Глиндрик отвори уста да възрази, сетне я затвори и се примери.

— Разбира се — отвърна той, — разбира се.

ГЛАВА 21

ЧЕРЕП И ПЛАМЪЦИ

Вечерта започваше да настъпва и сумракът правеше околността около замъка да изглежда призрачна и нереална.

— Дано Бог ви даде кураж и късмет! — промърмори стражът, който пазеше вратата, а седне се скри в своята колиба. Отвътре се чу звук от залостване.

Абат Глиндрик погледна Селиан и Дакавар. Рицарят бе облечен в пълно бойно снаряжение, но не изглеждаше така блескав на бледата светлина на здрача. По-скоро приличаше на изгубен мрачен дух, загърнат с тежкия си плащ и с рогатия си шлем. Селиан, в тъмнозеленото си наметало, също напомняше на привидение.

— Надявам се мисията ви да завърши успешно — рече старият абат и пак потърка длани една в друга, — макар да имам съмнения, че планът ви ще сработи.

— Вярвайте в Създателя, абат Глиндрик — усмихна се Селиан.

— Още тази нощ ще опитаме да сложим край на живота на злия немъртв който ви притеснява.

— Мъртв, жив или немъртв, няма да може да ми се опълчи — обади се и Дак, в опит да се разсъни. Той не бе спал добре, въпреки че Глиндрик му осигури мека постеля. Сънищата му бяха неспокойни и изпълнени с безформени видения, попречили на почивката му. Сега вратът го болеше, а очите му се затваряха.

Абатът кимна на снажния рицар, а после и на стройния му спътник.

— Ще се моля за вас — усмихна се той и разкри неприятната гледка на жълтеникавите си зъби, — но сега ще трябва да излезете. Нощем залостваме вратата на замъка, в случай че злият ездач реши да намине.

— Той често ли намина? — вдигна вежди Селиан.

— По-често, отколкото би било приятно — отвърна Глиндрик, все така ухилен, — но наистина, време е да тръгвате.

С неохота Дак и Селиан напуснаха замъка, изпратени от четиримата скуайъри, които им помахаха. Глиндрик затвори вратата зад гърбовете на благородниците, а седне пусна тежкото дървено резе.

Старият абат се обърна към четирите момчета:

— Време е да си лягате, деца мои.

Роб мислеше да възрази, да каже, че е спал цял ден, но нещо в усмивката на домакина им го разубеди.

— Да, преподобни — преглътна момчето и се изнiza заедно с братята си към замъка, а после към широката стая, която Глиндрик им бе отредил.

— Добре, много добре — усмихна се абатът, седне очите му блеснаха в алено. Прокълнатия огледа внимателно замъка с магьосническия си взор, уверявайки се, че всички спят, както действаше неговото заклинание за немощ и безнадеждност. Щом приключи с анализа, Злия се насочи към спалнята на болния граф и отвори вратата с тръсък.

Младият мъж лежеше блед и съсухрен, като че тежката завивка, с която бе наметнат, не му позволяваше да стане от кревата.

— Преподобни... — прошепна той, но Прокълнатия вдигна ръка и графът млъкна, наплашен. В следващия миг очите на младежа се промениха от сини в кървавочервени и от устата му излезе протяжен вой.

— Времето настъпи, мой верен нощни ездачо — прошепна „абатът“ и графът се изправи. Прокълнатия извади изпод расото си череп и го даде на хипнотизирания младеж, който го постави върху лицето си.

— Онези, които оспорват властта ти ще те предизвикат, мой верни нощни ездачо — лукаво нашепна абатът в ухото на граф Мандау, около чиято маска се завихриха пламъци. — Те ще се опитат да те надвият с подлост, със засада.

— Ще ги убия, господарю мой — отговори маскираният с глух грачещ глас.

— Когато му дойде времето, мой ездачо — усмихна се Прокълнатия. — Засега искам само да им се покажеш.

* * *

— Нищо няма да излезе от тази работа — промърмори Дакавар, който се бе облегнал зад едно дърво. Нощта бе хладна и вятрът, веещ листата на околните дървета, го пронизваше през бронята.

— Постарай се да пазиш тишина — изсумтя му Селиан, спуснал качулка над главата си. Баронът искаше да мине за безпомощен старец.

— Знаеш ли колко глупаво изглеждаме отстрани! — ядосано каза Дак. Двамата бяха избрали това място в гората, тъй като близо до него имаше села. Някои от селяните замръквали по тия места било заради това, че не са отсекли навреме някое дърво, било защото са се изгубили по пътеките, по които търсеха годни за ядене гъби. Или поне така бе рекъл Селиан, който твърдеше, че познава околността, тъй като често бил идвал насам с елфите, макар че не се бил виждал с никого от рода Мандау.

Дакавар не знаеше дали да му вярва, макар че нямаше причина да се съмнява в думите му. В момента обаче му бе студено и само искаше проклетия конник да се появи, за да го насече с меча си. Бяха чакали няколко часа и започваше да му омръзва.

А и му се спеше. Рицарят яростно тръсна глава.

— Тихо! — изсъска Селиан и Дак замръзна. В нощта отекнаха стъпки на кон, трак-трак-трак.

— О, кой е там? — рече Селиан с престорено състарен глас. Рицарят бе изумен от уменията му на артист. — О, Създателю! О, не, демон! Хора, помогнете!

Звукът от чаткане на копита спря. Дак усети някакъв неестествен хлад и косъмчетата по тила му настръхнаха. Любопитството започна да го изгаря. Нямаше ли да приближи този ездач?

Селиан явно също недоумяваше.

— Помоощ! — чу гласът му Дакавар. Обученият от елфите ловко се опитваше да докара тон на паникюсан човек, но който и да стоеше пред него, явно не лапваше въдицата.

„Номерът няма да мине“, отекнаха в ума на рицаря думите на стария абат. „Злият дух е твърде хитър за това!“

Дакавар не издържа и излезе иззад дървото. Селиан прокле и изтегли меча си, захвърляйки пръта, на който се подпираше, но рицарят не му обърна никакво внимание, а вместо това загледа втрещен към отвратителното привидение, което бе застанало на около петдесет метра от тях. Конникът наистина бе облечен в тъмни кожени

дрехи, провиснали като спално облекло, а главата му изглеждаше като несъразмерно голям череп, около който като ореол се виеха демонични пламъци.

В ръцете си съществото държеше крива сабя, която въртеше във въздуха. Дакавар изтегли меча си и изрева:

— Ела тук, адска твар! Ела и опитай силата на меча ми!

Конникът отвори уста и избълва струя пламък във въздуха, сетне нададе пронизителен писък, пълен с някаква странна печал. После обърна коня си и се отдалечи в галоп.

— Стой тук! — извика Дакавар и се затича подир създанието, но бе безсмислено. След секунди то бе изчезнало от погледите им.

— Браво на теб! — викна зад гърба му Селиан. — Изплаши го и развали всичко!

Рицарят се обърна на пети към барона:

— Така ли? Всъщност то въобще не идваше! Планът ти не сработи, както абат Глиндрик предвиди!

Селиан извърна поглед от Дакавар. Знаеше, че рицарят е прав.

— Трябаше да опитаме да го убием без риск за живота на невинни — рече накрая червенокосият младеж.

— Сега рискът е много по-голям, докато той препуска — махна с ръка Дакавар, — но умният, обучен от елфите Селиан няма какво да слуша думите на абата, нищо, че онзи живее от години тук!

— Не живее от години — поклати глава Селиан, — не го ли чу? Сменил е стария абат, онзи е умрял от болест.

— Пак е бил тук повече от теб и знае повече за този ездач! — настоя Дак, ядно удряйки с меч по земята.

— Може, но аз не го харесвам. Има нещо нездраво около него.

— Оо, чудесно! Планът на великия елфически воин се провали и сега старецът е виновен.

Селиан стисна зъби, като прегълътна дузина ядни отговора.

— Ами то така става — продължи Дакавар, — когато използваме долни тактики на същества, убиващи под сенките на дърветата.

Този път Селиан не издържа:

— Животът не е турнир, в който противникът ти идва и те поздравява преди битка, Дакавар. В него никой не се интересува от слава или мнението на другите, просто иска да оцелее.

— Спести ми елфическите си нравоучения! — изръмжа рицарят.
— Следващият път ще послушаме абат Глиндрик и това е.

Селиан усети как кръвта му се вледенява при тези думи, но не можа да разбере защо.

* * *

— Ездачът е нападнал малко селце на северозапад от замъка — с мрачни вести ги посрещна абатът на вратата на малката крепостна стена. — Разбрах, че има трима убити. Вашият план се провали, барон Селиан.

Червенокосият усети как сърцето му се свива. Трима мъртви. Заради него.

— Може би следващия път трябва да оставите Първия рицар на Ралмия да ръководи мисията. Все пак той неслучайно е такъв — Глиндрик изпука с пръсти. — От друга страна, все пак имам и една добра новина. Графът се събуди и иска да ви види. Последвайте ме!

И абатът махна с ръка на двамата младежи, обръщайки се към замъка. Независимо, че слънцето изгряваше, сградата на рода Мандау изглеждаше студена и мрачна.

Като прокълната.

ГЛАВА 22

РАЗГОВОРИ И ПЛНОВЕ

Сърцето на Селиан потъна, щом видя бедния граф, проснат под завивка толкова тежка, че сякаш щеше да го задуши. Младежът бе слабоват, неестествено пребледнял и с мокра от пот черна коса, залепнала по челото му. Под изморените му сини очи имаше дълбоки сенки, сякаш не бе спал дни наред.

Във въздуха се носеше миризмата на черен имел, сладникава и гадна, а самата отвара бълбукаше от малко котле над камината.

— Ъх, колко е задушно тук — задави се Дакавар, щом влезе в спалнята.

— Стая на болен човек — зловещо рече стоящия до него абат Глиндрик, сетне се затича до опитващият да се изправи граф.

— Моля ви, почивайте си, милорд! — рече Глиндрик. — Много сте немощен, че да ставате.

— Преподобни... — изпъшка изнурено младежът. — Дойдоха ли пратениците на Краля?

— Ето ги, ето ги, милорд — усмихна се абатът и постави ръка на челото на младежа. Изпитото лице на графа се изкриви като болка, но после е отпусна назад, с изцъклен поглед.

— Добре, че дойдохте — прошепна той на наблюдаващите го с ужас Дакавар и Селиан. — Виждате колко съм слаб, дори не мога да защитя хората си...

Младежът се закашля, а абатът постави ръка на рамото му:

— Моля ви, милорд, недейте да се натоварвате! — викна старецът.

Графът отвори уста да каже нещо, изстена, сетне постоя няколко секунди, събра сили и рече:

— Не, преподобни, трябва да го кажа на двамата ни гости. Баща ми умря заедно със стария абат точно когато в горите ми се появи конникът на злото. Тогава започна и моята болест. Мисля, че този...

ездач... ме е проклел, но не знам как. Убийте го и ще се възстановя. Дотогава, абат... ще ме задържи жив... — Графът се закашля.

Селиан коленичи:

— Ще убием този конник, милорд — очите на младия барон бяха влажни от състрадание. Абатът бе прав, със съжаление си помисли обучениет от елфите. „Моите билки не биха могли да помогнат.“ Но заедно с Дак можеха...

— Ще сразя злия ездач и ще възстановя силите ви, графе — чу се гласът на рицаря. Дак бе останал на крака, а лицето му бе пълно със съжаление.

— Разчитаме на вас — намеси се абатът, — но сега трябва да оставим нашия граф да почива.

С неохота Дак и Селиан излязоха от стаята.

— До... скоро... — чуха шепота на болния млад мъж, но когато се обърнаха графът вече бе заспал в трескав сън.

— Виждате колко ми е трудно — рече абатът, когато затвори вратата зад гърба си. — Тъжно е, когато стар човек като мен вижда младо момче да си отива.

Глиндрик погледна изпод качулката си Селиан и Дакавар.

— Той е толкова млад, а е вече немощен като старец — Глиндрик оголи зъби в неопределена гримаса. — Ако не беше черният имел, досега щеше да е мъртъв като баща си или предходника ми, абат Миравиел. Вие сте последната му надежда... Вие сте неговото бъдеще! — а после пак потърка ръце, какъвто му беше навикът, преди да продължи:

— Разпоредил съм на стражите да намерят момиче, което да вземете за следващата нощ. То със сигурност ще примами злия конник към вас. И тогава ще го убияте! — Глиндрик плесна с ръце. — Тогава моят граф ще оздравее!

— Ще бъде сторено, преподобни — кимна почтително Дакавар.

— Не се и съмнявам — старецът се усмихна на младия рицар, — за целта гледайте да се наспите.

— Добър съвет — кимна Селиан.

— Радвам се, че го оценявате, бароне — усмивката на абата стана още по-широка. — Бих искал преди това малко да поговоря с лорд Дакавар.

Младият рицар кимна объркано.

— Добре!

— Насаме — абата погледна Селиан, който кимна озадачен и се отдалечи.

— До скоро, Дак — рече той.

Дакавар отвърна на пожеланието и последва абата в стаята му.

— Лорд Дакавар, искам да ви помоля за нещо — рече старият човек, щом вратата се затвори зад гърба му.

— Да, преподобни. На вашите услуги съм. — Нещо в сбръчкания старец му вдъхваше... благоговение, караше го да му се подчинява.

— Искам ти да убиеш този ездач — каза абатът.

— Разбира се, преподобни — сви рамене рицарят, — заедно със Селиан...

— Не ме разбра — прекъсна го Глиндрик. — Искам ти лично да го убиеш. Нямам вяра на този обучен от елфите барон.

Дак вдигна ръце:

— Спокойно. Провалът снощи бе заради мекосърдечието на Сел. Той е яростен противник на злото, но не искаше да рискува невинни.

— Нима? — вдигна вежди абатът. — Но в такъв случай той не е усвоил най-важния урок на благородника.

Дакавар се пообърка.

— И кой е той?

— Когато се наложи, не бива да се колебаем да жертваме низшите за висшето благо.

— О, но това звучи доста... — сепна се Дакавар — жестоко?

— Понякога обаче е необходимо — приближи Глиндрик. — Например спътниците, които са умрели за теб. Това е тъжно, но е в реда на нещата. Ти си Първия Рицар, ти си важният... — Шепотът на стареца стана напевен, хипнотизиращ.

— Аз... — По лицето на младежа изби червенина. — Не бях достоен да бъда пръв рицар. Аз... избягах от дракона! Изплаших се от него!

— С времето ще престанеш да се плашиш — продължи абатът със същия хипнотичен тон, — накрая дори ще го убиеш.

— Е... — отвори уста Дакавар, но Глиндрик не му даде възможност да продължи:

— Но първо трябва да погубиш огнедишащия ездач. Селиан няма силата да го направи.

Абатът погледна младия рицар право в очите и Дак усети странно чувство, все едно пребъркват съзнанието му.

— Е, той... — опита се да каже нещо, но Глиндрик пак го прекъсна.

— Неговият... танц — старецът се усмихна и рицаря усети, че се усмихва заедно с него — не е подходящ за такава битка. Само ти си достоен, Дакавар... Само ти, шампионе... Първи рицарю...

Дакавар залитна, унесен в някакъв странен транс.

— Аз... — глуповато рече той — аз... съм... уморен.

— Върви да спиш, шампионе мой — продължи абатът. Очите на Дакавар се разшириха. Старецът изглеждаше различен сега, по-висок, по-тъмен. Той го хвана за ръка и го отведе до стаята му.

Дакавар се просна омаломощен и объркан на леглото си.

— Спи, мой шампионе, мой верни рицарю — чу той глас, подобен на трошенето на сухи есенни листа и реши, че вече сънува.

ГЛАВА 23

КОСТИ И КРЪВ

Абатът отново изпрати Дакавар и Селиан пред портата. Той водеше със себе си младо момиче, което трескаво се оглеждаше насамната. Беше притъмняло и всички в замъка спяха, което правеше каменното здание да изглежда мъртво и пусто.

— Вие пазете дамата, барон Селиан — даде указания Глиндрик. На фона на вечерния полумрак той стоеше над земята като черна сянка. — Лорд Дакавар отново трябва да издебне ездача и да влезе в дуел с него. Такова честно предизвикателство ще му даде нужните сили, за да убие огнеликия бандит.

— Без съмнение, преподобни — отговори лорд Дакавар. Този път сънят му се бе отразил добре и младият рицар се чувстваше готов да срази трол с един удар.

— Момичето също ще се върне живо и здраво от този поход — каза обученият от елфите, — а злият конник ще намери най-после покой в отвъдното.

Абатът погледна изпитателно червенокосия барон:

— Именно, именно — съгласи се и се усмихна, сетне погледът му се спря на лорд Дакавар. — Всичко се развива точно, както го предвидих. Желая ви успех.

Двамата младежи и селската девойка излязоха от предела на замъка и абатът затвори вратата зад гърба им.

* * *

Младият граф Мандау се гърчеше и пъшкаше в трескавия си сън, сякаш борейки се с тежката завивка, метната над тялото му като погребален саван.

Младият мъж изстена, когато вратата на стаята му се отвори и в нея влезе Глиндрик. Фигурата на абата изглеждаше огромна и черна, а очите му под качулката блестяха в тъмночервена светлина.

— Време ли е... за лекарството... — опита се да каже графът, но Глиндрик вдигна ръка. Съзнанието на болния избухна и личността на ездача обсеби немощното тяло, давайки му нездрава, болна сила. Прокълнатия приближи своето творение и надяна маската-череп на главата му.

— Приготвили са поредната девойка, чийто дух трябва да пратиш при мен, мой верен нощни ездачо — напевно рече злият дух, докато слугата му се надигаше от леглото. — Нападай смело! Ако противниците ти се появят, твоята ръка ще ги срази.

Ездачът кимна и огненият ореол лумна около маскираната му като череп глава.

* * *

Този път Селиан бе изbral много по-подходящо дърво, около което да направят капана.

— Няма да позволя да ти се случи нищо, мила — каза той на селското девойче, докато я връзваше с въже през кръста. — Стой мирна, когато огненоликия приближи, аз ще те издърпам при себе си.

— И се обърна към лорд Дакавар. На фона на нощта рицарят изглеждаше не по-малко заплашителен от евентуалния им противник с рогатия си шлем и массивна броня, чийто златни орнаменти призрачно отразяваха бледата светлина на луната. — Ти се скрий зад дървото в огромната му хралупа, щом настане моментът, ще ти дам знак и ти ще нападнеш ездача.

— И ще го довърша — кимна рицарят. — Нямам търпение да приключка с това и да се върна при Анли.

Селиан се усмихна топло на Дакавар.

— Вижда му се края, Дак. — Той потупа по рамото приятеля си.

Рицарят кимна и се скри в хралупата, докато самия барон с котешка ловкост се покатери на дървото и се скри в листата.

Момичето, останало внезапно само на горската пътека, потрепери. Наоколо бе пълно мъртвило, не се чуваше нищо, освен

самотното бухане на някоя сова, ловуваща в мрака.

Дакавар, скрил се в хралупата, усети как го ползват тръпки. Нямаше търпение да кръстоса острие с митичния конник, да го победи и да се върне у дома. Селиан беше прав. В тези битки нямаше нищо красиво, нищо рицарско. Ето го сега него, най-първият войн на Ралмия, дебнец като чакал в горския мрак.

А и му бе мъчно за Анлина. Досега рицарят се беше старал да не мисли за нея, но напоследък споменът изгаряше съзнанието му. Искаше да прегърне своята любима, копнееше за дъха ѝ, за гласа ѝ. Какво ли прави тя сега?

Прибереше ли се вкъщи щеше да се ограничава само до рицарски турнири. И щеше винаги да е до съпругата си. Дойдеше ли наглия Прокълнат, просто щеше да го посече.

„Ами дракона...“, нашепна предателски глас в ума му.

Не, тръсна глава Дакавар. Драконът не би навлязъл толкова на юг в Ралмия.

А и може би абатът беше прав. Може би скоро щеше да е способен да победи немъртвото изчадие.

В този момент конникът се появи на пътеката. Момичето се разтрепери и завика за помощ, но Селиан, който наблюдаваше внимателно какво става, не бързаще.

— Още не... — сви устни баронът, макар сърцето му да се късаше от жал за паникъсаната девойка.

Конникът нададе писък и пламъци лумнаха от устата и очите му. Той вдигна сабята си във въздуха и препусна.

— Помощ — разкрещя се момичето, — помооощ!

Ездачът приближаваше. Ръцете на Селиан се свиха около въжето. Девойката пищеше. Сабята на конника се вдигна...

И Селиан дръпна с всичка сила момичето към себе си. Тя се озова в ръцете му на клона и въздъхна облекчено, а баронът извика:

— Сега!

Ездачът с лице на череп, унесен от силата на собствения си удар се срина от коня си и се изправи тъкмо за да види как иззад масивното дърво се появява образът на лорд Дакавар, висок, могъщ и с вдигнат меч.

Останал без зловещия си ездач, конят, който бе съвсем нормално животно, изцвили и се отдалечи в галоп.

Ездачът завъртя кривата си сабя и нападна. Дакавар посрещна удара му с массивния си меч, отби остието му и на свой ред атакува, като принуди опонента си с лице на череп да отстъпи назад.

Рицарят се изпълни с насмешка, когато установи, че с всеки следващ удар противникът му отстъпва все повече и повече. Това ли бе великия воин на Прокълната? Пешком, черният конник изглеждаше почти немощен и безсилно хрипаше.

Селиан внимателно наблюдаваше битката, притиснал девойката до себе си. Дакавар явно бе много по-силен от ездача, който залитаše назад под ударите му. Обученият от елфите се намръщи. Имаше нещо странно...

Когато демоничните съскания на конника се замениха с болезнените стонове на обикновен човек баронът разбра истината и очите му се разшириха.

— Дакавар, чакай! — извика той.

Но рицарят не чакаше. Остието му за пореден път се извъртя и изби сабята на противника някъде настрани, а после се заби в гърдите му.

Прободеният ездач потръпна и огънят около черепа...

— Какво... стана... — прошепна той, а черепът... не, маската се свлече настрани и разкри изпитото лице на граф Мандau.

— Не! — възклика Селиан, спускайки се до Дакавар, а раненият младеж погледна двамата неразбиращо преди да издъхне.

— Баронът е бил ездач на мрака? — зяпна неразбиращо Дакавар.

— Бил е омагьосан — въздъхна Селиан — и ти... — притвори очи. — Ти го уби.

Дакавар отстъпи крачка назад, лицето му се изопна.

— Аз се бих с него, Селиан. Това е естественият ход на една смъртоносна схватка — прошепна рицарят.

— Нима не усети, че той е безсилен пред теб, Дак! — вдигна ръце баронът. — Извиках ти да изчакаш!

— О, така ли? — рицарят изръмжа. — Е, ами имай предвид, че докато ти се гушкаше със селската мома, аз бях зает да се бия с някой, който пускаше огън от очите си!

Девойката на дъrvoto трепна от думите на рицаря.

— Огън, който така и не ни стигаше! — възпротиви Селиан. — Всичко е било постановка за... — За какво? Баронът не можеше да се

сети.

— За кое, Сел? Да задиряш местните моми? — Той посочи девойката, която слизаше от клона: — Е, ами твоя е!

— Остави я на мира! — възмути се баронът и се обърна към уплашеното момиче. — Девойче, върви си.

Момичето кимна уплашено и побягна през гората.

— Колко трогателно! — засмя се Дакавар. — Е, след като за пореден път се опита да омаловажиш това, че АЗ бях този който спря огнения ездач...

— Дак, не разбираш ли, че беше прекалено лесно, той не е бил пратен да те убие!

— Ааа, лесно беше за мен — прекъсна го рицарят. — Ти си стоя на клоните. За теб може би щеше да е трудно.

Червенокосият занемя.

— Дак — каза той, — този конник е бил една нещастна, прокълната душа...

— Ти и за Ауганфил каза същото. Знаеш ли както мисля аз? — Дакавар погледна брата на жена си в очите. — Мисля, че младият граф е почнал да се занимава с магия за да вземе властта в графството и тя го е покварила.

Селиан млъкна. Звучеше логично, наистина. И все пак болното момче бе изглеждало самотно, тъжно... не приличаше на някой, който по своя, свободна воля, се е оставил да го хванат бесове.

— Аз се връщам в замъка за да докладвам на абата станалото — прекъсна мислите му Дакавар, приведе се към мъртвеца и склони очите му. — Жалко, че някой така млад си отива, но това трябва да е поука за тези, които се забъркват с такива неща.

— Дак, нещо в цялата история не ми допада — поклати глава Селиан. — Няма да дойда с теб.

— А къде ще идеш? — вдигна вежди рицарят.

— Отивам при елфите за съвет. Чакай ме в замъка Мандау докато се върна.

Дакавар помисли за миг, сетне кимна.

— Добре, но не се бави. Нямам търпение да видя Анлина.

ГЛАВА 24

РАЗКРИТИЯТА НА АБАТА

Лицето на абата бе скръбно, видял товара в ръцете на лорд Дакавар.

— Такава значи е била съдбата на нашия граф — каза тихо старецът, като приближаваше.

— Той беше злият ездач, преподобни — отвърна Дак и постави внимателно мъртвеца на земята. Наоколо се събраха хора, стражи, слуги, четиридесет скуайъри, които изглеждаха посърнали.

— Аз кръстосах меч с него и видях кой е, едва след като острието ми го беше пронизало — продължи младежът. — Нямах избор.

— Разбира се, че си нямал. — Глиндрик бащински постави ръка върху рамото на рицаря. — Не се обвинявай за станалото, лорд Дакавар. Графът ни сам е направил своя избор, като е започнал да се занимава с магии. Аз подозирах нещо, докато го лекувах, но гледайки колко е слаб и немощен, не съм и допускал...

Старият човек поклати глава, сетне се обърна към съbralите се стражи и слуги.

— Независимо от мрачната тайна на нашия граф, ние трябва да му отаден последна почит, като на благородник — викна абатът. — Пригответе погребална клада. На нея ще поставим мъртвеца.

— Дано душата му намери покой — вдигна глава от трупа и спря погледа си върху лорд Дакавар. — Връщаш се сам, велики рицарю. Да не би ръката на граф Мандау да е покосила твоя спътник Селиан? — запита старецът. Зад гърба му четиридесет скуайъри ахнаха наплашено.

— Не — поклати глава Дак, — той смята, че е замесена поддълбока интрига и отиде да се съветва с елфите.

Скуайърите въздъхнаха облекчено, лицето на стареца остана безизразно.

— Разбира се — въздъхна той, — че ще отиде при елфите. Но нека сега не мислим за това.

Възрастният човек се наведе и с изненадващи за годините и ръста си сила вдигна падналия граф в ръце. Лицето на покойника изглеждаше умиротворено и спокойно. Абатът достигна дървеното ложе, което няколко плачещи слуги бяха приготвили и нежно постави умрялото момче върху него.

— Нека душата ти намери покой в отвъдното — очите на стареца блеснаха, когато един от стражите хвърли запалена факла върху дърветата. Огънят се разгоря неестествено силно и Дак, който вървеше подир абата пристъпи назад, присвил очи.

Глиндрик остана близо до огъня, сякаш вдишваше от погребалния дим.

— Сега ще си ходим ли, господарю? — Зад гърба на Дакавар Боб пристъпи по-близо.

— Не — поклати глава Дак, — Селиан ме помоли да го изчакам.

— Аз също искам да поприказвам с теб, лорд Дакавар — проговори абатът, — щом изпратим нашия граф в отвъдното.

Постепенно всички, включително Дак се отдалечиха от кладата, само абатът остана, вдишващ пламъците като сова, погълщаща полска мишка.

Когато огънят най-сетне започна да тлеет, Прокълнатия бе останал сам на двора.

— Добре, много добре — прошепна той, а сетне потри доволно ръце и се отправи към стаята на лорд Дакавар.

В това време Дак се беше изкъпал и се опитваше да заспи, но сънят бягаše от очите му. Беше спечелил битката си с конника, бе изпълнил заповедта на Краля и въпреки това нещо го глаждаше. Дали не бяха думите на Селиан?

Рицарят се изнерви и потръпна. Сел винаги успяваше да хвърли сянка върху успехите му. Да каже нещо, с което да ги развали. Да го накара да се чувства виновен.

На вратата се почука и Дакавар изпъшка. Какво имаше пак? Не можеше ли да си почине поне малко?

— Влез — рицарят наметна плаща си върху ризата, с която спеше.

Абат Глиндрик се промъкна като змия в покоите му.

— Лорд Дакавар, искам отново да ти благодаря за всичко, което направи за нашето графство. Благородникът, който го управляваше бе добро момче, но вероятно е бил обсебен от зъл дух... проче, вярвам, че това не е първата ти среща с обсебен, нали?

— Какво имате предвид, преподобни? — Дак бе изморен и не му се играеше на гатанки.

— На полуфинала на Кралския турнир, сър Левонтес — долетя отговорът на абата. — Слуховете за неестествената му злоба достигнаха и до мен.

— Аха — кимна рицарят, — вижте, както знаете, Прокълнатия иска да ме убие. Според пророчеството аз ще сложа край на живота му и той иска да ме изпревари. Затова сигурно ми праща такива бесновати бойци насреща.

— Да, Прокълнатия... — Изпод единия му ръкав се появи нещо като чайник, а от другия — две чашки, които той напълни с тъмна течност.

— Чай от черен имел — усмихна се абатът.

— Ъъ — поколеба се Дак, — според Селиан той е отровен...

Глиндрик продължи да гледа невинно и да му се усмихва.

— Баронът греши — абатът отпи от чая си. Дак се помисли още миг, ала и той отпи от своя. Течността бе приятно хладка и изпълни тялото му за секунди, ободри го, освежи мускулите му и пося в ума му приятна сладост, карайки го да се почувства по-добре.

— Кажи ми, Дакавар — рече абатът. — Как се почувства Селиан, когато ти се справи с ездача?

Очите на стареца светнаха изпод качулката и младежът отново усети странно чувство в ума си, все едно някой тършува вътре.

— Ами — сви рамене рицарят, — не беше доволен. Каза, че съм прибързал и... — Дак се намръщи — че съм го убил. Все едно е ставало дума за беззащитен човек!

Младежът тръсна глава. Чувстваше се разсеян и объркан.

— А какво каза, когато победи сър Левонтес на полуфинала? — продължи да разпитва Глиндрик, а тънката усмивка все така стоеше застинала на лицето му.

— Ъъ, не помня — поклати глава Дак, усети леко главоболие и вдигна ръка, — чакай... чакайте! — Рицарят се напрегна: — Беше

учуден, че искам да се бия с него на финала. Сякаш... очакваше да съм контузен и... да анулират турнира.

— Или той да спечели служебно — поклати глава абатът. — Кралските Турнири не се анулират току-тъй.

— Е... — поколеба се младежът, — чак това не знам... защо питате?

— Ще видиш — лицето на Глиндрик изглеждаше издължено и тъжно. — Значи сега той е отишъл при елфите, така ли?

— Аха — кимна рицарят, — нали ви казах...

Глиндрик отпи още малко от черния си чай и Дакавар като по сигнал също отпи от своята чаша. В тялото му се разнесе приятна умора, а усещането за удоволствие в главата му стана малко по-силно, макар да замъгляващето сетивата му.

— Този чай... по-сilen е от вино!

— Избистря съзнанието — отговори старецът, докато гледаше спокойно.

— Мен ми изглежда обратното — изпъшка Дакавар.

— Спокойно, не се съпротивлявай. Просто имаш нужда от почивка, това е — Глиндрик отпи още малко. — Изморително е да се биеш с обсебени.

— Аха — безволево се съгласи рицарят и залитна.

С изненадваща бързина абатът стана и го хвана, преди да падне.

— Хм, май наистина ти дойде много — рече старецът меко, — най-добре ще е да си легнеш.

Дак не усети как се озова в леглото. Абатът надвисна над него, чертите му бяха размазани.

— Кажи ми Дакавар, знаеш ли как е умрял баща ти? — гласът му кънтеше отвсякъде.

— Аз... да — кимна рицарят. — Прокълнатия го е убил в нощта, в която моята майка ме е родила на път към баронство Редклou.

— Или така са ти казали — долетя отгоре, отдалеч, отникъде гласът. — Не мислиш ли, че Прокълнатия е твърде банален като образ, синко?

— Той... — поколеба се Дакавар, — той е зъл дух...

— Духове? Самият аз, Дакавар, поназнайвам това-онова за магията, но не вярвам в духове.

— Аз... ъхх... — рицарят се обърка. Все едно отново бе малко момче на уроци при досадния господин Залдес.

— Знаеш ли, че по време на смъртта на баща ти в замъка Дакавар е имало магьосници? — запита Глиндрик.

— Да — кимна Дак. Нямаше ли да го оставят да поспи най-сетне?

— За какво са били там?

— Да пазят татко... от Прокълнатия... — Чувстваше се премазан. Дали така не се бе чувствал младият граф Мандау? Мисълта изчезна от главата му, сякаш някой я изтръгна от ума му.

— Или така са ти казали — Сега Глиндрик звучеше много неприятно, като трошене на сухи есенни листа. — Знаеш ли, че сред магьосниците е имало двама елфи?

— Не...

— Това не са ти го казвали.

Откъде знаеше толкова много, искаше да попита Дак, но и тази мисъл се стопи в ума му.

Глиндрик постави ръка върху челото на младия мъж. Дак потрепери от неприятния допир. Почувства се все едно е наляпал филия мухлясал хляб. После се отпусна и унесе в полусън, в който обаче продължаваше да чува гласа на абата.

— Прокълнатия е мит, измислен от елфите, лорд Дакавар. Елфите се зла и проклета раса, занимаваща се с отвратителни заклинания. Ти си виждал нечестивите им танци. Те мразят останалите раси и искат да ги държат в постоянна война, за което са измислили нелепия мит за Прокълнатия. Така насьскват хора и орки един срещу друг.

Рицарят помръдна в съня си, искаше да възрази, да си припомни уроците на господин Залдес.

Но нямаше сила, никаква сила, чувстваше се като новородено котенце.

— Елфите знаеха, че човечеството скоро ще роди велик воин, обединител, който ще разкъса воала от лъжи, с който са увили света. Това си ти, лорд Дакавар, най-великият рицар, раждан някога.

Дак се успокои и се усмихна насьн. Да, той беше Първият Рицар на Ралмия, най-добрият...

„Суета и гордост — помисли си Прокълнатия — любимите ми грехове.“

— Затова те избиха семейството ти, лорде — продължи да говори Глиндрик, — и те дадоха на чужди хора.

— Анлина — прошепна Дак, сетил се за любимата си.

— Но и те те обикнаха — коригира бързо разказа си Прокълнатия, — кой не би обикнал такъв смел млад рицар?

Точно така, помисли си Дакавар и усмивката му стана поширака.

— Освен един — процеди гласът на абата и Дак се намръщи. — Шпионинът на елфите, техният проклет агент Селиан.

Рицарят простена настън.

— Кой според теб омагьоса Левонтес и как така Ауган菲尔 знаеше точно къде ще минете по пътя?

Прокълнатия се приведе до лежащия Дакавар и прошепна на ухото му.

— Селиан мрази рицарите и по-специално теб, Дакавар, той ти завижда, задето си най-могъщия рицар.

Младежът се размърда в ужасната дрямка, в която го беupoил черния имел.

— Той иска твоята смърт и няма да се спре пред нищо за да я постигне. Затова се върна при господарите си елфи, за указания, след като всичко досега пропадна.

Дакавар стисна юмруци. Замаяното му съзнание приемаше думите на Глиндрик и ги втъкаваше в душата.

— Ти трябва да го спреш, лорд Дакавар — продължи абатът, — но преди това трябва да се справиш с най-опасния и омразен съюзник на елфите, истинския господар на Планината, не измисления Прокълнат, а немъртвия дракон Ауган菲尔.

— Не мога да го убия — оплака се в просънища Дакавар, — неговият дъх...

— Черния имел ще те предпази от магията, лорд Дакавар. Ти ще го унизиш. И завинаги ще докажеш, че си най-великият рицар.

— Аз съм най-великият рицар — повтори твърдо младежът и очите му се отвориха. В тях гореше безумен огън.

ГЛАВА 25

ЖРЕБИЯТ Е ХВЪРЛЕН

Следващите дни за Дакавар бяха смес между съновидения и откровения, които абат Глиндрик му разкриваше. Младият рицар не помнеше точно къде се намира, нито какво прави, единственото, което виждаше беше лицето на стареца, който продължаваше да му шепне ужасяващи тайни.

„Елфите убиха твоя баща. Елфите обучиха Селиан, за да ти попречи да станеш Първи рицар. Елфите искат кралството на хората за себе си.“

Възраженията на Дак умираха, удавени в гълтките черен имел, които абатът му даваше. Скоро рицаря вярваше напълно и само на стария духовник.

А в това време небето над графството се изпълни с мрачни знамения. Ужасяващи видения изпълниха небето, крещящи призрачни лица и черепи, редящи безмълвни стихове, нашепващи за смърт и разрушения. Слугите един по един напускаха замъка, напътствани от напевните слова на Глиндрик:

— Прокълнатия иде, Прокълнатия иде! Битката между него и славния рицар на Ралмия предстои! Тя не е за вашите очи!

И хората вярваха. Единствени четиримата скуайъри на лорд Дакавар останаха.

Когато всичко опустя, абатът ги спря и им рече:

— Не чувате ли какво ви говоря? Прокълнатия идва! Това място не е за вас!

— Никога няма да оставим нашия господар, преподобни! С него сме който и да дойде! — отвърна Роб.

Прокълнатия погледна скуайърите и за миг в ума му просветна мисълта да ги убие тук и сега. Замъкът беше празен, а Дакавар спеше упоен. Никой нямаше да разбере нищо. Но после се замисли и ъгълчетата на устните му се изкривиха в коварна усмивка:

— Добре... Браво! — старият абат приближи момчетата. — Такава лоялност никога няма да... умре. Можете да останете!

Младият рицар бе потънал в поредния трескав сън, в който виждаше как елфи подпалват замъка Редклоу и отвличат неговата Анлина.

— Анли... — изпъшка в съня си.

Какво глупаво увлечение е любовта, помисли си Прокълнатия, но на глас каза:

— Стани, храбри рицарю!

Дакавар отвори очи и се изправи по команда. Погледът му бе мътен и едновременно с това пламтящ.

Като на обсебен от бесове.

— Времето настъпи, храбри рицарю — повтори абатът и посочи с костеливия си пръст небето, което се виждаше от малко прозорче. В него размазани лица крещяха смъртни закани.

— Елфите се опитват да те сплашат — каза Прокълнатия. — Ти си единственият, останал в този замък. Ти и твоите верни скайъри.

— Аз трябва да победя елфите — отговори лорд Дакавар и започна да облича доспехите си.

„Точно така, рицарче, харесва ми плама ти“, помисли си абатът. Ала на глас рече:

— Всяко нещо с времето си, смели лорд Дакавар. Преди това трябва да убиеш техния зъл съюзник, призрачния дракон Ауганфил.

— Но неговият дъх... — в очите на рицаря блесна страх.

„Колко жалки сте вие, хората. Колко плашливи.“

— Моята отвара от черен имел ще те предпази от Въздишката на Разложението, лорд Дакавар. Злата магия на дракона няма да има власт над теб.

Очите на рицаря се разшириха:

— Можете да направите това?

„Мога неща, които не можеш да си представиш, жалък смъртнико“, изхриптя съзнанието на Прокълнатия и за миг злият дух се изкуши просто да смаже този глупак.

Но това значеше да си остане с ленивия и сенилен Ауганфил и да предизвика пророчеството на проклетия Оракул. А колко по-забавно

беше да го изкриви!

— Неведоми са силите, които Създателят ни дава, лорд Дакавар — хрисимо отговори възрастният аbat, — но към никой той не е бил така щедър, както към вас.

Злият дух усети как младежът грейва от гордост. Тщеславен, арогантен простак. Беше по-наивен дори от черния гущер или лудия рицар с умрелия кон. Или глупавия граф Мандау, търсещ лек за болния си татко. Отвратителни, жалки човешки твари.

Но от този скоро щеше да излезе нещо по-добро.

— Ами ако Селиан ни проследи и се опита да ме спре? — попита Дакавар.

„Браво! Значи все пък не си толкова глупав, колкото изглеждаш.“

— Ще го объркаме. Ще го измамим — отговори напевно Глиндрик, — ще му оставим писмо, че Прокълнатия те е нападнал и ти си го надвил, точно както е Пророчеството.

— Но нали този зъл дух е измислица на елфите? — запита младежът.

„Ох, и помни. Каквото кажа, влиза му в главата.“

— Така е — отговори абатът. — Обаче такава новина ще го обърка. Ще помисли, че Ауганфил е замислил нещо, че ги предава. И отново ще изтича при владетелите си. Дотогава ще сме далеч напред.

— Чудесно — кимна рицарят, — когато убия дракона, искам да се върна при своята любима Анлина. Искам да я спася от интригите на брат й.

„Ох, колко си досаден с тази крава“, почти изръмжа злия дух:

— Разбира се, храбри рицарю. Твоята съпруга ще може да е горда с мъжа си, шампион и драконоубиец.

Лорд Дакавар се усмихна.

— Цяло щастие е, че ви срещнах, преподобни. Без вас никога нямаше да науча за интригите на елфите.

„О, наистина, цяло щастие.“

— Удоволствието е изцяло мое, храбри рицарю — усмихна се Прокълнатия и този път не лъжеше.

* * *

Гората на Сънищата обгърна с вълна от спокойствие Селиан и за пръв път от много време младият мъж се почувства умиротворен. Навсякъде срещаше стари приятели, елфи или кентаври, които го поздравяваха с добре дошъл, питаха го за света на хората, питаха го за новия им славен рицар, за прочутия лорд Дакавар.

— Той е могъщ и храбър воин — отговаряше Селиан кротко. Подир няколко дни стигна дома на своя учител, мъдрия кентавър Гожад.

— Селиан, момчето ми — посрещна го Гожад с усмивка. Макар и старо, лицето му още бе красиво, ала блъскавата му козина вече бе посивяла.

— Учителю Гожад — кимна Селиан и прегърна приятеля си, — липсващие ми.

— И ти на мен, момчето ми. Ти си моята най-голяма гордост, попъргав от елф и по-сilen от кентавър.

Двамата влязоха в пещерата и хапнаха горски плодове, дъхав хляб и малко мляко, спомняйки си за дните, в които Селиан се бе обучавал. Тогава Гожад все още бе снажен, макар и превалил зенита на силите си, а сегашният барон Редклou бе още непохватно момче с дългнести крайници, което винаги падаше при акробатичните задачи, които елфи и кентаври му възлагаха.

Беше хубаво да си спомни детството, когато имаше кой да се грижи за него, когато задачите бяха прости и приятелите не ти се подиграваха.

Но настоящето бе друго и Селиан вече не беше дете.

— Усещам, че нещо те мъчи, момчето ми — рече Гожад. Навън бе паднала нощ и приказната песен на щурците правеше атмосферата нереално спокойна и красива.

За миг сърцето на Селиан се изпълни с надеждата, че нищо лошо не може да се случи.

— Усещам някакво зло да се надига, учителю. Всички казват, че Прокълнатия е победен и очакват лорд Дакавар просто да го убие... но аз чувствам, че се плете паяжина, в която всички сме като залепнали.

— Аз чух за успехите на този Дакавар — кимна Гожад, — чух и за Кралския турнир. Наистина ли е толкова могъщ?

— Могъщ е... могъщ и смел.

— И все пак нещо те притеснява — погледна го многозначително кентавърът.

— Той е... арогантен — призна Селиан. — Груб. Няма уважение... не само към мен. Към другите. Не приема чуждото мнение.

— Проблем, често срещан при хората — кимна Гожад.

— Но може би такъв трябва да е — сви рамене червенокосият, ядосан на себе си, че е злословил зад гърба девера си. — Все пак той трябва да е уверен в себе си, за да победи Прокълнатия.

— Прокълнатия е най-малката грижа на сър Дакавар — чу се melodичен глас. Селиан мигом коленичи, виждайки високата стройна фигура на елф в бяла роба и дълга златиста коса, спускаща се около мъдро и почти свято лице.

— Злият дух няма да рискува да се бори с рицаря открыто — каза Анраин, елфическият маг. — Звездите казват това ясно. Но ние изпратихме пратеници при Оракула. Драконът Ауганфил ще донесе гибел на момчето.

— Така е — кимна Гожад, който явно бе очаквал пристигането на Анраин. Елфите и кентаврите умееха да общуват помежду си в своята гора само чрез шепота на горските листа или звука на ромонещ поток.

— Лорд Дакавар не бива да се изправя срещу Дракона на Смъртта — каза твърдо Анраин.

— Няма как — поклати глава Селиан, — Дакавар се изплаши до смърт от него. Не би го нападнал.

— Те са се виждали?

— Да, драконът ни нападна. Бяхме тръгнали... — И така червенокосият младеж разказа цялата история, а когато най-сетне замъкна, лицата и на двамата бяха мрачни и издължени.

— Не ми харесва историята за този абат Глиндрик — поклати глава Гожад. — Може би той е висш оркски първожрец, предрешен с магия като човек.

— А може и да е самият Ауганфил — поклати глава Анраин. — Нали се е преобразил на стар просяк, когато ви е нападнал?

Селиан поклати глава. Как не се беше сетил? Странната атмосфера в замъка, упойващите аромати, хипнотичният шепот на стария абат... В един момент една ужасна мисъл като мълния мина през ума му.

— Възможно ли е това да е самият Прокълнат? — запита той.

Анраин се намръщи, сетне поклати глава.

— Не, не може. Прокълнатия ще умре от ръката на Дакавар, Пророчеството е недвусмислено. Няма да посмее да го нападне лично. Но Ауганфил...

Селиан се изправи.

— Значи трябва да отида и да го спася!

— Първо почини, Сел. Ако Създателя е рекъл, ще го спасиш. Ако не, вече ще е късно.

— Но... — отвори уста младежът.

— Спи! — властно каза Анраин и махна с ръка. Светът на младия барон потъна в мрак.

Когато се събуди, елфът го нямаше, но Гожад го посрещна с паница прясно набрани плодове. Селиан ги изгълта набързо, прегърна стария си учител и му каза:

— Трябва да тръгвам вече!

— Тъй е — кимна кентавърът, — но почакай за нашия последен дар. — Махна с ръка и от гората дотича красив бял кон.

— Вихрогон. Ще лети по-бързо и от вятъра.

* * *

Ауганфил усети призов в съня си и празните кости на гръденния му кош издишаха черен облак, в който се оформи фигурата на великия му господар.

— Времето дойде, приятелю — прошепна Прокълнатия. — Всичко е готово за последния ми дар към теб.

— Мъртъв ли е рицарят? — изграчи призрачният дракон.

— Още не — усмихна се злият дух, — но и това ще стане. Като уби моя призрачен ездач, той изпълни ритуалите на предсказанието ми. Когато отнемеш живота му, отново ще станеш такъв, какъвто беше преди.

Ауганфил зяпна. Черен дракон? Отново? Да бълва огън, да не се бои от нищо?

— О, господарю — почти проплака той, — толкова ви благодаря...

— За нищо, приятелю, за нищо.

И прекъсна връзката, за да се върне в малката зала, която обитаваше в замъка Мандау. Лорд Дакавар вече бе в пълно снаряжение, а скуайърите зад него бяха препасали саби с решителни лица. Рицарят погледна абата и кимна:

— Отиваме да натрошим едно плашило от коекали — закани се той.

Абат Глиндрик се усмихна.

ГЛАВА 26

ПРОКЛЯТИЕ

Дакавар вдиша от свежия планински въздух. „Може би това е една от последните ти гълтки“, премина предателска мисъл в главата му. Но не, успокои се рицарят. Това бе началото на края на неговите беди.

Беше красива есенна утрин, листата на дърветата преливаха в различни оттенъци на златното, а отнякъде се дочуваше ромона на свеж планински поток.

Беше красиво.

Дак с неудоволствие се обърна към входа на мрачната пещера, която го очакваше. Приличаше му на отвор към гробница.

Но нямаше да бъде неговата гробница!

— Да тръгваме, храбри рицарю — рече Глиндрик. Старият абат бе застанал зад скуайърите, като прилеп, чакащ край него да прелети мухица. Дакавар обаче изпитваше само уважение към стареца. Без никой да го кара и моли, той му бе разкрил истината за всичко: за рода му, за народа му, за света му. Колко ли малко хора знаеха какво става всъщност?

Засега с абата си бяха послужили с лъжа, двамата бяха запалили Замъка Мандау, порутвайки части от стените му, сякаш там е кипяла тежка битка. Бяха оставили непокътната само част от крепостната стена. Именно на нея Дакавар бе окачил посланието, което щеше да обърка шпионина на елфите, а именно че е убил Прокълнатия.

И когато погубеше дракона, вече нямаше да се бои от никого.

— Да тръгваме, наистина — отговори рицарят.

Глиндрик кимна и навлезе в пещерата, Дак и скуайърите му го последваха.

* * *

„Скъпи братко Селиан,

съдбата ме срещна тук, в старото графство Мандау, както бяха предвидили Оракула и Кралския магьосник Менон. Вбесен от загубата на злия си ездач, който аз сразих, Прокълнатия дойде и ме нападна лично.

Признавам, Сел, че този път наистина повярвах, че мога и да загина — Прокълнатия беше много силен магьосник, контролиращ невиждани стихии. Както обаче си имал възможност да се увериш, аз не мога да загубя.

Прокълнатия е мъртъв, Селиан. Убих го, както бяха предвидили всички. Сега вече препускам към дома на моята възлюбена Анлина, с която ще бъдем щастливи завинаги.

Искрено твой:
Лорд Дакавар,
Пръв Рицар на Ралмия“

Обученият от елфите четеше пергамента, облегнат на врата на своя вихрогон и не вярваше на очите си. С просто око се виждаше, че насред замъка е кипяла разрушителна битка и мисълта за Прокълнатия бе първата, която мина през главата му. Нищо друго не би могло така сигурно и безвъзвратно да съсипе здравата каменна сграда.

Значи Анраин все пак бе сгрешил. Прокълнатия бе нападнал лично Дакавар.

За своя гибелна участ.

Дали наистина се бе прикривал зад лицето на абата? Това писмо казваше ужасно малко.

Селиан се обърна назад и погледна към Гората на Сънищата. Може би трябваше да се върне и да обсьди с Анраин и Гожад ставащото.

Нешо обаче го глаждеше. Как можеше Прокълнатия да бъде убит така лесно? Наистина Дак бе невероятен рицар, но да победи този зъл дух с меча си? Та това бе създание, чиято възраст наброяваше векове, със сила, накарала целия оркски народ да му се кланят като на бог.

Ето обаче, че писмото казваше точно това.

И сега след поредната си най-триумфална победа, Дак отиваше към сестра му.

Към Анли.

Селиан не знаеше защо, но сърцето му се сви от тревога за нея.

— Дий, Вихрогоне! — каза той и препусна, бързайки към родното си баронство Редклоу.

* * *

Пещерите на Сянката бяха едно от най-потискащите места, които Дакавар бе виждал през живота си. Стените им бяха обсипани с уродливи гравюри и барелефи, изобразяващи чудовищни жертвоприношения, понякога и на малки деца от различни народи — хора, елфи, джуджета. На фона на светлината от факлите, с които осветяваха пътя си, рисунките изглеждаха още по-отвратителни.

— Ауганфил държи в мъртва хватка жителите на Планината, баламосвайки ги с мита за своя повелител, Прокълнатия — шепнеше абатът на сър Дакавар.

Зад тях, скуайърите се оглеждаха наплашени. Те не можеха да разберат защо господарят им бе опожарил замъка Мандау, нито защо двамата със стария абат постоянно шушукат нещо против елфите. Те не бяха срещали елфи, но си спомняха Селиан, от който бяха виждали само добро.

— Дали няма да попаднем на орки, преподобни? — попита рицарят Глиндрик.

— Няма, няма — поклати глава старецът, — като съм идвал да търся мъхове за моите билки, съм се научил да намирам безопасни пътища из пещерите. Така и приближих веднъж леговището на дракона. Добре, че той не ме усети!

И старецът се разсмя. Кикотът му грозно отекна под свода на пещерата, в която се спускаха.

По някое време абатът махна с ръка и каза:

— Време е за почивка.

Дак и скуайърите му уморено се отпуснаха под свода на един огромен сталактит, хапнаха малко хляб и месо и покорно заспаха.

Дакавар се събуди от силно разтърсане. Рицарят отвори очи и видя физиономията на Глиндрик, надвиснала над лицето си. Абатът се бе ухилил, а в лявата си ръка стискаше факла.

— Време е да увеличим твоите шансове пред дракона, храбри рицарю — рече му. — Отвори уста.

Дакавар послушно зяпна и Глиндрик капна на езика му няколко капки мазна гъста течност.

— Мехлем от черен имел — поясни старецът, докато рицарят прегъльща и едва не се задави от лепкавата сладост на веществото.

— Благодарение на него Въздишката на Разложението, най-могъщата магия на Ауганфил, ще може да ти причини само болка, но нищо повече.

Дак кимна, все още изкривил лице от противния вкус на мехлема.

— Изтегли меча си, лорд Дакавар — нареди властно абатът.

Рицарят се поколеба, ала все пак изтегли острието си. Глиндрик го докосна със съсухраните си ръце и напевно запя. Острието силно потъмня, а по повърхността му избиха странни руни.

— Дават му сила, с която да троши драконовите кости и мраз, с който да ги вледени. Мисля, че вече сме готови.

Докато Дакавар оглеждаше променения си меч, старият абат разбуди скуайърите.

— Момчета, вашата най-отговорна мисия настъпи — рече им, — ще се изправите ли срещу дракона, редом до своя лорд?

— Всъщност, преподобни, не искайте това от тях — сепна се младият рицар, — те са почти деца.

— Дошли сме дотук, за да ви помогнем, господарю — твърдо каза Роб, — не за да ви изоставим. Искате ли ни или не, ние сме с вас.

Дакавар потръпна от признателност, приближи младежите и ги прегърна.

— Благодаря ви за всичко, приятели, вие бяхте до мен, когато спечелих първата си титла, помните ли?

— Да, господарю — кимнаха момчетата, — бяхте великолепен, както винаги.

— Тази битка, е една от последните. След нея идва щастието. И вие ще сте с мен и в него.

— Винаги ще бъдат с вас, лорд Дакавар — прекъсна ги абатът, — но да тръгваме.

Пещерите си виеха, опасали вътрешността на Планините на Забравата като мравуняк, но абатът винаги избираше верния път. Стените бяха все така украсени с гравюри, които обаче вече нямаха вида на ужасяващи илюстрации на зверствата на орките, а бяха руни, които, сякаш събудени от светлината на факлите проблясваха леко и пълнеха умовете на минаващите със странно мърморене, сякаш неспокойни духове възразяват, че някой нарушава вечния им покой.

По някое време Дакавар се препъна в купчина метал и се сепна. Той тръсна глава и усети как скуайърите около него също се размърдват, досущ събудени от сън. Намираха се в дълга зала, осветявана от фосфоресциращи мъхове, по чийто под се валяха всевъзможни монети, бижута и скъпоценни камъни.

Не те обаче спряха погледа на Дакавар.

Нито липсата на Глиндрик, който сякаш бе потънал вън земя.

— Ето че се срещаме отново, лорд Дакавар — огромният призрачен дракон изпъна скелет в ложето си от монети и бавно се надигна, разперил костите от онова, което в древното минало биха били могъщи криле. — Надявам се този път да не си тръгнете ненадейно, както направихте при първата ни среща.

Рицарят чу как зад гърба му скуайърите ахват и изтеглят колебливо сабите си. Дак извади своя меч с мрачна увереност.

— Този път ти ще си този, който ще иска да избяга, Ауганфил — младежът пристъпи напред, вдигнал мрачното си острие пред лицето, — но няма да можеш.

Ауганфил се разсмя.

— Забравяш нещичко, скъпо мое момче — сетне светлините в очните му кухини блеснаха и той издиша смъртоносния си дъх.

Вълна от болка и гадене заля Дакавар и от гърлото му излезе силен стон, напомнящ почти предсмъртното мучене на пронизан бик. Рицарят се олюя, но все пак остана на крака.

На лицето му изгря усмивка.

— Въздишката на Разложението няма власт над мен, драконе.

— Това... — разтвори ужасèн челюсти Ауганфил, — не е възможно!

И в следващия миг рицарят го нападна. С един лъвски скок напред, от който цялата му броня издрънча, тежкият меч се стовари върху предната лапа на призрачния дракон. Подсиленото с руни магическо острие я пръсна на части и драконът като ужилен отскочи, мъчейки се да захапе врага си. Дакавар с лекота отби стремлението на отворената паст и продължи да напада.

Обзет от паника, Ауганфил полетя и започна да отстъпва към различните си купчини със съкровища, като ги запращаше с опашката си към атакуващия. Дакавар ги посрещаше с гърди и продължаваше да настъпва към създанието.

— Давай, господарю, довърши го! — окуражаваха го скуайърите.

Сляпа злоба и омраза обзе Ауганфил и той с рев се спусна към стоящите момчета. Ноктите му буквално разпердущиха младежите на кървави останки... за секунди... но не достатъчно бързо.

— Не! — с вик Дакавар отряза опашката от кости. Ауганфил се обърна яростно към рицаря, за да види как и лявото му крило се разпада, попилияно от удара на тежкото острие. Призрачният дракон се стовари тежко на земята, притиснат от тежката ризница.

„Да бях черен сега“, отчаяно помисли драконът. „Щеше да е мъртъв отдавна.“ Черепът се стрелна напред да захапе нападащия Дакавар, но тъмното острие го пресрещна, за да откъти части от горната челюст. Ауганфил изпищя и се сви назад, но в този миг надеждата изгря в него. Там, на една купчина богатства стоеше добрият му господар, сега той щеше да го спаси!

— Ти ми обеща! — изпищя драконът.

Но вече бе късно. Дакавар надигна меча си и го стовари върху муциуната на Ауганфил. Костта се пукна като рохко яйце и в следващия момент костите на съществото се разпаднаха на части, лишени от дух, който да ги задържа заедно. От разтрощените им остатъци се заиздига черен дим, гъст и задушлив, обгръщайки победителя.

Дак се задави и залитна напред. Тялото му бе пронизано от силна, изгаряща болка и рицарят се свлече на колене. В следващия миг болката отмина. Дакавар се огледа. До него бе паднала сребърна чиния, гладка като огледало. Рицарят видя отражението си в нея.

И потръпна.

Плътта, покриваща красивото му лице бе станала бледа като на мъртвец, а цветът на красивите му очи бе преминал в кървавочервено.

Обратно на кожата, устните бяха потъмнили почти до черно.

Дакавар сведе поглед надолу. Доспехите му също бяха променени, не така блъскави, почти призрачни. А златните им орнаменти бяха се превърнали в сребърни.

— Какво ми става? — прошепна рицарят.

— Ти плати тежка цена — дочу Дакавар глас, подобен на трошенето на сухи есенни листа, — но постигна най-голямата победа. Вече си безсмъртен, лорд Дакавар.

Рицарят вдигна поглед. Към него приближаваше абатът. Но това вече не бе обикновен абат. В стойката му нямаше и следа от немощ, а старческото лице бе заменено от пълен мрак, от който светеха две червени очи. „Очи като моите“, помисли си Дакавар.

— Ти... — каза той и се изправи, стиснал меча си, — ти си Прокълнатия.

— Да — кимна черното създание, — но въпросът е кой ме е нарекъл така.

Рицарят отвори уста, но нямаше шанса да се доизкаже.

— Елфите, скъпи мой рицарю. Елфите ме проклеха, задето се боря с техните неправди.

— Ти ме изльга, ти ме изигра.

— Да — съгласи се отново Черната Сянка, — но си задай въпроса защо. Ти си бил обучен от малък да ме мразиш. Ако ти бях казал кой съм, щеше ли да ме изслушаш?

Дакавар надигна меча си:

— Ти ми коства живота на приятелите! — Посочи труповете на скуайърите, разкривени и окървавени.

— Но ти дадох безсмъртие — поклати глава Прокълнатия, — дай ми време и ще ги излекувам.

— Но те са мъртви!

— Смъртта не е преграда за мен, лорд Дакавар. Дай ми време и те ще крачат отново, редом до теб.

— Но...

— Кажи ми какво те притеснява, мой верни рицарю — продължи Прокълнатия — и аз ще те успокоя. Не съм ли го правил винаги?

— Анлина — изпъшка Дакавар, — как ще ме погледна такъв?

— Говориш, все едно си обезобразен, рицарю — Прокълнатия постави ръка на рамото на младежа и плаща на Дак се развя.

Вече не бе червен, а черен.

— Но твоите черти са все така красиви, както и преди. Просто носят знака на безсмъртието.

— Безсмъртен! — извика Дак и се обърна към злия дух. — Значи тя ще умре, а аз ще живея!

Прокълнатия погледна рицаря в очите. Два червени погледа се срещнаха.

— Аз мога да направя и нея безсмъртна — рече злият дух.

— Наистина?

Прокълнатия кимна.

— Да.

— Тогава... — Дак потръпна. — Отивам да я взема и...

— И ми я доведи — довърши Прокълнатия. — Останалото е моя грижа.

ГЛАВА 27

ПОСЛЕДЕН ТАНЦ

Селиан се сепна.

Обученият от елфите барон бе пристигнал преди няколко дни на гърба на своя Вихрогон. Анлина го посрещна с усмивка, която бързо помръкна.

— Нима Дак не е тук? — бе попитал той.

— Не, защо, трябва ли? — отвърна сестра му.

— Очаквам го всеки момент — опита се да разсее тревогата ѝ Селиан. — От това, което разбрах, той би следвало... да се е справил с всичко.

Сега баронът лежеше в стаята. Само допреди миг бе сънувал странен сън. В него бе на гости у Гожад, точно както бе последната им среща, а Анраин бе изтеглил меча му, за да го бележи с руни.

— Ако нашият приятел срещне дракона Ауганфил, трябва да има подходяща защита срещу немъртви — бе рекъл елфическия маг.

И тогава Селиан разбра защо се бе събудил.

Мечът му бе потръпнал.

Баронът се изправи на крака и изтегли оръжието си. На него наистина имаше изографисан красив елфически знак, гласящ „победа на живота“, а острието грееше в мека златиста светлина.

Нещо в ума му прошепна, че не драконът е причина за реакцията на метала.

* * *

— Къде е съпругата ми? — питаше лорд Дакавар втрещените от вида му слуги. Рицарят крачеше по коридорите и викаше:

— Анлина, Анлина!

Най-сетне тя излезе.

— Дак! — извика тя с усмивка, която изгасна в мига щом видя бледото лице и снежнобялата коса на любимия си. — Скъпи, какво е станало? Какво ти се е случило?

— Не ме ли харесваш вече? — наклони глава Дакавар.

— Не! Красив си, както винаги, но много... блед. И какво ти е на очите?

Рицарят се усмихна и разтвори ръце:

— Ела тук.

Анлина се спусна в обятията му и отпусна ръка на гърдите му. Постара се да не потръпне, когато усети колко чужд го чувства.

— Анли — Дакавар вдигна лицето на съпругата си до своето и я целуна.

Нейните устни бяха топли като мед, неговите — студени като лед.

— Анли — повтори той щом прекъсна целувката, — аз съм безсмъртен.

— Как така? — попита тя.

— Бях благословен — повтори Дакавар. — Убих дракона Ауганфил и за награда получих безсмъртие.

— Но... кой те награди?

— Има ли значение? — усмихна се, галейки косите ѝ. — Обеща ми да направи безсмъртна и теб. Винаги ще сме заедно.

— Но как... как така безсмъртни, Дак? И кой е той?

— Прокълнатия, сестрице — прекъсна ги Селиан.

Дакавар избути съпругата си настрани и червените му очи проблеснаха свирепо.

— Няма такова нещо като Прокълнатия, Селиан. Това е лъжливо име. Име, с което елфите сте дамгосали някого, който само иска да помогне.

— Това ли ти каза, Дак? — усмивката на барона бе горчива. — Значи не си го убил, както пишеше в писмото ти. Присъединил си се към него!

— Както ти към елфите, Сел. Два противоположни лагера — Дак оголи зъби.

— Скъпи — обади се Анлина, пребледняла и объркана, — ако Прокълнатия ти е направил нещо, говори с учителите на Селиан, те ще ти помогнат...

— Нямам нужда от тяхната помощ — прекъсна я рязко рицарят.
— Сега съм безсмъртен.

— Немъртъв, искаш да кажеш — отговори червенокосият младеж.

— И ще направя и съпругата си безсмъртна — не му обърна внимание Дакавар.

Лицето на Селиан помръкна.

— Животът си е твой, Дак. Не знам какво ти е правил и говорил Прокълнатия и не мога да те съдя. Върви при него, щом смяташ, че той има право. Но няма да позволя да превърнеш сестра ми в крачещ труп. Върви си. Върви си и ти обещавам, че няма да застана срещу теб, независимо, че последното ще е сянка върху цялото ми обучение при така омразните ти елфи.

Дакавар изръмжа.

— Това решение не е твое за вземане, бароне. Ти ли ще ме спреш с жалките си танци?

Селиан изтегли блестящото елфическо острие.

— Ако се наложи.

— Какво правите? — ридаеше Анлина.

— Последният път не се справи много добре, елфче. Сега виждам, че горските шамани, на които служиш, са ти дали зла магия срещу мен. Но и моят господар не ме е оставил — изсъска рицарят и изтегли своя меч. Руните за сила, мраз и страх блеснаха и Анлина изпищя, отстъпвайки настани.

— Последният път — сви очи Селиан, — ти беше рицар, а не ходещ мъртвец.

— И сега съм рицар, Сел — усмихна се Дакавар. — Рицар на Смъртта. На твоята смърт.

Дак нападна. Двата меча се сблъскаха със страхотен трясък и руните им грайнаха, пръскайки искри.

— Това ще е последния ти танц, горски шут такъв — гласът на Рицаря на Смъртта се бе превърнал в клокочещо ръмжене.

— Толкова съжалявам — в очите на барона блестяха искрени сълзи.

И битката започна, въпреки писъците на Анлина, която наблюдаваше как двамата мъже, които най-много обича, се засипват с

удари, от които буквально хвърчат мълнии, подпалващи тежките завеси на прозорците и разбиващи цели каменни късове от стените.

Както и на финала на Кралския турнир, Дакавар бе този, който имаше предимство. Смазваща мощ в нападение и непробиваема защита, това бе неговата тактика и тя действаше безотказно. Селиан трябваше да приложи цялата акробатика и всички бързи и изкусни удари, на които го бяха обучили елфите само за да може да отстъпва — да отстъпва! — под постоянния натиск на Рицаря на Смъртта. Черната магия на Прокълнатия бе направила Дакавар още по-могъщ от преди, сега той не се изморяваше, не се изнервяше и практически нямаше никаква слабост. Мечът му рушеше всяка преграда, стени, маси, върху които Селиан скачаше, мъчейки се да придобие поне някакво предимство пред неумолимия си враг. Елфическото острие блестеше нажежено, но то просто не можеше дори да достигне бледата броня на арогантно усмихнатия Дакавар.

— Ти и преди нямаше никакъв шанс срещу мен, та сега ли ще mi се опълчиш, жалък елфически червей?

Слугите в замъка бягаха панически от биещите се мъже, Анлина също бе изостанала, неспособна нито да гледа братоубийствената им разпра, нито да рискува да поеме някоя назъбена мълния, изскочила от остриетата.

Двамата започнаха да слизат към долните нива на замъка, към тренировъчната зала, където за пръв път бяха кръстосали мечове.

— Виждаш ли колко жалки са елфическите танци пред могъществото на господаря ми, Селиан?

— Толкова е тъжно, че горд човек като теб нарича онова привидение господар, Дак — отговори Селиан.

Двамата навлязоха в голямата зала, все така кръстосвайки могъщите си оръдия, а изскачащите от тях енергии разтрошиха окачените по стените щитове.

— Крайт иде, Селиан — прошепна Дакавар, — но този път загубата няма да ти коства само титлата в Кралския турнир.

И Рицарят на Смъртта нападна по-настървено, за кой ли път принуждавайки барона да премине в глуха защита.

Дакавар нямаше представа колко много прилича тази битка на финала от Кралския турнир, Селиан отново бе забелязал онази мъничка пролука в защитата му, толкова незабележима, че почти я

нямаше, разкриване тъй леко, че никой обикновен мечоносец не би успял да я съзре.

Дори елф не би могъл.

Но Селиан бе по-пъргав от елф и по-сilen от кентавър. И сега нямаше да се колебае.

Дакавар го бе притиснал почти до стената, когато червенокосият нанесе своя удар. Светещото елфическо острие мина през посребрената броня като нажежен нож през масло.

Дакавар залитна. Беше победен. Двамата се завъртяха в полуокръг, докато Дак не се оказа този, опрял гръб в стената. Искаше да надигне меча си, но този на Селиан изгаряше стомаха му. Не си бе представял, че съществува такава болка. Опита се да надигне черното си острие, но пръстите му безсилно се разтвориха и оръжието падна на земята със звън.

— Толкова съжалявам, Дак — от очите на Селиан се стичаха сълзи, — трябваше да бъда до теб. Аз съм виновен, че те оставих.

Как така го беше победил, питаше се Първият рицар на Ралмия. Та той не можеше да загуби!

„Мразя те!“, искаше да извика Рицарят на Смъртта, но от отворената му уста потече само черна катран кръв.

Как можеше да боли толкова много?

Как можеше да бъде победен?

От този елфически шут?

— Ти беше най-великият рицар на Ралмия и най-добрия й воин — продължаваше почти да хлипа Селиан, стиснал дръжката на елфическия си меч така, че кокалчетата му бяха побелели — и ти трябваше да ни спасиш. Ужасно съжалявам...

Колко болеше. Дори Въздишката на Разложението на болеше колкото това омразно елфическо острие.

То изпиваше силите му. Живота му. Безсмъртният му живот!

— Обичам те, Дак — лицето на Селиан бе разкривено от скръб и сълзи.

Изтегли това нещо, искаше да каже Дакавар, но устата му избълва само още черна кръв.

— Даак! — в залата дотича Анлина. — Селиан, какво стори!

Обученият от елфите се завъртя. Гузен от мъката на сестра си, той изтегли елфическия меч от тялото на противника, който вярваше,

че е сразил.

Дакавар се срина на колене, но отвратителната болка я нямаше.

— Сестрице, съжалявам... — поде баронът, — той беше обсебен, омагьосан...

— Ти трябваше да му помогнеш, не да го убиваш, братко! — извика младата жена със зачервени очи.

„Сладката ми Анлина“, помисли си Дакавар. Дошла за да спаси своя съпруг. Рицаря на Смъртта поsegна настани и сграбчи падналия си меч.

„Аз не умирам така лесно, елфическа напаст“, помисли си той, а от окървавената му уста излезе писък на такава нечовешка омраза, че Анлина залитна назад.

А Селиан... Селиан изцъкли поглед, когато черният меч на Дакавар го прониза през гърба и прокълнатото острие излезе от гърдите му.

— Аз никога не губя! — изкрещя Дакавар. Селиан се опита да каже нещо и устните му се изцапаха с алена кръв. Рицарят на Смъртта не му даде шанс, а свали грозното си острие надолу, разположвайки обучението от елфите мъж на две.

— Дано Господарят погълне душата ти! — кресна Дакавар на убития и погледна Анлина. Сестрата на убития изглеждаше изпаднала в шок, а очите ѝ бяха пълни с ужас. Тя изпищя и побягна.

— Чакай! — извика Рицаря на Смъртта и се втурна подире ѝ. Веднъж извадено от тялото му, елфическото острие не му остави никакви трайни щети. Раната вече се бе затворила от могъщата магия на Прокълнатия, а сега дори бронята се възстановява.

Анлина тичаше не само за живота си, но и за душата си. Искаше да избяга от бледото червенооко изчадие, настанило се в тялото на мъжа ѝ.

Дак! Сел!

За нея и двамата бяха мъртви. Това там не можеше да е съпругът ѝ. Това бе някакъв демон, отнел всичко човешко в него. Това бе и последната ѝ мисъл. Стигнала един висок прозорец, тя се хвърли. Вятъра я поднесе за миг, преди да падне точно върху гроба на баща си. Каменната могила се покри с кръв.

Дакавар спря до прозореца и червените му очи се разшириха.

— Анли... — прошепна той и скочи до нея.

Рицаря на Смъртта се изправи. „Няма страшно“, помисли си той.
„Господарят щеше да я съживи.“

Дакавар приближи гроба на стария барон Редклоу, но установи, че някаква невидима сила го спира. Рицарят се напрегна, но така и не можеше да докосне любимата си.

Силата на Създателя, мина предателска мисъл в главата му. Дак отвори уста и нададе вой.

Този път Прокълнатия нямаше да може оправи нещата. Всъщност едва ли изобщо се интересуваше от станалото.

„Той ме изигра“, помисли си Дакавар и се върна в замъка. Няколко слуги, останали вътре се скриха иззад каменни отломки, а когато той ги отмина, побягнаха.

— Анли е мъртва. — Искаше да заплаче, но установи, че не може. Че няма сълзи.

Рицарят на Смъртта влезе в трапезарията, доближи масата, грабна една кана и погледна какво има вътре в нея. Вино.

Дакавар надигна каната и изля течността в устата си. Струи вино се размесиха с черната кръв, но виното нямаше вкус. Никакъв. Дак хвърли каната настрани. Какво ставаше? Той посегна към едно парче месо и го задъвка. Никакъв вкус. Рицаря на Смъртта изплю месото. Анлина, помисли той. Как искаше да заплаче. Просто да поплаче. Да усети сълзи по лицето си.

Но не можеше.

От гърлото му проехтя стон, вопъл. Той вече беше мъртъв. Селиан бе прав.

Винаги прав. Винаги толкова отвратително прав.

Дакавар приближи един долап, в който знаеше, че държат масло за факлите, и се поля с него.

Сега вече трябваше да усети нещо, помисли си той, когато грабна малко огниво и се подпали.

Огънят го обгърна на мига, но Дакавар не усети нищо. И внезапно си даде сметка, че откак бе убил Ауганфил не бе чувстввал каквото и да е било. Нито глад, нито жажда, нито умора.

Само болката от елфическото острие.

Дано умра, помисли си той и затвори очи. Пламъците разяждаха снежнобялата му плът.

* * *

Но не умря. Единственото, което се случи след пожара бе, че бронята му от сребрист промени цвета си отново и стана чисто черна, а цялата му кожа опада, заедно с овъглените кости. Тъмният плащ подигравателно остана.

Вече нямаше нищо в него, освен покварения от Господаря дух. Сега той бе една грозна черна фигура, тъма, обвита в броня, с две червени очи, святкащи изпод шлема.

Когато Дакавар искаше да заплаче, червените му очи светваха.

Рицаря на Смъртта се прибра в Планините на Забравата. По пътя видя единствено пер Талир, който прошепна:

— Демон! — И го нападна.

Дакавар отне живота му с един удар. Това не му достави никакво удоволствие. Накрая отново влезе в Планините на Забравата, а оттам и в Пещерите на Сянката. Чувстваше се като пребито куче.

— Значи хората също те предадоха, мой верни рицарю — посрещна го Прокълнатия. Зад него крачеха четири скелета, а светлинките в празните им очи кухини грееха със същата тъга, с която блещукаха червените очи на Рицаря на Смъртта. — Твоите верни скуайъри обаче отново са с теб — махна с ръка злият дух. Дакавар почти се разсмя. Значи така бе съживил момчетата.

Каква подигравка.

— Но ела с мен, рицарю, имам още изненади за теб! — Прокълнатия поведе лорд Дакавар за ръка като малко дете и Рицаря на Смъртта го последва.

Какво друго можеше да стори? Господарят бе единственият, който му бе останал. Е, и тракащите около него скелети.

А може би не.

Прокълнатия отведе Дакавар до една площадка, от която се виждаше множество орки. Жреците им колеха разни други създания, ломотейки нещо на езика си.

— Мои верни роби! — кресна злият дух. — Приветствайте нашият нов шампион, великият лорд Дакавар!

Орките зареваха приветствия и заудряха с ятагани и копия по щитовете си.

А очите на Дакавар блестяха ли, блестяха...

* * *

Вихрогонът пристигна с пръхтене при Гожад и Анраин и в тъжните му очи кентавърът прочете истината.

— Нашето момче вече го няма, елфе — проплака старият учител. Елфическият маг не рече нищо, само докосна коня по челото, за да извлече от съзнанието му какво е станало.

Когато разказа историята на Гожад, кентавърът се състари с още двайсет години.

— Значи шампионът на хората вече е шампион на Сянката — въздъхна той, — а моето момче си е отишло.

— Жертвата на Селиан не е отишла напразно, умрял е като герой — рече Анраин.

— Но е умрял — поклати глава Гожад, — ще ми се да си бях отишъл преди това да стане.

— За съжаление нямаме време за печал — рече елфическият маг. — Прокълнатия успя да измами всички ни, но някой ден това решение ще се обърне срещу него. Дотогава обаче трябва да се готовим за война. Отивам до крал Талдан. Имам работа с магьосника Менон. — Анраин въздъхна. — Злото вече е твърде силно в Ралмия. Трябва да скрием Перлата на Феникса, преди Дакавар и Прокълнатия да я докопат. Когато времето настане, тя отново ще се появи.

ЕПИЛОГ

Много векове по-късно

Лорд Дакавар бе шокиран. Момчето, което бе срещу него не показваше никаква реакция към тежките му удари. Проклетата елфическа броня, която в предишните дуели просто бе удължавала страданията на Алекс Джаспърс бе непробиваема, а този път болката и мраза от собствения му меч като че нямаха ефект върху потъналия в ярост младеж, който засипваше Рицаря на Смъртта с удари. А и мечът на момчето бе по-добър. С годините елфите се бяха научили да майсторят още по-силни оръжия.

Дакавар изстена, когато черното му острие се строши и едвам се сдържа да не извика от болка, щом Мечът на Дракона премина през тялото му.

Черния лорд се свлече на колене. Този път бе наистина победен. Алекс просто го бе надвил. Неговата омраза го бе защитила от черните руни на вече строшеното острие, а бронята го бе запазила цял.

— Прекалено добри оръжия ми даде, архимаг Санарос — задъхано каза Алекс, — бяхте прав. Дори „най-безполезното възможно хлапе“ успя да победи прехваления най-добър войн в Ралмия.

„Ах ти, нагло пале“, помисли си Дакавар. „Сега ще видиш милостта на моя повелител. Той няма да остави най-верния си рицар да бъде унищожен. И Селиан ме беше победил, но къде е той сега? А?“

— Още не, още не — меко рече Прокълнатия, играещ последната си игричка. Дакавар едвам се сдържа да не се разсмее. Като архимаг Санарос повелителят му бе стигнал нови висини в козните си.

Дакавар отдавна бе престанал да скърби за миналото си. То изгуби значение някъде на третия век от съществуването му като Рицар на Смъртта. Тогава Дакавар спря да вярва и в глупостите за светлина и мрак, елфи и орки и всякакви каузи. Важното беше господарят му да завземе Ралмия, а той да е до него, когато това се случи.

Следващите думи на злия дух обаче го изкараха от равновесие:

— Още не си го победил. Убий го — проехтя гласът на господаря му.

Дакавар се обърна към него, а червените му очи бяха разширени от изненада и покруса. Не можеше да стане така? Или...

„Ти ми обеща“, бяха думите на Ауганфил.

Момчето Джаспърс надигна меча си. Дакавар можеше само да го гледа безпомощен.

— Не, Алекс! — екна гласът на елфическата принцеса Лиянна.
— Той иска да го направиш!

— Спомни си разказа на Клаус! — добави и морякът, който подобно на принцесата бе в ръцете на скуайърите му.

— Тишина! — скръцна със зъби Прокълнатия. Алекс въздъхна и хвърли меча си настрана.

— Не — каза той, — търсете си нов Рицар на Смъртта другаде, архимаг.

Значи Дакавар оставаше жив, ала не изпита радост от това. Пост скоро го жегна срам. Това... дете му бе подарило живота.

Животът на чудовище.

Но всичко бе безсмислено, както можеше да се очаква.

— Ако не искаш да приемеш дара на безсмъртието — прояди Прокълнатия, — ще изпиташ милостта на смъртта.

И злия дух обсипа русото момче с отвратителните си червени светкавици, които го повалиха на пода и го накараха да закрещи от болка. Елфическата принцеса и моряка завикаха от безсилие.

Глупаци, замисли се лорд Дакавар, докато господарят му нареждаше закани към падналия. Нима са си мислели, че могат да спрат Черната Сянка? Та той беше непобедим.

Червените очи на Рицаря на Смъртта се спряха на Алекс. Младежът крещеше, а животът се изцеждаше от него като вода в пясък. Спомни си за скуайърите си, разкъсани от Ауганфил. Те бяха умрели по-бързо, но изглеждаха по същия начин.

Лорд Дакавар ги погледна. Празните им очни кухини бяха пълни с тъга.

„И Селиан вероятно е изглеждал така, когато го убих“, помисли Дакавар. „И Анлина.“

Очите му заблестяха.

В това време Прокълнатия вече привършваше с Алекс.

— А сега, младо зайче — почти гальовно изрече, — дойде времето да умреш.

Червените очи отново изстреляха гибелната си сила и Алекс нададе нов вой на неизразима с думи болка, докато магията на Прокълнатия изсмукваше живота от младото му тяло.

Дакавар погледна Прокълнатия. „Убий го“, спомни си шепота му, когато Рицаря на Смъртта бе повален. „Ти ми обеща!“, отекна в ума му и писъкът на Ауганфил, последван от въздишката на Алекс, когато бе захвърлил Меча на Дракона настани.

До ръката на Дакавар.

Черния лорд си спомни, че така бе убил и Селиан.

Време беше да изравни нещата.

Ръката му сграбчи елфическия меч и той се изправи на крака, надигайки се зад господаря си, който продължаваше да погубва младежа с всепомитащите си светкавици.

„Този път време е ти да бъдеш изненадан“, помисли си Дакавар и заби Меча на Дракона в гърба на Прокълнатия.

Злият дух нададе неистов вой и залитна назад. Рицаря на Смъртта го подхвана почти нежно.

— Ще пътуваме до ада заедно, господарю мой — каза той подигравателно, усещайки как с живота на Прокълнатия изтича и проклятието, крепящо собственото му съществуване.

Около господаря му се издигнаха тъмни вихри, невидими за живите и Дак помисли, че всеки момент те ще обкръжат и него. Но не, около рицаря блесна ярка светлина и в един момент той се усети отново млад и красив, в златиста броня, шампион на Ралмия, а не на врага ѝ.

Пред него стояха Анлина и Селиан, които му махаха с ръка, да отиде при тях.

Дакавар усети как цялото му същество се изпъльва с невиждано щастие и за миг погледът му се отклони настани, където младежът, който на практика го бе спасил се надигаше димящ и пушещ.

„Благодаря ти“, изпрати той мисълта си към него.

И му намигна.

Алекс видя как едното от червените очи на Рицаря на Смъртта проблясва като фар и разбра закачката.

Но Дак вече не гледаше нито към него, нито към тъмните вихри, завличащи повелителя му към някакво мрачно място.

Той се спусна в прегръдките на любимата си и усети Селиан на свой ред да прегръща и двамата.

Чуха се и гласовете на скуайърите:

— Бяхте невероятен, господарю Дакавар!
И след това потънаха в светлината.

Издание:

Автор: Александър Драганов

Заглавие: Пътят на Черния Рицар

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2021

Тип: роман

Националност: българска

Художник: analda

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13519>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.